

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Tercer període

Sèrie P - Número 30

Dijous, 9 de desembre de 2004

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 38

Í N D E X

Projecte de Llei

d'horaris comercials (tram. 200-00006/07) (p. 3)

Projecte de Llei

de creació de l'Agència Catalana del Consum (tram. 200-00007/07) (p. 16)

Projecte de Llei

de modificació de la Llei 2/2002, d'urbanisme, per al foment de l'habitatge assequible, la sostenibilitat territorial i l'autonomia local (tram. 200-00008/07) (p. 26)

Designació

dels diputats que han de defensar la Proposició de Llei dels fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges (tram. 271-00010/07) (p. 41)

Designació

d'un membre del Consell Social de la Universitat Rovira i Virgili (tram. 284-00025/07) (p. 42)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les seleccions esportives nacionals (tram. 300-00753/07) (p. 42)

Preguntes

al Consell Executiu sobre el desplegament reglamentari de la Llei 18/2001, d'orientació agrària (tram. 310-00268/07) (retirada) (p. 46)

al Consell Executiu sobre quina opinió li mereix el document «Per una nova cultura de l'energia elèctrica», signat a Tortosa (Baix Ebre) el 10 de novembre del 2003 (tram. 310-00119/07) (retirada) (p. 46)

al Consell Executiu sobre quina és la seva posició amb relació al Pla hidrològic nacional (PHN) (tram. 310-00120/07) (retirada) (p. 46)

al Consell Executiu sobre la posició del PSOE de no modificar el contingut del Pacte antiterrorista (tram. 310-00132/07) (retirada) (p. 46)

al president de la Generalitat sobre la participació de Catalunya en la Fira Internacional del Llibre de Guadalajara (Mèxic) d'enguany (tram. 317-00083/07) (p. 46)

al president de la Generalitat sobre la situació política actual (tram. 317-00084/07) (p. 47)

al president de la Generalitat sobre la situació política actual (tram. 317-00085/07) (p. 47)

→

al president de la Generalitat sobre les prioritats de l'acció de govern (tram. 317-00086/07) (p. 48)

al president de la Generalitat sobre l'actualitat política recent (tram. 317-00087/07) (p. 49)

al Consell Executiu sobre les mesures relatives a l'accidentalitat a les carreteres de les comarques meridionals (tram. 310-00331/07) (p. 50)

al Consell Executiu sobre la convocatòria del Programa «Viure en família» (tram. 310-00110/07) (p. 51)

al Consell Executiu sobre les mesures que té previst adoptar per a la millora de la competitivitat de l'economia aquest any (tram. 310-00118/07) (decaiguda) (p. 53)

al Consell Executiu sobre quina previsió d'actuació té amb relació al Projecte de la nova facultat de Belles Arts a Olot (Garrotxa) (tram. 210-00125/07) (retirada) (p. 53)

al Consell Executiu sobre si la creació de la figura del cap de l'oposició va ser dictada pel president de la Generalitat d'acord amb el Govern (tram. 310-00133/07) (retirada) (p. 53)

al Consell Executiu sobre quina previsió té per a la presentació d'una proposta conjunta per a l'eliminació dels residus urbans de l'entorn metropolità de Barcelona (tram. 310-00145/07) (p. 53)

al Consell Executiu sobre la col·laboració amb l'Ajuntament de Sant Feliu de Llobregat (Baix Llobregat) per a aconseguir el soterrament de la via de Renfe (tram. 310-00179/07) (p. 54)

al Consell Executiu sobre la recuperació del riu Llobregat (tram. 310-00196/07) (p. 55)

al Consell Executiu sobre quins són els plans d'actuació per a reduir les llistes d'espera quirúrgiques (tram. 310-00218/07) (p. 55)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la promoció de l'olimpisme (tram. 300-00754/07) (p. 57)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la cooperació al desenvolupament (tram. 300-00192/07) (p. 61)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la seguretat en l'àmbit penitenciari (tram. 300-00667/07) (p. 65)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política penitenciària (tram. 300-00670/07) (p. 68)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política energètica, especialment l'aplicada a l'energia elèctrica (tram. 300-00378/07) (p. 72)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques d'atenció a la gent gran (tram. 302-00081/07) (p. 77)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'atenció a la gent gran, especialment pel que fa a les residències (tram. 302-00082/07) (p. 82)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Pla hidrològic nacional i el Consorci per a la Protecció Integral del Delta de l'Ebre (tram. 302-00083/07) (p. 86)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'habitatge (tram. 302-00084/07) (p. 90)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política ferroviària (tram. 302-00085/07) (p. 94)

SESSIÓ NÚM. 38

La sessió s'obre a les nou del matí i deu minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i els lletrats Sr. Muro i Bas i Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seuen el conseller en cap, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, i de Governació i Administracions Públiques, la consellera d'Educació i el conseller de Comerç, Turisme i Consum.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de Llei d'horaris comercials (tram. 200-00006/07). Govern de la Generalitat. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 121).
2. Projecte de Llei de creació de l'Agència Catalana del Consum (tram. 200-00007/07). Govern de la Generalitat. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 121).
3. Projecte de Llei de modificació de la Llei 2/2002, d'urbanisme, per al foment de l'habitatge assequible, la sostenibilitat territorial i l'autonomia local (tram. 200-00008/07). Govern de la Generalitat. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 121).
4. Designació dels diputats que han de defensar la Proposició de Llei dels fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges (tram. 271-00010/07). Grups parlamentaris. Designació dels diputats.
5. Designació d'un membre del Consell Social de la Universitat Rovira i Virgili (tram. 284-00025/07). Grups parlamentaris. Designació.
6. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les seleccions esportives nacionals (tram. 300-00753/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació pel procediment d'urgència.
7. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la promoció de l'olimpisme (tram. 300-00754/07). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació pel procediment d'urgència.
8. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la cooperació al desenvolupament (tram. 300-00192/07). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
9. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la seguretat en l'àmbit penitenciari (tram. 300-00667/07). Sr. Daniel Sirera i Bellés, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
10. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política penitenciària (tram. 300-00670/07). Sra. Núria de Gispert i Català, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
11. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política energètica, especialment l'aplicada a l'energia elèctrica (tram. 300-00378/07). Sr. Oriol Pujol i Ferrusola, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
12. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre les polítiques d'atenció a la gent gran (tram. 302-00081/07). Sra. Carme Capdevila i Palau, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.
13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'atenció a la gent gran, especi-

alment pel que fa a les residències (tram. 302-00082/07). Sr. Josep Lluís Cleries i González, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el Pla hidrològic nacional i el Consorci per a la Protecció Integral del Delta de l'Ebre (tram. 302-00083/07). Sr. Francesc Sancho i Serena, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'habitatge (tram. 302-00084/07). Sr. Carles Puigdomènech i Cantó, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política ferroviària (tram. 302-00085/07). Sr. Josep Micaló i Aliu, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

17. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

La llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió; d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Projecte de Llei d'horaris comercials (tram. 200-00006/07)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme sobre el Projecte de Llei d'horaris comercials. D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa per part del Consell Executiu l'honorable conseller de Comerç, Turisme i Consum, senyor Josep Huguet.

El conseller de Comerç, Turisme i Consum (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Bon dia. Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui tenim ocasió de presentar dues de les lleis que aquesta conselleria, amb l'ajut de tots els grups parlamentaris, hem treballat ja des de fa mesos, ja com a herència de l'anterior conseller, a qui agraeixo la tasca feta. I la primera és la Llei d'horaris comercials que ara mateix posarem a la seva consideració.

Com es diu en el preàmbul del Projecte que el Govern sotmet a la seva aprovació, la Llei d'horaris comercials té per objecte preservar i potenciar el model comercial català, que es caracteritza per l'equilibri entre formats, així com per garantir el dret dels treballadors i treballadores de comerç i dels seus petits i mitjans empresaris a compaginar la vida laboral amb les relacions familiars i personals. Altrament, es generaria un procés –si aquesta Llei no fos aprovada– de desertització dels centres urbans, del comerç petit i mitjà, i una alteració sensible, per tant, quantitativament i qualitativament, de l'ocupació en el comerç, i es posaria en problemes el model d'equilibri comercial català.

El Projecte de Llei d'horaris comercials que avui se sotmet a votació va començar a gestar-se al Departament

de Comerç, Turisme i Consum ja immediatament de constituït el nou Govern; a finals de gener, de fet, es posava en marxa la maquinària per elaborar aquesta Llei.

Durant el mes de febrer es van fer tràmits de consultes, i des del primer moment el Govern de la Generalitat va considerar que era absolutament urgent i necessari que Catalunya disposés d'una normativa d'horaris amb rang de llei que reflectís fermesa i convicció en les competències que pertocquen a la Generalitat en aquesta matèria. La mateixa fermesa i la mateixa convicció que va manifestar aquest Parlament en interposar recurs d'inconstitucionalitat contra l'article 43 del Reial decret llei 6 del 2000.

Partíem, doncs, en aquell moment, d'una norma estatal amb pretensió de legislació bàsica que ens havia portat a noranta hores setmanals d'obertura, a dotze festius d'obertura l'any 2004 i a l'obertura indiscriminada de tots els establiments de menys de tres-cents metres quadrats.

Però el més contraproduent de l'article 43 del Reial decret era la declaració a favor del descontrol total en matèria d'horaris i la previsió d'implantar-lo a tot l'Estat espanyol a partir del gener de l'any que ve, d'aquí a un mes exactament.

Calia, doncs, reaccionar: exercint les nostres competències, regulant els horaris comercials en funció del model comercial que volem per a Catalunya i assumint, arribat el cas, la possibilitat d'haver de dirimir el tema davant del Constitucional.

Crèiem que, en el pitjor dels casos, davant d'un eventual recurs d'inconstitucionalitat per part del Govern central, podríem aconseguir l'aixecament provisional de la suspensió de la nostra Llei i, per tant, podríem aplicar-la. De fet, el criteri seguit pel Constitucional pel que fa a l'aixecament de suspensió de l'article de la Llei de comerç de les Balears, que regula els horaris comercials, avalava aquesta hipòtesi.

Evidentment, podia haver-hi hagut altres possibilitats. Però, de fet, a la pràctica no. Una possibilitat seria que el nou Govern de l'Estat hagués simplement derogat el Decret del Govern anterior. Però el que està clar és que les sentències del Constitucional ens havien marcat que..., una situació una mica ambigua: per un cantó, donava la raó a l'Estat central, en les seves competències, i, per tant, és lògic que un govern de l'Estat hagi d'aplicar la Llei segons està prevista fins que aquesta no es canviï.

Per tant, entràvem en el problema d'engegar una legislació a Catalunya i a la vegada fer que, en paral·lel, la legislació estatal avancés en una línia no contradictòria. I això és el que, des de la conselleria de Comerç, amb negociacions amb el Ministeri d'Indústria, Comerç i Turisme, de Madrid, ja des del mes immediatament després de prendre possessió el nou Govern de l'Estat..., entrem en diàleg i diem: «Nosaltres fem la Llei catalana, nosaltres creiem que nosaltres en tenim les competències, i així ho blindarem en el nou Estatut, però també està clar que la Llei vigent us dona encara sobre el paper un marge de competències, a l'Estat. Per tant, el que hem de fer és que almenys la legislació estatal entri en sintonia amb la Llei catalana, per evitar

uns conflictes que portem..., endèmics, de més de vint anys de conflictes amb el Constitucional per sobre qui en té la competència.»

Per tant, aquí hi ha hagut una labor, molts cops discreta, grisa, de negociació entre conselleria i Ministeri que, finalment, ha arribat a bon port: Catalunya fa la seva Llei en ús de les seves competències –que en el proper Estatut, ja els ho avanço, queden claríssimament definides com a exclusives de la Generalitat, textualment, pel que fa a horaris comercials– i mentrestant el Ministeri es compromet a fer una legislació amb màxima sintonia amb la catalana i a evitar entrar en recursos d'inconstitucionalitat.

Aquest és l'acord polític que en un primer moment es fa entre conselleria i Ministeri i després, òbviament, en el transcurs del debat parlamentari amb la resta dels grups, s'involucra el conjunt dels grups del Parlament aquí i a Madrid en aquesta línia d'acord.

Per tant, felicitem-nos, doncs, del clima que ha permès que avui aquesta Llei vegi la llum aquí, però que, a més a més, a Madrid, en paral·lel –tot i que amb alguns serrells pendants encara d'aprovació– també avanci una llei molt en similitud amb la Llei catalana. De fet, som els inspiradors, des de Catalunya, d'aquest model de legislació.

L'ordenació del comerç, i, per tant, també la normativa en matèria d'horaris comercials, té per objecte garantir la coexistència equilibrada dels diferents formats de la distribució, preservant el model de comerç urbà, petit i mitjà, de ciutat mediterrània, compacta, complexa i socialment cohesionada.

Ha de quedar clar –i aquesta conselleria, aquest conseller vol que quedi clar– que aquesta Llei juntament amb totes les altres polítiques que fem i anirem fent en l'àmbit comercial estan destinades a posar sobre la taula un factor que cada cop més es reclama, que és el paper social, la responsabilitat social d'aquesta part de l'economia productiva que és el comerç. I la millor responsabilitat social que té el comerç és la seva mateixa existència. L'existència del petit i mitjà comerç urbà és en si mateixa la base per garantir aquesta responsabilitat social i aquesta funció social d'aquest element de l'economia productiva.

Per quines raons? Primer, per raons socials. De fet, amb la Llei d'horaris comercials i amb la defensa d'aquest model de petit i mitjà comerç el que estem fent és defensar la conciliació de la vida familiar i laboral tant dels treballadors i treballadores com dels petits i mitjans emprenedors. Sense aquesta Llei, la d'avui, per exemple, això seria impossible.

També garantim que el petit i mitjà comerç pugui sobreviure, i no només sobreviure, sinó avançar, millorar en la trama urbana. I ho aconseguim..., i això ho fem perquè amb aquesta presència de petit i mitjà comerç els barris són vius; els barris són vius, els barris no es degraden, i, per tant, hi ha unes capes socials que són un coixí per evitar, precisament, que hi hagi barris que acabin en una situació de degradació social. Aquestes capes petites i mitjanes tenen una funció de coixí social important i de tenir barris vius i ordenats. Per tant, funció social, clarament.

Però també funció vinculada a l'urbanisme i a la mobilitat sostenible. El comerç petit i mitjà en trama urbana garanteix una ciutat compacta. I aquest és el nostre model de ciutat. Una ciutat que no és..., això no és Amèrica i això no és Castella: això és Catalunya, estem a la Mediterrània i tenim un model de ciutat compacta i volem uns centres urbans vius. I això és una aposta. Com també ho és el fet que, amb les noves directives de mobilitat sostenible, la gent no hagi d'agafar el cotxe per comprar, si vostès volen, el pa –exagero una mica. Però es tracta de garantir un comerç de proximitat que faci possible que la gent no hagi de prendre mitjans automòbils per anar a fer les compres de necessitat.

Són, em sembla, quatre arguments de pes –dos de tipus social, dos de tipus mediambiental i urbanístic– que justifiquen i que emmarquen la voluntat d'aquesta Llei, i de les polítiques que el Departament anirà fent al llarg d'aquesta legislatura a favor del petit i mitjà comerç urbà.

Per tant, aquesta Llei, aquest Projecte de Llei que presentem avui és evident que té aquesta finalitat.

Pel que fa també a la capacitat de penetració en el mercat, existeix una gran desigualtat entre les petites i mitjanes empreses comercials que configuren el comerç urbà de proximitat i les grans empreses que configuren el comerç perifèric en grans superfícies. Per tant, en conseqüència, l'equilibri i la coexistència dels diversos formats només pot garantir-se establint unes regles de joc clares i equitatives que permetin una evolució del comerç equilibrada en cada moment.

Per això avui els presento aquest Projecte de Llei d'horaris comercials, igual com l'any vinent compareixeré davant d'aquesta cambra per proposar-los, a tots vostès, l'aprovació d'una nova llei d'equipaments comercials en aquestes línies que estem induint en el sector.

La Llei d'horaris comercials que sotmeto a la seva consideració pretén preservar el diumenge com a dia de coincidència, per tal que els més de 370.000 ciutadans de Catalunya ocupats en el comerç puguin compaginar llur activitat professional amb la vida familiar i amb les relacions socials.

Ha quedat palès al llarg de la tramitació de la Llei que aquesta compta amb el suport de les principals entitats representatives dels empresaris del sector. Estem parlant de la Taula Social del Comerç, estem parlant de la Confederació de Comerç, de l'Agrupament de Botiguers i Comerciants, de la Pimec, de la CEDAC i dels sindicats més representatius en el sector, UGT i Comissions, alguns dels quals estan presents, en aquests moments, en l'hemicicle.

També al llarg de la tramitació ha quedat palesa la comprensió de les associacions de consumidors més representatives a Catalunya envers aquesta mesura necessària per preservar aquest model de comerç, que equival a dir el nostre model també de ciutat.

En aquest punt, cal tenir en compte que la Llei d'horaris comercials serà una de les més amples de la Unió Europea i resultarà més que suficient per atendre en les millors condicions les necessitats de compra dels ciutadans. Això és important dir-ho perquè a vegades al-

gunes de les línies d'atac a la política comercial de la Generalitat provenen de pretendre homologar-nos, d'una pseudohomologació, amb el que funciona arreu del món. I resulta que el que funciona arreu del món és aproximadament el que estem fent aquí.

De fet, dels països europeus, la majoria tenen horaris regulats. En posarem alguns exemples. França té totalment prohibida l'obertura en diumenges i festius, i només n'estan exceptuats els petits comerços sense treballadors assalariats per compte d'altri; no es permet treballar els empleats més de sis dies seguits, i tots els treballadors tenen dret a descansar, com a mínim, onze hores consecutives.

A Alemanya la legislació és molt casuística, tant per sectors com per productes, però amb caràcter general està prohibida l'obertura en diumenges i festius, i només excepcionalment es permet obrir fins a un màxim de quatre diumenges; les fleques poden obrir tres hores el diumenge al matí; l'horari màxim d'obertura és entre les sis del matí i les vuit de la tarda, de dilluns a divendres, i els dissabte i vigílies de festius el tancament s'avança a les sis de la tarda.

A Bèlgica, per exemple, i acabo amb els exemples concrets, està prohibida l'obertura de comerços tots els diumenges i festius, només poden obrir en festiu els establiments situats en zones turístiques durant els mesos de vacances. Pel que fa a l'horari és molt restrictiu, atès que es limita a un màxim de quaranta-vuit hores la setmana, de dilluns a divendres, i aquest còmput màxim setmanal pot distribuir-se entre les cinc del matí i les vuit de la tarda de dilluns a dijous, i els divendres la franja s'amplia fins a les nou del vespre; només si el dilluns és festiu es permet l'obertura en dissabte.

Com veuen vostès, sense pretendre ser exhaustiu, la majoria de països de la Unió Europea –de quinze, onze– tenen regulacions clares i molt més estrictes, fins i tot, que la catalana pel que fa a temes d'horaris. La normativa italiana és equiparable pràcticament a la nostra. I només Portugal, el Regne Unit, Luxemburg i Irlanda tenen unes regulacions més amples que la nostra. Aquesta és la realitat. Doncs, home, si ens voleu homologar..., tants cops que volem homologar-nos a Europa, per una vegada que ho fem bé, no s'hi valen els arguments en sentit contrari!

El text originari d'aquest Projecte que avui posem a la seva consideració ha rebut nombroses aportacions: en una primera fase, per part de les institucions i els agents econòmics i socials, i en una segona fase, un cop entrat el Projecte al Parlament, s'hi han incorporat esmenes de tots els grups parlamentaris de la cambra. Aprofito aquest moment per agrair la col·laboració de tots els grups en aquest ampli consens –jo crec que serà quasi total– que avui tindrem en l'aprovació d'aquest Projecte de Llei.

Crec, doncs, que el resultat és clarament satisfactori i en vull donar expressament les gràcies a tots els grups, com us deia, tant del Govern com de l'oposició, així com a totes les entitats i institucions que ens han ajudat a configurar aquest Projecte de Llei; tots ells han contribuït a un text final sensiblement millorat i perfeccionat.

No entraré en detalls excessivament tècnics, però permetin-me unes breus pinzellades sobre el contingut del Projecte de llei.

El nombre de festius d'obertura s'acota a vuit l'any. El còmput d'hores setmanals d'obertura serà com a màxim de setanta-dues, que actualment són noranta. Els establiments no podran obrir abans de les set del matí ni romandre oberts a partir de les deu de la nit, actualment no existia límit de franja horària. Queden exceptuats de l'horari general els establiments de venda de productes de compra quotidiana d'alimentació de menys de 120 metres quadrats, és a dir, el format inferior a l'autoservei; actualment, estan exceptuats tots els de menys de 300 metres. I a més l'obertura d'aquests establiments en diumenges i festius s'ha de circumscriure a la franja horària compresa entre les set de matí i les tres del migdia.

Els establiments hauran d'avançar el tancament a les vuit de la tarda els dies 24 i 31 de desembre, i hauran de romandre tancats el dia 1 de gener, 1 de maig, 11 de setembre i 25 de desembre.

Aquesta mesura afecta, també, alguns dels exceptuats de l'horari general, concretament als establiments de venda de productes de compra quotidiana d'alimentació de menys de 120 metres quadrats, els establiments situats en zones turístiques i les botigues de conveniència.

A partir d'ara, els ajuntaments podran acordar, per raons d'ordre públic, l'obligatorietat de tancament en horari nocturn d'establiments que pretenguin acollir-se a qualsevol de les causes d'exclusió d'horari general.

El president

Honorable conseller, hauria d'acabar...

El conseller de Comerç, Turisme i Consum

I, finalment, em queda un minut, s'estableix un règim d'infraccions i sancions realment contundent i dissuasiu. Les sancions poden arribar fins a 600.000 euros. Bona part dels aspectes fonamentals d'aquesta Llei que els acabo d'esmentar estaven ja en el text originari que va redactar el Departament, però d'altres hi han estat incorporats gràcies a la incorporació d'esmenes i d'idees, tant dels actors socials com dels grups parlamentaris.

Per tant, entenc que és una llei de tots, una llei que serà un referent més enllà del nostre país, una llei que reforçarà el lideratge de Catalunya en matèria de comerç. Agraïments, doncs, a tots els ponents que hi han participat, començant pel senyor Pere Vigo, el senyor Bernardo Fernández, el senyor Postigo, el senyor Pellicer i el senyor Llobet. I per això els demano a tots vostès la votació favorable a aquest Projecte de llei.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Passem al debat per defensar les esmenes i fixar la posició. Té, en primer lloc, la paraula, i en nom del Grup Parlamentari Popular, l'il·lustre senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Honorable conseller, il·lustres diputats i diputats, de les esmenes que resten vives confirmar el que ja vàrem dir a la Comissió i, per tant, retirem les esmenes número 1, 4, 5, 14, 15, 16, 18, 19, 20, 22 i 27.

En primer lloc, el nostre Grup vol avançar que donarà suport a bona part dels articles de la Llei. Entenem que és una llei que regula aspectes que considerem positius com els articles que fan referència a reduir a setanta-dues hores les hores màximes d'obertura per setmana, que abans eren noranta, com la distribució d'aquestes hores durant el dia i que tots els establiments tanquin en dates assenyalades, ja que creiem que són mesures que afavoriran la conciliació de la vida familiar i laboral.

Per altra banda, també ens mostren a favor del règim d'infraccions, sancionador, i el seu procediment inspector de quasi totes les disposicions de la Llei i, finalment, de la nova regulació dels municipis turístics a efectes a la Llei.

Encara i així, mantenim un conjunt d'esmenes que, si no són acceptades, en demanarem el vot separat en l'aprovació de la Llei, de les quals d'un grup ens posicionarem en contra de la regulació proposada i en d'altres ens abstindrem, en considerar-les d'àmbit més tècnic i jurídic, coincidint amb el que es vol regular, però diferint en la forma.

En aquests moments s'estan tramitant dues lleis d'horaris comercials; una, que és la que avui s'aprovarà en aquest Parlament, i l'altra, que s'està tramitant a les Corts Generals, coincidència que no és del tot intrascendent des del moment que és una llei de rang superior i, per tant, produeix efectes directes en la nostra regulació.

Com ja he dit abans, el Congrés de Diputats tramita una llei que va remetre al Govern, i més concretament pel ministre de Comerç, senyor Montilla, il·lustre ministre català, la qual es dicta en l'exercici de les competències exclusives de l'Estat en matèria de bases de l'ordenació de l'activitat econòmica que li reconeix l'article 149.1.13 de la Constitució espanyola. Suposo que vostès saben de quin article parlo, sobretot el Grup d'Esquerra Republicana, que el deu tenir molt present. És aquell famós article tan infamant per als ara grups del Govern, i que quan l'utilitzava el Govern del Partit Popular es deia i se'ns acusava que era una provocació, una intromissió i una vulneració de les competències de la Generalitat, i ràpidament demanaven al Consell Consultiu que s'elaborés l'informe preceptiu per si esquia formular un recurs d'inconstitucionalitat. Bé, i ara què? Ho faran? (*Remor de veus.*) O resulta que com que és ara el Partit Socialista qui ha presentat la Llei –i hem de recordar que cogoverna amb Esquerra Republicana–, no s'ha de fer res?

Si a més tenim en compte que la Llei de bases regula una sèrie de qüestions que després citaré, i que xoquen amb el que avui s'aprovarà, almenys en aquest moment, estem provocant una inseguretat jurídica envers els comerciants a l'hora d'interpretar les normes, com per exemple, la utilització del format d'autoservei com a regulador de la liberalització d'horaris i serveis.

Aquesta Llei ve amb relació a l'any 96, quan es va aprovar, per part del Govern Socialista i amb el suport de Convergència i Unió, la Llei orgànica complementària de la Llei d'ordenació del comerç minorista, que en el seu article 2 establia la llibertat de cada comerciant per determinar sense cap limitació, a tot Espanya, l'horari d'obertura i tancament, els dies festius i el nombre d'hores que podien obrir complint les regles establertes a la Llei.

A més a més, assenyalava que el principi de llibertat d'horaris no podia ser d'aplicació immediata, per això va establir un règim transitori que no podria ser revisat abans del gener del 2001. Arran d'aquella Llei 6/2000, del 23 de juny, de mesures urgents d'intensificació de la competència en el mercat de béns i serveis, en el seu article 43, va desplaçar les regles transitòries de la Llei del 96 –socialista, per cert–, ampliant el règim transitori durant quatre anys més.

Llegeixo textualment l'exposició de motius de la Llei d'horaris de l'Estat, que signa el senyor Montilla: «Es dir, la discusión sobre la libertad de horarios o la eventual aplicación de un régimen de libertad de horarios se aplazó del 1 de enero del 2001 al 1 de enero del 2005. Así, el apartado 1 de este artículo señala que la libertad absoluta de horarios y de determinación de días de apertura de los comerciantes no será de aplicación hasta que el Gobierno conjuntamente –repeteixo, conjuntament– “amb el Govern” de cada una de las comunidades autónomas, si así lo deciden para su correspondiente territorio y no antes del 1 de enero del año 2005.» Això ho diu el senyor Montilla a l'exposició de motius, que he llegit textualment.

Per tant, diguem la veritat d'una vegada i reconeguim el que acabo de llegir, el Partit Popular mai volia imposar –repeteixo– imposar la llibertat d'horaris comercials al gener del 2005 de forma unilateral, per això el compromís de fer-ho conjuntament amb les comunitats autònomes, com suposo que tampoc ho volia fer el Govern del Partit Socialista, conjuntament amb Convergència i Unió, l'any 96.

Per tant, tenim clar que s'ha de regular, perquè el mandat de la Llei del 96, prorrogat al 2000, ens remet a la data límit de gener del 2005, però el que també m'agradaria explicar a la cambra és el perquè realment el Govern remet l'actual Llei. La remet no per l'única voluntat, sigui la de defensar els petits i mitjans comerciants, ni perquè en el conjunt de la Llei s'enforteixi el teixit comercial, sinó que es fa per una raó estrictament d'interès electoralista i partidari. Es fa per l'interès de mostrar a aquests col·lectius que ara qui és el seu protector ja no és Convergència i Unió, sinó que és el tripartit i, sobretot, Esquerra Republicana. Una llei que el que vol és visualitzar el canvi de Govern, i per això només cal veure o haver estat en el si de la ponència i veure l'actitud dels uns i dels altres, i sinó vegin les actituds d'aquí i al Congrés de Diputats.

Nosaltres entenem que la Llei hauria de tenir tres finalitats, i que certament creiem que no es compleixen en gran mesura. Primera, dotar un marc legal que doni seguretat jurídica, ja veiem que no passa.

Segona, dotar un marc legal de caràcter estable resultat del màxim consens –creiem que no s'ha fet– i que

en poc temps ens tornarem o haurem de tornar a obrir o reobrir el debat dels horaris, i sinó temps al temps.

I la tercera, promoure condicions més adequades de competència en el sector i de protecció del consumidor, d'això, res de res. El consumidor crec que és el gran oblidat de la Llei.

Bé, una vegada situats, el nostre Grup ha mantingut un conjunt d'esmenes que el que pretenen és millorar el text, tant des de l'àmbit polític com el tècnic. I sí que vull deixar constància que en tot moment, i encara que sent tots conscients de les nostres diferències, entre els il·lustres diputats que han format part de la ponència hi ha hagut voluntat de consensuar al màxim possible, i d'aquí expressar el meu reconeixement als senyors Vigo, Fernández, Postigo, Pellicer, i també la tasca feta pel lletrat de la ponència.

Amb relació a les esmenes presentades pel meu Grup, sobretot el que hem buscat, com he dit abans, era trobar un punt d'equilibri entre els diferents formats o establiments comercials, petits, mitjans i grans superfícies, i que alhora significués una regulació que promogués unes adequades condicions de competència en el sector, que contribueixi a millorar l'eficiència en la distribució minorista, aconseguir la màxima conciliació de la vida laboral i familiar i aconseguir un adequat nivell d'oferta per als consumidors, tenint en compte que tots els grups d'aquesta cambra, i també el nostre, volem preservar el model urbà de comerç, i així ho hem demostrat durant tota la legislatura passada, en què vàrem donar suport a les diferents lleis i iniciatives envers la seva millora i la seva potenciació, fins i tot donant suport als impostos sobre grans superfícies o la Llei d'equipaments comercials, que ara veiem la problemàtica que tenen.

Dit això, el que sí creiem és que el text que avui s'aprovarà no ha trobat l'equilibri necessari entre els diferents sectors, com per exemple la regulació d'obertura de festius, que quedarà en vuit festius. Nosaltres entenem que la regulació actual de dotze festius era la correcta, fins i tot que no hem demanat més festius dels actualment regulats ni la liberalització total, i ho hem fet per un motiu: per responsabilitat, ja que som conscients que el sector no està preparat per a un major nivell de competència per culpa dels governs anteriors que es van dedicar més a intervenir en el sector que a preparar-lo per al futur, i ara ens dona la sensació que el nou Govern va en la mateixa línia.

Fins i tot la mateixa exposició de motius de la Llei estatal ressalta el següent: «Las reglas establecidas en el Real Decreto 6/2000 han marcado una práctica de doce aberturas en festivos entre consumidores y comerciantes que se considera que constituye un marco de referencia adecuado para la nueva regulación.» I comparim aquesta exposició, i per això la presentació i defensa de la nostra esmena. No podem, en ple segle XXI, en un moment en què cada vegada més ja no decidim nosaltres, ni el mateix Govern central, aspectes de la nostra política econòmica o de lliure competència, sinó que és la Comunitat Europea la que marca les directrius a seguir, i en aquest cas són molt clares. I ara el que es pretén és retrocedir al marc regulador de fa prop de deu anys.

Sincerament, per a nosaltres no és la millor solució mirar enrere, sinó que la solució passa per fer polítiques orientades al futur, en un marc de millora de l'eficiència i d'adequació als nous temps, i sinó que li ho preguin al sector del tèxtil, en què tantes polítiques proteccionistes no els han solucionat el problema i ara s'han d'enfrontar a la lliure competència.

Creiem que amb la regulació actual podríem haver evitat noves adaptacions a curt termini, donar un marc legal amb més seguretat jurídica i un marc més estable resultat del consens més ampli amb les principals associacions de representants de consumidors i dels diferents formats comercials.

En el cas de la modificació del nombre d'hores, el Grup Popular no ha presentat esmenes d'augment d'hores d'obertura, per dos motius. Primer, per intentar aconseguir el màxim consens possible en el si de la ponència, i segon, perquè entenem que encara que tampoc hauria sigut incomprensible un petit augment en el nombre d'hores proposat de setanta-dues, el mateix sectors implicats ens van constatar el que nosaltres ja vèiem, que no era del tot necessari un augment de les hores. També hem de tenir en compte que envers aquests punts anteriors, que les mateixes enquestes elaborades per la Generalitat denoten que el 88,3% dels catalans són partidaris de mantenir els actuals horaris comercials, que cal recordar que són de dotze festius. Alhora, el 46% veuen necessari que els establiments obrin més dies i més hores del que no ho fan ara; i el 40% demanen que els establiments flexibilitzin els seus horaris dins del marc legal actual, indicant que si el comerç urbà s'adapta a les noves demandes, el futur el tenen garantit.

Mantenim l'esmena amb relació a la dimensió dels establiments que resten exclosos de l'horari general, l'article 2.1.i i 2.1.j, situant-lo en el que actualment hi ha aprovat de 300 metres, i ho fem, en primer lloc, per una qüestió òbvia. Aquesta mesura es va aprovar l'any 2000, precisament per realitzar una discriminació positiva envers els petits i mitjans comerciants, enfront a les grans superfícies, donant-los un plus de llibertat per poder competir amb millor situació, i ara el que es pretén és reduir-lo. A més, hem de tenir en compte el que pot significar de perjudici davant aquells petits i mitjans comerciants que en la regulació actual varen ampliar el seu negoci o adquirir-ne un de nou per poder tenir més marge de competència, i ara es troben que se'ls redueix la seva capacitat de competir. Realment, no entenem massa aquesta obsessió per limitar als petits i als mitjans comerciants la seva capacitat de maniobra. A més a més, ens trobem que la Llei que s'està tramitant al Congrés manté la regulació en l'article 5.2, on es regula que els establiments de menys de 300 metres, de venda de reduïda dimensió tenen plena llibertat d'horaris, i només en l'article 5.3 permet que les comunitats autònomes, envers a la seva política comercial, ho podran reduir o augmentar, només en els establiments d'alimentació i consum quotidià. I, per tant, què passa amb la resta d'establiments de reduïda dimensió? Ens trobarem amb una contradicció amb la Llei estatal, com també la tindrem amb la regulació proposada que sigui el que s'estableixi reglamentàriament per al format

d'autoservei, el que marqui la mida de l'establiment, perquè no s'ha de buscar massa per trobar que són 120 metres per sota dels 150 que marca l'article 5.3 de la Llei, i per tant estarem derogant implícitament el reglament.

També mantenim l'esmena envers l'obligatorietat de tancament segons quins dies i hores de les botigues de conveniència a l'article 2.3, per anar en contra de la pròpia filosofia i el que marca la Llei que les regula.

Mantenim l'esmena en què demanem que l'honorable conseller, una vegada produïda l'audiència prèvia amb el Consell Assessor, determini els festius que es pot obrir, sempre tenint en compte que per a la determinació d'aquests dies s'haurà d'atendre de forma prioritària l'atractiu comercial per als consumidors i la rendibilitat econòmica dels establiments comercials. Creiem que realment és un esmena amb sentit comú, ja que en aquests moments es limita a vuit festius i a sobre segueix designant festius que no afavoreixin cap dels dos aspectes indicats, estaríem rebaixant encara més la competència entre els diferents sectors.

També mantenim esmenes d'un caire més tècnic, però això no vol dir menys important, les quals tenen la virtut de fer més entenedor l'articulat i alhora adequar-lo millor a la legalitat vigent. Com l'esmena número 3, que especifica que el màxim nombre d'hores serà de setanta-dues, llevat de les setmanes amb obertura de diumenge o festiu, que serà de vuitanta-quatre hores.

O l'esmena número 8 que per conciliar la regulació estatal i autonòmica inclou els estancs, conjuntament amb les farmàcies, que són els establiments que es regeixen per la seva normativa específica.

Amb relació a l'esmena 17, que fa referència a l'article 12 de la Llei, entenem que no podem enraonar del terme jurídic de cancel·lacions, que s'hauria d'emmarcar en el règim de les prescripcions, de les infraccions i sancions, ja que en cap moment es pot cancel·lar res que no ha estat en un registre, com és el cas, ja que, si no, hauríem de crear la dita figura i el seu procediment, cosa que no es produeix.

O l'esmena 21, que fa referència a les multes coercitives, eina que entenem poc aprofitada per la Llei.

Per finalitzar, amb relació al tancament d'establiments per raó d'ordre públic, entenem que no es pot generalitzar tots els establiments exclosos del règim general, ja que el que permet la Llei estatal és envers aquells establiments que beuen begudes alcohòliques.

Per tot això, si no s'accepten les esmenes que hem presentat, demanarem votació separada. Unes les votarem en contra, que són per nosaltres les primordials, com la dels vuit festius, tres-cents metres..., i en les altres ens abstindrem.

Agrair la col·laboració dels ponents i de la conselleria. I esperem que donin suport a les esmenes presentades.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Carles Pellicer.

El Sr. Pellicer i Punyed

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ja anuncia d'entrada que votarà a favor d'aquest Projecte de llei, d'aquesta Llei d'horaris comercials, que votarà a favor, després de moltes i diferents negociacions que ha mantingut amb els grups parlamentaris que donen suport al Govern, a la mateixa conselleria. I també hem de dir que amb aquest consens i aquestes negociacions la Llei podem dir que l'hem feta nostra, i és així perquè defensa allò que per nosaltres és essencial: el model de comerç que hem vingut portant durant els anys en què Convergència i Unió era al Govern de la Generalitat, perquè és un model en què creiem i és un model que ha donat bons resultats fins aleshores.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president segon el substitueix en la direcció del debat.)

El nostre model es basa en un consens, un consens d'anys que lliga uns horaris comercials ordenats, moderats, racionals, que permeten donar resposta i satisfacció a les demandes dels consumidors –que en som tots–, així com també vertebrar el teixit urbà, el comerç tradicional, el comerç de casa nostra, que constitueix també i afortunadament un fet diferencial del nostre país, un sector competitiu, de qualitat, amb un model basat en mesures d'ordenació i de promoció i especialment també en l'equilibri.

Efectivament, en aquesta Llei, des de Convergència i Unió, hem incorporat moltes esmenes. Hi han esmenes de contingut, esmenes al text, de millora del text, i també de tècniques, com per exemple la inclusió –a més dels dies festius en què no es pot obrir, com són el 25 de desembre, l'1 de gener i l'1 de maig–, perquè no hi podia faltar, com és l'11 de setembre, la nostra festa nacional. I aquí no entenem que aquest oblit hagi pogut passar per part dels diputats que donen suport al Govern.

Hem introduït també referència a les franges horàries dels establiments d'alimentació quotidiana –d'obertura de festius de set a quinze hores–, i també la inclusió, des del principi de participació, de la figura del Consell Assessor Local, com a òrgan consultiu, com a òrgan en què la presència d'associacions i entitats representatives del comerç puguin també dir-hi la seva.

També hem introduït aspectes importants per al municipi, que a través de qüestions del ple municipal pugui intervenir en el tema d'autorització d'obertura en determinats moments i en qüestions concretes de franges horàries.

Aprofito aquest moment, també, en què hem parlat del consell de comerç, per agrair la presència també de les associacions de comerç, aquí, avui presents, que, des de la Taula Social de Comerç, des dels sindicats, l'Associació de Botiguers de Catalunya, la Confederació de Comerç de Catalunya, la Pime, la CEDAC i les cambres de comerç, tant han aportat perquè aquesta Llei fos una llei important i que tingués un contingut bàsic per al sector. Aquesta Llei l'hem consensuada.

I vull, també, destacar la predisposició de tots els diputats que han format part de la ponència: el senyor Llo-

bet, el senyor Vigo, el senyor Postigo i el senyor Fernàndez; com també la de l'honorable conseller Huguet i de l'anterior conseller Pere Esteve.

Ens hauria agradat, però, que tot el conjunt d'esmenes ens haguessin pogut ser entrades, que, en definitiva, milloraven i milloren el model de comerç català, i que, en definitiva, anaven també molt més enllà.

Mantenim l'esmena número 6, a l'apartat 1.4, l'esmena 12 i l'esmena número 24, i les altres decaurien i les retiràrem.

La Llei té dos aspectes fonamentals i bàsics, no?, que són: primer, l'obertura d'un màxim de vuit festius i també les setanta-dues hores setmanals d'obertura. I hem de tenir present que els horaris comercials han de garantir l'atenció adequada a les necessitats de compra dels ciutadans i, també, facilitar-la en aquells moments concrets de l'any en què es generin puntes de demanda. Tanmateix, els horaris comercials no han de distorsionar la capacitat de competència entre les petites i mitjanes empreses i les grans empreses, ni abocar tampoc la microempresa a una servitud de permanència a l'establiment, a una minva de la qualitat de vida que amenaçaria la continuïtat d'un model comercial –com deia abans– molt important, que a Catalunya ha donat bons resultats i que concilia la vida familiar i la vida laboral. La defensa dels treballadors, dels botiguers i del comerç ha estat un punt important del nostre treball parlamentari.

El nostre model de comerç català no pot estar sotmès, però, a allò que ens diuen a Madrid. La Llei 6/2000, de liberalització d'horaris comercials, vigent a partir de l'1 de gener del 2005 i que va ser aprovada per majoria absoluta del Partit Popular en el seu moment, posava en joc el model i les competències catalanes. Avui tornem a l'*statu quo*, a aquell lloc d'on no hauríem d'haver-nos mogut mai.

En la situació anterior a aquesta Llei i en la situació actual no es bo que es generin també conflictes amb l'Estat, que en aquest aspecte, doncs, tindríem solucionats els horaris, però, per exemple, no els metres, com a qüestió important. I per aquí a nosaltres sí que ens ve d'un pam. Sí que ens ve d'un pam, perquè a Catalunya la Llei ens fixa els cent vint metres quadrats, i entrar en conflictes amb la Llei espanyola seria un error. És aquí on el Govern de la Generalitat té molt a dir, i més ara amb el mateix color polític que tenen uns i altres.

Convergència i Unió pot ajudar en la negociació. De fet, ho ha fet, ho està fent, ho fa i ho farà, tant en el Congrés com en el Senat: hem mantingut la nostra coherència aquí i també allà, arribant a acords amb el Govern, en aquest cas, del Partit Socialista Obrer Espanyol, amb les dues transaccionals que varem presentar a Madrid, però el vet no s'ha pogut aixecar, perquè, senyores diputades, senyors diputats, els senadors del Partit Socialista Obrer Espanyol no varen ser presents en el moment de la votació. Esperem que avui, en aquest magnífic hemicicle, també hi siguin presents i no els passi el que els va passar a Madrid. Afortunadament, hem de recuperar *in extremis* el consens aquí i allà, això és important per nosaltres i queda molt a fer, senyor conseller, en aquest aspecte queda molt a fer i

em temo que també el tema de seguretat jurídica és una qüestió important a tenir en compte.

Mirin, avui els avancem també que sollicitarem un dictamen del Consell Consultiu sobre el tema de la ingerència competencial per part de la Llei a la Llei catalana en el tema de matèries d'horaris comercials. I aquí sí que esperem també no trobar-nos en el futur amb un recurs d'inconstitucionalitat.

Els avancem també que estem d'acord, totalment d'acord, com no podia ser d'altra manera, que en la nova redacció de l'Estatut, pel que fa referència al comerç, es fixi un marc estable per al nostre comerç a Catalunya que ha de poder decidir de forma, és a dir, de manera autònoma i sense interferències, allò que fa referència al comerç i als horaris comercials, amb una atenció a la societat desenvolupada econòmicament que té en el comerç un dels seus sectors estratègics més importants.

En definitiva, les aportacions del Grup Parlamentari de Convergència i Unió reforcen la Llei i –el que és més important–, amb aquest reforç i amb el model de comerç que té clar que defensa, dóna estabilitat al comerç, des de la responsabilitat i dóna preferència, com sempre, al país, als sectors que la vertebrin i als seus ciutadans i ciutadanes.

Com deia abans, mantindrem tres esmenes: la 6, la número 12 i la número 24. Que fa referència, la número 6, especialment, a què s'introdueixi la figura del consell assessor en matèria de comerç. Que aquí, per un oblit, entenem nosaltres, o per una situació que tampoc entenem gaire, no ha estat inclosa en aquest apartat amb una esmena viva. Per tant, tot i que a la resta de la Llei hi figura el consell assessor en matèria de comerç, precisament, per la participació, per donar cabuda i participació i que es pugui consultar a les associacions comercials, que ha sigut un dels cavalls de batalla nostre en aquesta Llei, és a dir que el sector al qual es refereix hi tingui presència, que tingui també una oportunitat des d'aquest consell assessor de comerç de poder dir la seva, com no pot ser d'altra manera, perquè la Llei i les lleis les fem entre tots.

La número 24, que fa referència, precisament, a aquesta composició del consell assessor de comerç, clarifica i millora el Projecte de Llei en aquest àmbit.

I la número 12, que va referida, en l'apartat 2 de l'article 2, al tema de botigues de conveniència, que fa referència a l'excessiva restricció, i també al tema de botigues de benzina.

Dit això, agrair, en definitiva, amb aquesta Llei important, que abans dèiem que regula i també fa esment a la funció econòmica, social i territorial, en què el comerç exerceix la part, diguem, més important, i que és gràcies a la riquesa i a la presència de la petita i mitjana empresa comercial que el comerç, a més, constitueix un element clau en la configuració del territori, en la vertebració dels pobles i dels barris i les ciutats de Catalunya. Voldria, abans d'acabar, agrair la predisposició, en aquest cas, com deia abans també, del lletrat, el senyor Vicenç Santaló, i també del seu equip, que ens ha ajudat tant en aquesta Llei. I dir, en definitiva, que aquesta pot ser una bona Llei per a tots i especialment per als comerciants, i que el temps sens dubte ho dirà.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Correspon ara, si es vol utilitzar un torn en contra. Doncs té la paraula... Torn en contra o posicionament? Algú vol fer un torn en contra? (*Veus de fons.*) Doncs té la paraula, el senyor Pere Vigo, per fer el torn en contra en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, utilitzaré ja aquest torn en contra, també, per fer la meua intervenció sobre el perquè d'aquesta Llei i la conveniència de la seva votació.

El primer que hauríem de dir és expressar el nostre agraïment a l'anterior conseller, l'honorable senyor Pere Esteve; a l'actual conseller, l'honorable senyor Josep Huguet; a tota la gent que hi ha intervingut des de l'àmbit legislatiu: el lletrat, el senyor Vicenç Santaló; el senyor Valls; la Mercè, la secretària; tots els ponents i la societat civil, que també hi ha fet les seves aportacions, la Taula Social del Comerç. I no em voldria deixar ningú, però, bàsicament, aquesta és una llei que ha estat una llei oberta, on hi ha hagut la voluntat que s'hi incorporés el màxim d'esmenes possibles des de qualsevol àmbit i, per tant, és una llei que podem considerar una llei de tothom.

Quant a les esmenes, el meu posicionament d'entrada els diré que no n'acceptarem cap. Primer, perquè, quant a les esmenes del Partit Popular, jo crec, senyor Llobet, que s'equivoquen, s'equivoquen de problema. El problema no és la Llei de Madrid. El mateix li diria al senyor Pellicer: el problema no és una qüestió de pams, el problema és qui té la mà per apamar, aquest és el problema, i que, per tant, en la tornada de qualsevol govern involucionista ens podríem tornar a trobar en el problema anterior que una llei de bases laminés les competències de la Generalitat. I aquest és el problema greu que tenim en la Llei d'horaris comercials. I que, per tant, l'única manera d'assegurar que aquest model de comerç –que per nosaltres representa alguna cosa més que model de comerç, que representa un model de país– pugui continuar vigent: s'haurà de blindar l'Estatut. I aquesta és la qüestió de fons. No és una qüestió de la Llei de Madrid.

Per tant, senyor Pellicer dir-li que el Consell Assessor Municipal queda àmpliament esmentat en altres articulats de la Llei i, per tant, no hi ha hagut en aquest sentit cap oblit.

I sí que volia posar èmfasi en la voluntat de consens que hi ha hagut per part de tots els ponents, amb tota la disposició, i la dels grups que donen suport al Govern, òbviament, que hi ha hagut, d'entrada, una predisposició absolutament franca a poder consensuar el màxim d'esmenes possibles. Per això hem arribat on hem arribat; hem arribat a una llei consensuada i una llei que, evidentment, assegura la pervivència d'aquest model comercial català, de suport a la petita i mitjana empresa, que és on radica bàsicament, en fi, el nostre model comercial.

I dir-li, senyor Llobet, que sí que ens podem maliciar de determinades actituds del Partit Popular. I li voldria recordar les intervencions del senyor Vidal-Quadras –el coneix–, del senyor Vidal-Quadras a la Unió Europea, amb denúncies a la Unió Europea en contra del suport del Govern català a la petita i mitjana empresa.

Mirin, Catalunya té un model propi de comerç que es caracteritza per l'equilibri entre els diferents formats de la distribució comercial detallista, sobre la base d'un pes específic molt important de la petita i mitjana empresa comercial en trama urbana: un model que garanteix l'efectiva llibertat d'elecció dels ciutadans i l'atenció en les millors condicions de les seves necessitats de compra.

El comerç urbà, té, a més, una doble funció social i econòmica que des d'Esquerra valorem com a fonamental en termes de país i de ciutadania. El comerç urbà exerceix una important funció social: d'una banda, constitueix un element clau en la configuració del territori dels pobles, ciutats i barris de Catalunya, i els vertebrats i els fa més conviviais i segurs. En aquest sentit, constitueix un dels màxims exponents del nostre estil de vida i del nostre model de ciutat mediterrània. Al mateix temps, el comerç de proximitat garanteix el proveïment d'aquelles persones que, per edat o per altres circumstàncies, tenen dificultats de mobilitat.

A Catalunya coexisteixen, i ho han de seguir fent, tot tipus de formats comercials, però és responsabilitat nostra dotar aquest model comercial característic d'una certa harmonia i d'una garantia de pervivència en el temps. No podem permetre que el creixement incontrolat de nous formats de comerç perifèric en grans superfícies provinents d'altres models culturals i territorials produeixin la desertització dels nostres centres urbans. De la mateixa manera, no podem estar observants, contemplatius davant del perill que determinades desregulacions malmetin el tan preuat equilibri entre format d'oferta i la llibertat d'elecció dels consumidors.

El comerç aporta a Catalunya el 12 per cent del valor afegit brut i genera el 15 per cent dels llocs de treball. El model comercial català es caracteritza no solament per la seva singularitat, sinó també per la seva eficiència. En termes econòmics el comerç urbà és un factor clau en la redistribució de la renda i en la creació de treball autònom: dels més de 108.000 establiments detallistes, més de 88.000 pertanyen a petites empreses comercials; de les més de 351.000 persones ocupades en el comerç al detall, en el quart trimestre del 2003, més de 98.000 són treballadors autònoms.

Des del punt de vista de la productivitat del comerç, a Catalunya hi ha una major intensitat en el factor treball que en el conjunt de l'Estat espanyol. Així, a Catalunya trobem 2,86 ocupats per a cada establiment, mentre que la mitjana estatal és de 2,70 treballadors per punt de venda. La productivitat per ocupat, la facturació per ocupat, és un 8 per cent superior a Catalunya que a la resta d'Espanya, i la productivitat per establiment és un 15 per cent superior.

Singularitat, eficiència..., la distribució de la renda i treball autònom són, doncs, els distintius del model comercial català en termes econòmics. El model comercial català no és fruit de l'atzar. Ben al contrari: és

conseqüència de la iniciativa, de l'esperit emprenedor i de la capacitat d'evolució i d'adaptació al canvi de les petites i mitjanes empreses comercials catalanes. Un comerç arrelat al país, modern i competitiu, que es caracteritza per la professionalitat i per la qualitat del servei i que és capaç d'atendre en les millors condicions les necessitats d'uns consumidors cada cop més exigents i amb més opcions.

Així, doncs, han estat els mateixos comerciants els principals protagonistes de l'èxit del model comercial català. Ells han assolit aquest alt nivell de posicionament competitiu amb les seves iniciatives, tant a nivell individual de cada empresa i de cada establiment com a nivell col·lectiu, mitjançant una multitud d'actuacions de cooperació empresarial en l'àmbit territorial i, també, en l'àmbit sectorial.

Però també les administracions públiques han tingut, i l'han de seguir tenint, un paper important en la consolidació i el desenvolupament d'aquest model. Pel que fa a la Generalitat, ha de seguir desenvolupant una ambiciosa política de foment i promoció, a la vegada que ha d'executar una ferma política d'ordenació, de la qual n'és exemple la Llei que avui els proposem aprovar.

A començament d'aquesta legislatura estava clar que s'havia d'aprofundir i perfeccionar l'actual marc, per tal de garantir la necessària correlació entre l'oferta i la demanda; evitar un excessiu grau de concentració empresarial en qualsevol dels diferents sectors de la distribució, i garantir uns horaris comercials amples però regulats; però, sobretot, el que calia era fer front a una amenaça que planava sobre l'horitzó del nostre país i que volia ferir de mort el nostre model comercial i posar en qüestió la nostra capacitat d'autogovern.

En matèria d'horaris comercials, el Govern del Partit Popular va demostrar, un cop més, fins a quin punt volia laminar les competències de les comunitats autònomes. El Reial decret llei 22/93, del 29 de desembre, havia establert un marc estatal en matèria d'horaris comercials, fruit d'un ampli consens, que preveia un mínim de vuit festius d'obertura anual, i de setanta-dues hores d'obertura setmanal. A partir d'aquests mínims quedava un ample marge a cada comunitat autònoma per a exercir la seva competència en matèria de comerç interior, deixant-los com a màxim o bé ampliant-los segons el seu criteri. Aquest fou també el tractament adoptat per la Llei orgànica 2/96, del 15 de gener, complementària de l'ordenació del comerç minorista.

Però amb l'article 43 del Reial decret llei 6/2000, el Govern central va trencar unilateralment l'ample consens assolit en l'àmbit de tot l'Estat, augmentant el nombre d'hores setmanals d'obertura de setanta-dues a noranta, incrementant el nombre mínim de festius anuals fins a arribar als dotze el 2004 i establint la llibertat total d'horaris per a partir del 2005.

Contra aquest Reial decret interposà recurs d'inconstitucionalitat el Parlament de Catalunya. No podíem córrer el risc de trobar-nos l'1 de gener del 2005 a la mercè d'una normativa que vulneraria les nostres competències i que perjudicaria greument el nostre model de comerç. La reacció es va produir en diferents línies d'actuació, la més important de les quals era donar compliment al compromís central de l'acord de Govern

en matèria de política comercial: l'elaboració de la Llei d'horaris comercials, una llei que possibilitarà que Catalunya tingui uns horaris comercials amples però regulats, que permetran atendre les necessitats de compra dels ciutadans i que facilitaran la compra en aquells moments concrets en què tradicionalment es generen punts de demanda.

Una llei que defensarà els drets dels treballadors del comerç, de petits empresaris i de les seves famílies a una qualitat de vida que els permetrà fer compatible l'activitat laboral amb les seves relacions personals i familiars. Una llei que impedirà la desregulació només propugnada per les grans empreses de distribució que pretenien aconseguir aquí allò que no han pogut obtenir en els seus països d'origen i que els consumidors no necessiten. Una llei que aprofundirà aspectes com el del consum responsable, ja que aquestes mateixes empreses no podran utilitzar el seu potencial per a induir en el seu propi benefici un canvi en els hàbits de compra dels ciutadans amb la intenció d'incrementar la seva quota de mercat. Una llei que no permetrà que les petites empreses comercials del nostre país es vegin abocades a unes condicions de vida d'extrema duresa per intentar competir. Una llei que impedirà que s'imposi als treballadors i als petits empresaris una autèntica servitud de permanència en l'establiment, que amenaci la seva continuïtat en el comerç i que dignificarà la condició i el reconeixement de l'activitat del comerciant. Una llei, en definitiva, que recuperarà la nostra autoestima cap al nostre comerç, i que desplegarà d'una forma contundent les competències en l'ordenació de comerç interior que ens són pròpies.

Per tot això, des de la responsabilitat que li toca a Esquerra Republicana de Catalunya pel que fa a la política de comerç en el Govern de la Generalitat, i en compliment del Pla de govern del Departament de Comerç, Turisme i Consum, va impulsar un projecte de llei que al llarg de la seva tramitació ha estat objecte de valuoses aportacions d'institucions i entitats. Un projecte de llei que en el tràmit parlamentari ha incorporat nombroses esmenes que la milloren i que fa que tots els grups d'aquesta cambra la podem sentir com a pròpia i ens en podem felicitar pel seu contingut.

Així, en virtut de com ha quedat definitivament el Dictamen que portem a aprovació, hi haurà una llei que satisfaci l'ampli consens que hi ha hagut sempre en el tema dels horaris comercials.

Aquests són de forma succinta els principals trets d'una llei per a la qual demanem l'aprovació, i que considerem que és el millor text possible per garantir el manteniment i la potenciació del nostre model comercial; una llei que, d'altra banda, garanteix suficientment els drets dels consumidors.

I parlem dels drets dels consumidors, i està molt bé que parlem dels drets dels consumidors, però també hauríem de parlar dels drets dels ciutadans: els drets dels ciutadans a tenir una societat equilibrada, els drets dels ciutadans a tenir una societat vertebrada, els drets dels ciutadans a tenir una societat segura, els drets dels ciutadans a tenir el model comercial que els procura tot això. Per tant, també, en això, aquesta Llei donarà compliment a aquesta necessària vertebració, homogeneït-

zació i equilibri que hi ha d'haver en les trames urbanes de comerç.

(El vicepresident primer substitueix el president en la direcció del debat.)

Alhora, creiem que aquesta Llei haurà fet evidents quatre característiques essencials que defineixen el nou Govern i que hauran estat protagonistes durant la seva gestació al Govern, en la seva tramitació parlamentària i en el conjunt final del seu redactat: rigor, determinació, consens i eficàcia.

Avui, segurament molts comercials –molts comerciants– quan han aixecat la persiana han dit allò de: «Carrers mullats, calaixos eixuts.» Avui, però, el comerç haurà de poder posar al calaix, també, una llei que els procurarà més tranquil·litat, més seguretat i, sobretot, més confiança. Si ha estat així, ha valgut la pena, ha pagat la pena. Per això els demano el suport a aquesta Llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vigo. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Bernardo Fernández.

El Sr. Fernández Martínez

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats, vull començar la meua intervenció fent arribar des d'aquest faristol a l'honorable senyor Pere Esteve el nostre alè de suport i solidaritat, i el desig del meu Grup i el meu propi que tingui una ràpida i total recuperació. Entenc que és d'estricta justícia agrair la feina feta durant gairebé deu mesos a l'honorable exconseller al capdavant del Departament de Comerç, Turisme i Consum. Una prova d'aquesta tasca són dues lleis que avui, amb tota probabilitat, aprovarem aquí.

Estem davant d'una llei, aquesta dels horaris comercials, amb un fort contingut social, perquè en cap sector, com en el de la distribució comercial, coexisteixen amb tanta claredat els grans i els petits operadors. En el mateix terreny de joc, amb el mateix reglament, juguen empreses multinacionals, empreses mitjanes, petites, empreses familiars i, fins i tot, empreses de caire unipersonal, és a dir, autònoms.

Així les coses, sembla lògic pensar que amb aquesta Llei el que es vol, el que es pretén amb la seva aprovació és posar unes normes, fixar unes regles que *a priori* siguin vàlides per a tothom, i preservar un fet que, per nosaltres, és inqüestionable, i és que per damunt de qualsevol altra consideració hi ha l'interès d'uns consumidors en tant que ciutadans.

També hem volgut, a l'hora de legislar, fer compatibles la vida laboral i la vida familiar de les persones que es guanyen la vida amb això del comerç, de la mateixa manera que hem volgut preservar els legítims interessos de treballadors del sector, ja siguin assalariats o per compte propi.

Hi ha un fet que per nosaltres és clau i és que no es pot privar de treballar a ningú quan té feina. Ara bé, dit

això, en un tema tan sensible i que «aixeca tantes ampolles» com el dels horaris comercials, nosaltres, com a Grup i com a Partit, hem mantingut converses amb les diferents parts implicades, cercant el màxim consens possible respecte a això. I em consta, com no podia ser de cap altra manera, que el mateix s'ha fet des de la conselleria i quelcom similar des dels grups de l'oposició.

És veritat –és veritat– que, malgrat això, aquesta Llei no satisfà al cent per cent a tots els agents implicats, però no és menys cert que arriba a aquesta cambra amb el suport d'una àmplia, amplíssima majoria, diria jo, del sector.

Arribats a aquest punt, a aquestes alçades, segur que molts es pregunten: «No estaven bé les coses fins ara? Era necessari fer una llei d'horaris comercials? Per què el Govern porta al Parlament aquesta Llei per a la seva aprovació? Per què nosaltres, com a Grup i com a Partit, li donem suport?» Crec de veritat que no serà pas sobrer que en fem una mica d'història, perquè tothom entengui una mica millor les coses.

És evident que la definició dels horaris comercials ha constituït i constitueix una peça clau en la regulació de l'activitat del comerç minorista. Per aquesta raó, i fruit d'un amplíssim consens, l'any 96 es va aprovar al Congrés dels Diputats una llei que, reconeixent el principi de llibertat de cada comerciant per determinar els horaris dels seus establiments i l'obertura en no festius, marcava uns eixos bàsics de caràcter transitori, que en qualsevol cas no podia ser revisat abans de l'1 de gener del 2001; alhora es van establir determinades excepcions per a determinats segments de l'activitat i es va fixar un nombre de festius que es podia obrir, vuit en concret, i un horari setmanal fixat en setanta-dues hores.

Aquesta Llei va ser modificada amb el Decret 6/2000, del 23 de juny, que portava el títol de *Medidas urgentes de intensificación de la competencia en bienes y servicios*, que diu: «Déu n'hi do, el títol!», però bé... De fet, el Decret era una barreja de liberalització de mercats energètics, preus de llibres de text, horaris de col·legis professionals, distribució de tabac i –i– horaris comercials. Bé, aquest era el Decret.

Aquest Decret donava llibertat absoluta als establiments de menys de tres-cents metres quadrats i proposava l'obertura en festius *in crescendo*: de vuit l'any 2000 passar a catorze l'any 2004, per arribar a la llibertat absoluta o, millor dit, al camp qui pugui, si em permeten l'expressió, l'1 de gener del 2005.

Per això era important aquesta Llei, per això, aquest Govern progressista, una de les primeres qüestions que va posar sobre la taula, i no va ser per casualitat –no va ser per casualitat–, va ser l'elaboració d'una llei d'horaris comercials genuïnament catalana, perquè aquest Govern i nosaltres amb ell volem preservar un model comercial que és català, però que és també comú a molt punts de la Mediterrània, un model que dona cohesió a la societat, perquè no tothom pot ni vol desplaçar-se. Hi ha gent que bé sigui per edat o per altres raons té dificultats de mobilitat, doncs, bé, amb el comerç de proximitat tenen el seu proveïment garantit.

A més a més, aquest model és fonamental en la configuració del territori. Les nostres ciutats, els nostres pobles, viles i barris es vertebren, són més convivencials, i fins i tot més a gust també, amb una bona xarxa de comerç urbà. Sens dubte, aquest model és un bon aparador del nostre estil de vida i del nostre model de ciutat mediterrània.

Nosaltres entenem que amb aquesta Llei d'horaris fomentem un sistema de distribució eficient, que assegura l'aprovisionament dels consumidors i consumidores amb el millor nivell de serveis possible i amb el mínim cost de distribució, i que alhora permet la millora continuada en els preus, en la qualitat i en les condicions de l'oferta; un sistema de distribució eficient a partir de la lliure i lleial competència dels agents, i en el qual les petites, les mitjans i les grans empreses comercials puguin concórrer de manera equilibrada.

És veritat, i això s'ha de dir amb tota honestedat, que sobre això dels horaris comercials existeixen teories per a tots els gustos, des de qui defensa –des de qui defensa– a capa i espasa la desregulació més absoluta a qui no vol obrir cap festiu, però cap d'aquestes teories no ha estat capaç fins ara, en termes econòmics o d'ocupació, de demostrar de forma fefaent la bondat d'una mesura sobre l'altra, o, dit d'una altra manera, ningú no pot demostrar que la no-regulació o la regulació d'horaris faci aportacions indiscutibles i positives, ja sigui a l'economia, al mercat de treball o a qualsevol altre escenari d'aquestes característiques.

Permetin-me que faci una mica d'anàlisi. En primer terme, sembla lògic pensar que uns horaris més amples han de suposar un major cost laboral i aquesta despesa acabarà tard o d'hora repercutint sobre el producte que pagarà el consumidor.

Tampoc es manté l'afirmació dels que diuen que amb més franja horària augmentarà el consum, més aviat –i més enllà de la compra compulsiva, que aquesta sí que és possible que augmenti, la compra compulsiva; ningú no menjarà més iogurts o beurà més llet perquè tingui més temps per comprar– la majoria dels experts en la matèria coincideixen a dir que la venda en festiu és una venda de translació, és a dir, que substitueix la d'altres dies de la setmana pel diumenge o pel festiu.

Si fem una ullada a les comunitats autònomes, veurem que l'ocupació en el món del comerç ha crescut més on menys festius han obert les botigues. En primer terme, ens trobem el País Basc, que en el període 2000-2003, sense obrir cap festiu ha vist créixer els llocs de treball en el camp comercial un 12,3 per cent. A Catalunya, amb una obertura mínima, l'ocupació ha crescut en el mateix període més d'un 7 per cent, i Madrid, la comunitat autònoma que més festius obre, és la que menys ha crescut, no arriba al 6,5 per cent. En qualsevol cas, convé deixar clar que aquestes no són xifres concloents en cap sentit, això és veritat, però sí que és bo tenir-les sobre la taula i presents a l'hora de fer una anàlisi respecte a això.

Potser tampoc, des del camp de la defensa de la regulació dels horaris, es poden aportar gaires dades objectives i fiables sobre la conveniència estrictament economicista d'aquesta regulació. Jo sóc d'aquells que

creuen que les coses sovint són complexes, i, per tant, s'han de tenir en compte molts factors i no només reflexionar en termes financers o econòmics. I en aquest cas el que sí que resulta gairebé incontestable són els avantatges socials d'aquesta mesura. El nostre model és un model basat en l'equilibri entre els diferents formats de la distribució detallista, amb una molt important presència de la petita i mitjana empresa comercial en trama urbana.

A més a més, volem un sistema de distribució comercial racional, amb una especial atenció al comerç urbà. Aquesta és la nostra aposta i és l'aposta del Govern, atès que estem convençuts que aquest ha de ser l'eix de l'equilibri territorial de Catalunya en l'àmbit comercial.

Per això, no pot estranyar ningú, el nostre recolzament, i s'ha d'entendre que no és un suport en contra de ningú, sinó a favor de; és un suport a favor de. No podem deixar de banda que aquest model comercial, constituït en la seva gran majoria per empreses petites i mitjanes, més enllà d'una important tasca social, desenvolupa també un important rol econòmic, ja que és un segment clau en la creació de llocs de treball autònom i en la redistribució de la renda, alhora que és la sortida més natural i factible per a una bona part dels productes de la nostra indústria.

Creiem, amb tota sinceritat, senyores diputades i senyors diputats, que amb aquesta Llei aconseguirem, per una part, que els horaris comercials permetin atendre de manera adequada les necessitats de la ciutadania i facilitin la compra en aquells moments concrets de l'any en què es generen puntes de demanda, i, per una altra, fer possible l'equilibri entre les grans empreses de distribució i el conjunt d'empreses petites i mitjanes que configuren el comerç urbà de proximitat, a més de tenir molt en compte els drets dels treballadors i treballadores del comerç de compaginar la seva vida laboral amb les seves relacions personals i familiars.

No em puc estar, ja per anar acabant, senyor president, d'esmentar la Resolució del Parlament Europeu, del 12 de desembre de 1996, sobre el treball dominical. Aquesta Resolució demanava als estats membres que prestessin la deguda atenció a les tradicions culturals, socials i religioses, així com a les necessitats familiars de la ciutadania, i reconeixia el caràcter especial del diumenge com a dia de descans. També es demana als estats membres que ajustessin la normativa d'obertura dels comerços a la normativa sobre temps de treball del personal treballador assalariat pel que fa al descans setmanal.

No em puc estar, com és lògic, de fer els agraïments al senyor Postigo, al senyor Vigo, al senyor Pellicer i al senyor Llobet, per la seva tasca com a ponents i, per descomptat, al lletrat senyor Santaló i el seu equip, que han fet una tasca magnífica.

I aquí voldria fer una reflexió en to positiu al senyor Llobet, que en la seva intervenció ens ha parlat de «proteccionisme del comerç». De cap manera, senyor Llobet, de cap manera: proteccionisme del comerç no, ajuts i subvencions i suport tot, proteccionisme cap ni un.

Vostè —és lògic— defensa un model i nosaltres, un altre; vostès defensen el model del benefici pel benefici i so-

vint obliden la part social. Però, bé, són lliures de fer el que vostès creguin més adient i més convenient. I quant a enquestes, han fet alguna pregunta que digui si la gent comprarà més o comprarà menys si tenen obert o no tenen obert determinats festius? Per tant, cadascú fa les enquestes com vol; nosaltres en tenim unes altres que diuen just tot el contrari.

En definitiva, amb l'aprovació d'aquesta Llei donarem un pas endavant per contribuir entre tots a una societat millor proveïda, més justa i amb més cohesió social, on tots els formats comercials puguin estar en el mercat de forma equilibrada i els consumidors, en tant que ciutadans, puguin exercir amb plenitud el seu dret a escollir.

Res més.

Senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fernández. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyors i senyores diputats, primer de tot, i de la mateixa manera que han fet la resta de diputats que han parlat, voldria agrair, fer extensiu el nostre agraïment, l'agraïment del nostre Grup, a tots els ponents i a totes aquelles persones que amb les seves aportacions han permès aconseguir aquest ampli consens en la Llei d'horaris comercials.

Permetin-me que, per tal de no ser repetitiu amb bona part dels arguments que s'han utilitzat per argumentar el posicionament favorable al Projecte de Llei d'horaris comercials, m'entretingui una mica més a explicar el perquè, quins són els arguments per posicionar-nos en contra de les esmenes que es mantenen vives per part dels grups parlamentaris de Convergència i del Partit Popular.

Pel que fa a les esmenes de Convergència i Unió, evidentment, dir, pel que fa a la que insisteix en el tema del consell assessor local, com ha dit el senyor Pere Vigo, que aquest ja ha estat suficientment recollit en altres articles.

Pel que fa a l'esmena amb què també pretenen regular d'una manera nova, doncs, les botigues de conveniència, dir-los que d'aquesta manera o amb aquesta esmena l'únic que fan és introduir un nou element d'indeterminació i que el marc normatiu estatal ja defineix exactament i amb precisió quins són els paràmetres d'aquest tipus de botiga.

I pel que fa a l'esmena amb què pretenen també regular el consell assessor en matèria de comerç, com molt bé vostè sap, el consell assessor ja disposa de la seva pròpia regulació.

Pel que fa a les esmenes que es mantenen vives per part del Partit Popular, dir que, pel que fa a l'esmena que pretén augmentar el nombre de festius a dotze, tal com es va parlar en la Ponència, en les diferents sessions de

la Ponència, el nombre de vuit que contempla el Projecte és més que suficient per atendre les puntes de demanda que es generen en períodes molt concrets, i si s'incrementessin fins a dotze comportaria fixar dates addicionals sense interès comercial, i que el conjunt, i ho remarco, el conjunt del sector no demana.

Pel que fa a l'esmena que pretén equiparar els estancs amb les farmàcies, vostè ja sap que no tenen, els estancs, un règim d'horaris específics, i que, evidentment, no es poden equiparar estancs amb farmàcies, perquè aquests, doncs, subministren un producte constatat com a nociu per a la salut.

Pel que fa també a l'esmena que potser és la més important per part seva, la de permetre l'obertura d'establiments amb una superfície de venda fins a tres-cents metres quadrats, el posicionament del nostre Grup és que no hi ha cap raó d'interès general que justifiqui aquesta excepció per a establiments d'aquesta magnitud, amb independència, fins i tot, del producte que comercialitzin.

Pel que fa a l'esmena amb què vostès, doncs, pretenen regular la prescripció de les infraccions i sancions, també saben perfectament que aquest règim legal, diguéssim, ja ve establert en la Llei 30/92, i que, per tant, és innecessari que es reculli en aquest Projecte de Llei. I el mateix passa o el mateix passaria en l'esmena que pretén regular les multes coercitives, que també està ja regulat en la Llei 1/90.

En definitiva, no els podem, evidentment, votar favorablement aquestes esmenes; el posicionament serà contrari a aquestes, i el posicionament, com no pot ser d'altra manera, serà favorable al Projecte de Llei d'horaris comercials –i no seré repetitiu amb el que ja s'ha dit, o intentaré passar-hi de puntetes–, en tant que consolida el model comercial català, que busca l'equilibri entre els diferents formats de comerç detallista i dona la importància que es mereix al comerç de proximitat, eh?, que compleix, com ja s'ha dit, una funció social de vertebració, una funció social en tant que presta un servei a les persones amb dificultat de mobilitat, també compleix una funció econòmica de creació de treball autònom, de redistribució de la renda, i, com deia el conseller, una funció també urbanística, de model de ciutat, de pobles i ciutats compactes i de mobilitat sostenible.

Evidentment, el posicionament és favorable, perquè, escoltant les seves paraules, hem aconseguit un màxim consens. I, per tant, amb aquella afirmació, que vostè ha fet o m'ha semblat entendre que algú ha perseguit o ha tingut un interès electoralista, evidentment no hi podem estar d'acord.

Pensem que amb aquest Projecte de Llei d'horaris comercials aconseguim una cosa aparentment impossible o molt difícil que és aconseguir i donar sortida, solució, als interessos de comerciants, de treballadors i d'usuaris. Satisfem els interessos dels comerciants perquè ho fem en el conjunt del sector. Evidentment, han quedat demandes per atendre, però en el conjunt entenem, doncs, que s'ha resolt d'una manera favorable. Acontentem els interessos dels treballadors en tant que afavorim la conciliació de la vida laboral amb la familiar.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I, finalment, i tampoc podem estar d'acord amb les afirmacions del senyor Llobet quan deia que el consumidor és el gran oblidat d'aquesta Llei, nosaltres entenem que atenem degudament les necessitats de compra dels ciutadans i les demandes dels consumidors.

Per tot això, el nostre vot favorable al Projecte de Llei.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Farem diverses votacions. En primer lloc, i pel que fa a les esmenes del Partit Popular, faríem tres votacions: la primera, amb les esmenes números 2, 10, 11, 17, 21 i 23; la segona, amb les números, 3 i 8, i la tercera amb la número 13.

(Veus de fons.) Digui, senyor Pelegrí.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Sí, senyor president. Si la número 10 també podria anar en el primer bloc de la 3, 8, 10... Nosaltres voldríem 3, 8, 10, per un costat...

El president

D'acord, d'acord, d'acord...

El Sr. Pelegrí i Aixut

La 13 per un altre costat, i la resta. 3, 8, 10...

El president

Sí, sí, d'acord... Ja està.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Gràcies.

El president

Alguna petició més? *(Pausa.)*

Doncs, comencem per aquestes votacions de les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular.

Primer, votarem les esmenes números 2, 11, 17, 21 i 23 –2, 11, 17, 21 i 23.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 13 vots a favor, 36 abstencions, 67 vots en contra.

Seguidament, votariem les esmenes 3, 8 i 10.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 13 vots a favor i 105 en contra.

Finalment, votariem l'esmena número 13.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 49 vots a favor i 69 en contra.

Seguidament, passàrem a votar les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Ho faríem també en dues votacions: a la primera votaríem les esmenes números 6 i 12, i després votaríem l'esmena número 24. És correcte? *(Pausa.)*

Comencem, doncs, amb les esmenes números 6 i 12, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 36 vots a favor i 82 en contra.

Votem, seguidament, l'esmena número 24.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 36 vots a favor, 13 abstencions i 69 vots en contra.

Seguidament, posarem a votació el text. Farem les següents votacions separades: primera votació, punt *d* de l'article 1.1, punt *i* de l'article 2.1, punt *j* de l'article 2.1, al punt 2.3 el paràgraf que va des de l'expressió «les botigues» fins a «han d'avançar», la disposició addicional segona. Aquesta seria la primera votació. *(Veus de fons.)* D'acord? *(Pausa.)*

Doncs, comencem amb aquesta votació.

Comença la votació.

Aquests articles han estat aprovats per 104 vots a favor i 13 en contra.

Seguidament, votaríem la lletra *c* de l'article 1.1, la lletra *f* de l'article 2.1, l'article 2.4, l'article 12 i l'article 14.

Comença la votació.

Aquests articles han estat aprovats per 105 vots a favor i 13 abstencions.

Votarem seguidament la resta del Dictamen.

Comença la votació.

La resta del Dictamen s'ha aprovat amb 118 vots a favor. Per tant, el Projecte de llei d'horaris comercials ha estat aprovat.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

Projecte de llei de creació de l'Agència Catalana del Consum (tram. 200-00007/07)

Passem al segon punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Indústria, Energia, Consum i Turisme sobre el Projecte de llei de creació de l'Agència Catalana del Consum. D'acord amb l'article 101 del Reglament farà la presentació de la seva iniciativa, per part del Consell Executiu, l'honorable conseller de Comerç, Consum i Turisme el senyor Josep Huguet.

El conseller de Comerç, Consum i Turisme

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, anem per la besonada, anem pel segon Projecte de llei del dia, anem a presentar el Projecte de llei de creació de l'Agència Catalana de Consum.

L'evolució de la societat catalana i del món i els conceptes associats a l'estat del benestar i a la seguretat i a la salut de les persones fa necessari redefinir les polítiques de consum de la Generalitat de Catalunya sota els conceptes estratègics associats a un govern catalanista d'esquerres.

En aquests darrers anys s'han accelerat els canvis en el món del consum, primer, els factors externs del consumidor: noves tecnologies i la seva penetració en el món del consumidor; la globalització de l'oferta de productes procedents de qualsevol país del món; la globalització en la contractació de serveis –moltes empreses ubicades en altres països i que treballen en la xarxa–; superposició de normatives no harmonitzades arreu del món.

Factors també interns al consumidor: el ciutadà és cada dia més exigent en qualitat i seguretat de productes i serveis procedents de qualsevol país –això vol dir democràcia avançada–, a obtenir garanties de seguretat, prestacions i durada dels productes. I el ciutadà se sent cada cop més sensible, també, i preocupat en raó a noves maneres de vulnerar les regles del mercat i l'equitat en el mercat i la seguretat en el mercat. Inseguretat en clàusules de contractes a signar amb grans entitats de serveis –clàusules abusives–, indefensió davant de grans empreses ubicades en llocs desconeguts o virtuals, feblesa davant la magnitud de l'ens amb qui contracta, recel davant de publicitat molts cops enganyosa i temor, molts cops a allò desconegut, en operacions amb bancs i caixes on la lletra menuda a vegades dóna sorpreses al consumidor.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Cada vegada, doncs, són més els temes que afecten els consumidors i usuaris, i cada vegada són més els agents econòmics que operen en el mercat, posant una gamma de serveis i productes en constant expansió.

Al mateix temps, la demanda que des de la ciutadania es fa a l'Administració, en aquest cas a la Generalitat, és cada cop més elevada. No es vol un paper passiu, de reacció en el moment que es produeix un fet fraudulent, sinó que es vol i es demana una administració activa que s'avanci als problemes que puguin aparèixer, que focalitzi, doncs, la seva acció en la prevenció.

L'Administració de la Generalitat de Catalunya, per tant, ha de fer front a aquesta demanda, utilitzant noves formes de gestió que permetin actuar de forma més eficient, amb flexibilitat d'adaptació i participació de tots els actors que intervenen en el món del consum.

A la darrera reestructuració del Departament de la Generalitat, de departaments de la Generalitat, per la qual es va crear el Departament de Comerç, Turisme i Consum, es va eliminar de l'estructura la Direcció General de Consum, fins aleshores Direcció General de Consum i Seguretat Industrial, tenint en compte que la part de Seguretat Industrial ha passat, òbviament, a Treball i Indústria, i es quedava la part estrictament de Consum a la conselleria. I tots els òrgans i persones d'aquesta antiga Direcció van passar a ser una subdirecció general. Es va mantenir, al mateix temps, l'Institut Català del Consum, organisme autònom administratiu, amb funcions d'informació i formació als consumidors.

Per tant, actualment l'estructura heretada és, a dintre del Departament, una subdirecció general de consum amb funcions de mediació i arbitratge, control, inspecció de disciplina de mercat i consum, tramitació d'expedients sancionadors i elaboració de propostes de normativa; i, per altra banda, un institut català del consum bàsicament destinat a formació als consumidors.

Aquesta disgregació no és operativa, i, per tant, comporta una sèrie de problemes de duplicitat, de recursos, de racionalització de mitjans humans i materials. I, per tant, causa, a vegades, un cert desconcert en la mateixa ciutadania quan és l'hora d'anar a trucar a la porta de l'Administració en funció de la seva situació de consumidor o usuari.

Per tant, el Projecte de llei que avui els presento va amb la voluntat de simplificar administrativament l'àrea de consum, i concentrar totes les competències en una sola estructura que actuï de forma global per millorar l'agilitat i l'eficiència dels procediments, evitar la duplicitat de funcions i aglutinar tots els recursos amb la màxima eficiència per donar respostes a les demandes dels consumidors i la ciutadania.

L'objectiu d'aquesta Llei, doncs, és la creació de l'Agència Catalana de Consum, organisme que es vol que sigui la màxima autoritat en la planificació i execució de les polítiques de consum de la Generalitat. Davant de les diverses fórmules possibles, vam triar la de l'organisme autònom administratiu, perquè és una fórmula jurídica que presenta avantatges importants.

Primer, la direcció de l'organisme té la forma d'òrgan col·legiat, amb la qual cosa s'assegura la participació de tots els actors en matèria de consum en el procés de decisió i de seguiment dels resultats de la política de consum. De fet, estem fent un òrgan de direcció de més de trenta persones, amb representació no només de la Generalitat, sinó de les patronals, els sindicats, de les associacions de consumidors, etcètera.

Avantatge..., també, segon avantatge: pel fet de ser un organisme autònom, l'Agència funcionarà amb una gestió independent i una autoorganització que facilitaran l'agilitat i la rapidesa d'actuació, que, si no fos així, no tindria. I per tant, aquest també és un avantatge comparatiu en defensa dels consumidors.

I tercer avantatge. Per què administratiu? Doncs perquè garanteix la condició de funcionari del seu personal. I en un àmbit on s'inspecciona i es sanciona és important la neutralitat, és important que el funcionari, pel fet de ser funcionari, garanteixi aquest blindatge de la seva intervenció, funcions d'inspecció que s'assignen a l'organisme, importants, i per tant on cal garantir aquesta presumpció de veracitat, i facilitat que suposarà el procés d'integració en el nou òrgan, del personal actualment adscrit a la Subdirecció General de Consum i a l'Institut Català de Consum.

Per tant, tres avantatges clarament a l'hora de decidir que sigui un organisme administratiu autònom.

Per tant, aquest organisme actuarà sota la tutela del Departament de Comerç, Turisme i Consum, però amb personalitat jurídica i autonomia organitzativa.

L'Agència Catalana del Consum serà, doncs, l'única autoritat de la Generalitat en matèria de consum, i aglutinarà totes i cadascuna de les competències que l'Estatut de Catalunya atorga al Govern per a la defensa dels drets i els interessos dels consumidors i usuaris.

Les funcions d'aquest organisme són moltes i diverses, no m'hi esplaiaré, tindran ocasió també de fer-ho els diputats que em seguiran en la defensa del Projecte de llei, però en destacaré cinc eixos fonamentals. El primer, la protecció de la seguretat i dels drets de les persones; la formació i l'educació; la potenciació de la mediació i l'arbitratge; les relacions entre diferents administracions i la participació directa de les persones –dels consumidors–, també, en la gestió d'aquest organisme.

Pel que fa al primer punt, en l'àmbit de la protecció, l'agència garantirà els drets inherents a tota persona com a consumidora de béns i productes i com a usuària de serveis, exercint les funcions de prevenció mitjançant l'anàlisi de productes i serveis i la proposta de desenvolupament normatiu sobre tots aquells aspectes que afavoreixin aquests objectius. Així mateix, mitjançant la funció inspectora, exercirà el control de la disciplina de mercat per garantir la fluïdesa de les relacions entre consumidors i productors i comerciants, lluitar contra els abusos, les males pràctiques i la publicitat enganyosa, i alhora afavorir la lliure competència entre tots els agents que posen en el mercat productes i serveis. Crec que l'actuació per a un consum que garanteixi les normes de seguretat i les normes de sanitat, i que els productes en el mercat actuïn sota aquesta normativa i aquestes regles de joc, forma part també d'un concepte de democràcia avançada, i en aquest sentit, aquest Govern i la conselleria que represento té la intenció, com ens ha demostrat ja en els mesos que em precedeixen, d'intervenir d'una forma activa, i no només passiva, clarament en una línia de millora d'aquesta democràcia que tenim, perquè la democràcia vol dir també drets dels consumidors exercits amb plenitud i defensa dels seus drets en el mercat.

En segon lloc, també en aquest paquet que forma part d'una democràcia avançada, hi ha la formació del ciutadà. Volem ciutadans; no clients, ciutadans. I els ciutadans vol dir que han de tenir formació i educació per tal que exerceixin els seus drets. I això és el que farem amb l'Agència, que instruirà els mecanismes adequats per tal que les persones siguin coneixedores dels seus drets com a consumidores, impulsarà l'Escola de Consum, amb l'objectiu d'educar joves en l'àmbit del consum responsable i formarà els agents econòmics en totes aquelles matèries que ajudin a garantir la fluïdesa i la qualitat en les relacions del mercat; al mateix temps, fomentarà un model de consum sostenible socialment i ecològicament, i potenciarà el coneixement del comerç just i solidari dels productes ecològicament sostenibles.

Per tant, formar el consumidor és una de les garanties que aquest consumidor exerceixi els seus drets, i això és fonamental, repeteixo, en una democràcia participativa, o democràcia en què no es demani al ciutadà que voti cada quatre anys, sinó que s'impliqui en la defensa diària, quotidiana dels seus drets. Això forma part,

doncs, també, d'una de les funcions primordials d'aquesta Agència que posarem en marxa, per donar més eficiència a les polítiques que ja hem engegat.

En tercer lloc, una de les funcions de l'Agència serà la de potenciar la mediació i l'arbitratge de consum, entenent que aquestes dues fórmules són els instruments més adients per resoldre, de forma àgil i eficaç, els conflictes que sorgeixen en matèria de consum. D'una banda, l'Agència organitzarà el funcionament de la Junta Arbitral de Consum de la Generalitat, i de l'altra, cooperarà i fomentarà el coneixement de les diferents juntes existents i de l'arbitratge en general.

Crec que el model d'arbitratge existent a Catalunya, especialment a Catalunya –a la resta de l'Estat també, però especialment a Catalunya– pel seu bon funcionament, el model d'arbitratge és un model que a altres llocs d'Europa és referència, per evitar precisament la judicialització de qualsevol problemàtica de consum. I per tant, aquest model l'hem de potenciar, l'hem de dimensionar i li hem, encara, si cal, de donar més empena de la que té.

En quart lloc, un dels eixos d'aquesta nova Llei de l'Agència és en l'àmbit de les relacions institucionals, on es preveu la col·laboració i coordinació amb totes les administracions públiques dels diferents àmbits territorials, locals i estatals, quan actuï en l'exercici de les funcions pròpies de l'àmbit de consum. Aquí és importantíssima la col·laboració en els àmbits locals i supralocals, perquè les competències en alguns casos són compartides, i és important que els ajuntaments –aquells que no ho han fet encara, i els qui ho fan, doncs, ajudar-los que ho facin millor– s'involucrin en la defensa del consumidor, i per tant exerceixin també, amb ajuda d'una administració que a vegades té uns recursos limitats, aquestes funcions d'inspecció i de garantir que el mercat mantingui aquest equilibri i aquesta regularitat de compliment de la normativa.

També l'Agència mantindrà i cooperarà amb les institucions europees. Aquí hem de subratllar la important tasca que fa l'àrea de consum de la Generalitat, amb suport a l'Oficina Europea del Consumidor, que esperem, doncs, continuar tenint la seu a Catalunya –esperem, properament, a veure si d'una vegada es desencaïlla el tema, lluitarem per això–, i també en la nostra participació en la Xarxa d'Alertes Europea, que serveix precisament per detectar aquells productes que, d'importacions extraeuropees, no compleixen normatives bàsiques de seguretat. Amb això els hem de dir que aquest Departament serà implacable dintre de la gestió de les seves competències d'inspecció, implacable; no podem jugar que el lliure mercat posi la seguretat del ciutadà en perill.

I cinquena qüestió, l'Agència obrirà al màxim les portes a la participació de totes les persones representades per mitjà de les associacions de consumidors i usuaris i de la resta d'agents que intervenen en l'àmbit de consum, tant públics com privats. Associacions de consumidors que són convidades i que ja tenen bona col·laboració i que em sembla que..., crec que estan presents bona part d'elles en aquest hemicicle –agraeix la seva presència–, i que totes elles tindran el seu paper, òbviament, en el consell de direcció de l'Agència.

Per tant, és hora, doncs, d'agraïments; agraïments als sectors socials que han col·laborat en l'elaboració d'aquest Projecte, que ens han assessorat; agraïments a tots els ponents dels diversos grups que han treballat per arribar pràcticament jo diria al que és el consens amb relació a la creació d'aquesta Agència. I per tant, esperar només ja que en el tràmit de l'aprovació, aquesta tingui el màxim de suport, precisament perquè ha de ser l'instrument eficient al servei d'aquestes polítiques de defensa del consumidor que formen part d'un estat del benestar avançat, d'una democràcia de ciutadans i no d'una democràcia retardatària que només pretén que els clients votin cada quatre anys i no tinguin clars quins són els seus drets i les seves obligacions a l'hora de denunciar quan es produeixin frau en el mercat.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. En la defensa de les seves esmenes, té la paraula, en nom del Grup de Convergència i Unió, l'illustre diputat senyor Albert Batalla.

El Sr. Batalla i Siscart

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyors i senyores diputats, en primer lloc, doncs, voldria anunciar el vot favorable del Grup de Convergència i Unió al Dictamen de la Ponència, amb algunes esmenes reservades, que tot seguit passaré a exposar. Però voldria aprofitar aquesta intervenció per agrair la bona entesa, la bona disposició, per part de tots els ponents, a l'hora d'arribar a un acord, així com també la feina del lletrat i dels serveis de la cambra per redactar aquest Dictamen de Ponència. Salutacions també als representants de les organitzacions de consumidors que ens acompanyen avui en aquest tràmit important en el nostre Parlament.

(El vicepresident segon substitueix el president en la direcció del debat.)

Per a nosaltres, el consum..., per a Convergència i Unió, el consum no és ni ha estat mai un tema menor. Entenem la defensa del consumidor com un termòmetre més de la maduresa democràtica de qualsevol país, de qualsevol societat. Per això, des de Catalunya, amb Convergència i Unió en el Govern durant molts i molts anys, hem volgut donar resposta, amb prou encert, amb prou eficàcia, a les necessitats que ens plantejàvem des de l'àmbit del consum. Però no ens podem quedar aquí, és evident; cal avançar. I per això hem treballat amb la resta de partits, per millorar la Llei que permetrà, doncs, avui, la creació de l'Agència Catalana de Consum.

Convergència i Unió ha basat la seva intervenció en aquesta Llei, en tres aspectes clau. En primer lloc, la millora de l'estructura orgànica que plantejava la Llei, amb la creació de l'Agència. En segon lloc, la necessitat de buscar les sinèrgies, la complicitat i el suport de l'Agència, per tant, també, de la Generalitat de Catalunya amb el món local, amb els ajuntaments i els consells comarcals. I, en tercer lloc, també, garantir que aquest tràmit que avui fem tan important, sigui al final un tràmit que serveixi al ciutadà i a la ciutadana, en

definitiva, als consumidors, a poder garantir molt millor els seus drets.

Pel que fa a l'estructura orgànica, nosaltres hem introduït una sèrie d'esmenes prou importants, que creiem que van molt en la línia d'identificar clarament les polítiques del Departament, i per tant també la tutela del Departament en aquesta Agència, i per tant que vagin lligades unes polítiques amb les altres, amb la introducció de la figura de la vicepresidència per part de la persona que té la Secretaria General del Departament. És important que l'Agència Catalana del Consum vagi de bracet amb el Departament a l'hora de fer les seves polítiques, i per tant entenem que un dels màxims representants de l'estructura orgànica del Departament havia de tenir un paper important en aquesta Agència; per tant, aquest bloc d'esmenes acceptades per part de la Ponència.

També, tot i que no amb prou intensitat, però sí amb satisfacció, hem arribat a acords entre els diferents grups parlamentaris respecte a la garantia dels consumidors davant qüestions que defensen la seguretat alimentària, i per tant, això, per a nosaltres, també és una aportació que ens fa sentir orgullosos d'haver participat en aquesta Ponència.

Evidentment també, com dèiem, el servei al ciutadà i a la ciutadania, al consumidor, i per tant hem introduït una part que la Ponència oblidava –creiem que va ser un oblit no voluntari, però en tot cas nosaltres creiem que calia que hi figurés–, que és la defensa als consumidors amb necessitats específiques, aquelles persones que, d'alguna manera, tenen algun tipus de necessitat especial –els celíacs, les persones que no poden prendre lactosa, etcètera–, que, per tant, en la seva vida quotidiana diària es troben amb certes dificultats també de protecció dels seus drets com a consumidors, com a usuaris. Aquesta és una part que la Ponència no havia tingut en compte i que, per part de Convergència i Unió, hem aconseguit que hi fos present.

Mantenim tres esmenes en aquest Dictamen. Són tres esmenes que per a nosaltres no són menors, són esmenes importants, són esmenes que entenem que els partits que donen suport al Govern podrien compartir –esperem que ho puguin fer–, i, en tot cas, fan referència al següent: són les esmenes números 1, 2 i 6.

L'esmena número 1 és la voluntat que nosaltres tenim com a Grup Parlamentari que l'Agència Catalana de Consum reculli una tradició, una pràctica que en aquests moments està portant a terme l'Institut Català del Consum, que és el seguiment i la publicitat de l'evolució dels preus dels productes alimentaris, no alimentaris i serveis a Catalunya, tant al mercat minorista com al majorista.

En aquests moments se'ns anuncia, per part dels grups que donen suport al Govern, que això ja no és possible que ho faci l'Agència Catalana del Consum. Nosaltres no ho entenem, i a més a més no ho entenem des de la perspectiva, tampoc, tantes vegades insistida pels grups que donen suport al Govern, de transparència de cara a la societat, de transparència de cara als ciutadans, de transparència de cara als consumidors. I, per tant, a nosaltres, ens sembla que el manteniment d'aquesta transparència ha de venir donada també pel manteniment

d'una funció que fins ara ha estat desenvolupant l'Institut Català del Consum, que és la publicació i el seguiment de l'evolució dels preus dels productes alimentaris, bàsicament també dels productes de la cistella de la compra.

En segon lloc, un oblit que havia tingut el text inicial de la Ponència, que fa referència a l'esmena número 6 que presenta el nostre Grup Parlamentari i que ha estat solucionat en part. M'explico: la Ponència, quan feia la composició del Consell, oblidava el que per nosaltres també, doncs, són valors importants, i són agents importants a l'hora de treballar en l'àmbit del consum, com són les vocalies que es representaven o que es podien representar a través de les organitzacions agràries més representatives del país.

El text inicial de la Ponència, això, no ho contemplava, i Convergència i Unió va introduir una esmena per la qual, doncs, es demanava la introducció de dues vocalies en representació de les dues organitzacions agràries més representatives.

Després, els grups que donen suport al Govern van presentar una esmena, també, que va ser, evidentment, acceptada per la Ponència, amb la qual es permetia aquesta participació de les organitzacions agràries, però no pas de dues, sinó només d'una organització.

A nosaltres, ens sembla que aquest fet no és prou correcte, i, per tant, ens semblaria molt i molt necessari que els grups que donen suport al Govern, que el mateix Govern replantegés aquesta opció i fos capaç d'introduir en el Consell de l'Agència Catalana una organització agrària més, en representació..., i crec que aquí hi estarem d'acord, de les més representatives del país.

En tercer lloc, l'esmena número 2, i que fa referència a una qüestió que per nosaltres és important. Des del Govern de Convergència i Unió, en el seu moment es va tenir la determinació de compartir les competències amb els ens locals: amb els consells comarcals i, evidentment, també, donant suport als municipis que estan treballant en l'àmbit del consum. Nosaltres creiem en aquest model. Nosaltres estem convençuts que és un bon model, perquè l'acte de consum és un acte que necessita també les polítiques de proximitat que poden donar els consells comarcals, que poden donar els ajuntaments. El conseller hi feia referència fa una estona. És molt important que el món local s'impliqui també en aquesta qüestió, més del que ho ha pogut fer en els darrers anys.

Per tant, com que nosaltres hi creiem, i com que el conseller també hi creu, perquè ens hi ha fet referència fa un moment, entendrem que els tres grups que donen suport al Govern aprovin l'esmena número 2 que presenta Convergència i Unió, que és tan fàcil i tan senzilla com proporcionar el correcte finançament dels municipis que contribueixin a la millora de l'atenció i defensa del consumidor. No entenem per què els grups que donen suport al Govern no volen aprovar aquesta esmena, perquè, en tot cas, fa referència a una cosa en la qual crec que tot estarem d'acord, que és ajudar el món local a poder desenvolupar les seves pròpies competències en matèria de consum i, per tant, a apropar les polítiques de consum, de defensa del consumidor, doncs, a la gent, als consumidors.

Nosaltres, globalment, estem satisfets de la creació d'aquesta Agència. Creiem que és un bon instrument, creiem que serà una bona eina, i, per això, donarem suport al Dictamen de la Ponència, però volem alertar que l'Agència no ho és tot. L'Agència, com a tal, no resol tots els problemes que hi pugui haver en l'àmbit del consum. L'Agència és, sí, un bon instrument. Però allò que farà bona aquesta Llei no és només el seu grau de compliment, que esperem que sigui absolut i del cent per cent, sinó la disposició del Govern de la Generalitat a ser sensibles a les matèries de consum, a la transparència, a l'agilitat, a la complicitat, descentralització i suport al món local; també, evidentment, amb la complicitat de les associacions de consumidors i consumidores, i a la defensa extensiva dels consumidors i, evidentment, d'aquells consumidors amb necessitats específiques.

És per això que nosaltres, el nostre Grup Parlamentari, no només donarem suport a aquest Dictamen, sinó que, evidentment, ens comprometem a vigilar de prop el Govern, perquè entenem que l'Agència no és la solució de tot, sinó que és un instrument que ha de comportar millores en aquest àmbit. En tot cas, nosaltres estarem molt amatents a l'actuació del Govern, sempre al costat també, evidentment, doncs, dels consumidors i de les consumidores de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor Batalla. Té ara la paraula, per defensar les esmenes del Grup Popular, l'illustre diputat senyor Santiago Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor vicepresident. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, estem davant d'un projecte de Llei l'objectiu del qual és, al nostre entendre, una senzilla reordenació administrativa dels òrgans destinats a gestionar la protecció i la defensa dels consumidors i usuaris.

Sense cap mena de dubte, aquest és un tema cada dia més important, almenys per al nostre Grup Parlamentari. Per un costat, per tal de garantir els drets dels consumidors i usuaris i, per l'altre, també per garantir que la comercialització de productes i serveis es dugui a terme amb un mínim denominador comú entre tots els agents que hi intervenen, i evitar d'aquesta manera l'ús de pràctiques abusives per assolir un avantatge competitiu a costa de vulnerar drets constitucionals dels ciutadans.

Tampoc no podem oblidar que la protecció dels consumidors i usuaris és un dret no només dels 6 o 7 milions de catalans, sinó també d'altres 14 milions que visiten Catalunya cada any i que, per tant, encara que només sigui per uns dies o potser per unes hores, adquireixen també la condició de consumidors i usuaris.

Hem volgut començar amb aquestes consideracions, que creiem òbvies, almenys per al nostre Grup Parlamentari, atès que precisament el consum i la protecció dels consumidors i usuaris no només –com deia el meu company en el Projecte de Llei d'horaris comercials– és

o ha estat el gran oblidat d'aquella Llei, sinó que certament va ser el gran oblidat del famós Acord del Tinnell, que és el que sembla intentar regir les voluntats d'aquest Govern.

Com deia al començament, es pretén amb aquest Projecte de Llei una senzilla reordenació administrativa, que consisteix en la fusió de la Subdirecció General de Consum i de l'Institut Català del Consum en un únic organisme que esdevindrà l'Agència Catalana del Consum. Com a mostra de l'escassa ambició legislativa d'aquest Projecte de Llei, podem comprovar com, en la seva versió inicial, es tracta pràcticament d'una còpia –això sí, ampliada– de la Llei de creació de l'Institut Català del Consum de l'any 1987.

El nostre Grup Parlamentari hem presentat un total de vint-i-tres esmenes, de les quals han estat acceptades o transaccionades catorze, altres dos han estat retirades i resten pendents altres set, que per a la seva defensa i votació em proposo dividir en dos blocs. Vagi per endavant l'agraïment a la resta de membres de la Ponència, i en especial als membres dels grups que donen suport al Govern, per la facilitat que hem tingut per introduir esmenes. Tot i això, em permetran també que lamenti que no hagin pogut ser acceptades les que passo a defensar tot seguit.

D'un costat, el bloc format per les esmenes números 3, 4 i 5, que fan referència totes elles al Consell de Direcció de l'Agència i a la seva composició com a òrgan rector de l'Agència Catalana del Consum. En aquesta darrera versió, i tret que no s'accepti l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió, són fins a aquest moment trenta-quatre els membres que formen part d'aquest Consell, entre representants dels diferents departaments del Govern –els més, amb catorze membres–, de la conselleria, de les administracions locals, de les organitzacions de consumidors, de sindicats, etcètera.

Des del nostre punt de vista, es donen dues circumstàncies que no compartim. D'una banda, l'excessiva presència governamental –divuit membres en total–, aspecte en el qual coincideix també el Dictamen del Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya. D'altra banda, també creiem que trenta-quatre membres en el Consell de Direcció –n'hi havia dinou en el Consell de Direcció de l'Institut Català del Consum– va en contra de l'objectiu de la mateixa Llei, que és precisament la millora de l'eficiència de l'Administració, i pot succeir que l'amplitud d'aquest el converteixi, al contrari del que es pretén, en ineficaç.

Aquest és l'objectiu de les esmenes: reduir el nombre de membres de trenta-quatre a vint-i-cinc, alhora que reduir la participació governamental. Per cert, aquí seria necessari fer una esmena de modificació a l'esmena número 3, en la qual parlem de «vint-i-tres membres», ja que durant el tràmit de la Ponència i fruit d'altres esmenes la composició del Consell s'ha incrementat en altres dues persones, i, per tant, hauria de dir «vint-i-cinc».

L'esmena número 3, precisament, fa referència al nombre total de membres del Consell de Direcció, que proposem modificar de trenta-quatre a vint-i-cinc; l'esme-

na número 4 pretén reduir el nombre dels representants dels departaments del Govern de catorze a set; mentre que l'esmena número 5 redueix el nombre de representants de l'Administració local de quatre a dos, un per cada associació municipalista.

L'altre grup d'esmenes, les 7, 8, 9 i 10, tenen totes elles, també, un únic objectiu. I francament, aquestes eren les esmenes que consideràvem de major valor polític, perquè l'objectiu que persegueixen és el de dotar de majors competències als ens locals en la matèria que ens ocupa. De fet, els municipis ja tenen competències en matèria de defensa d'usuaris i consumidors. Així mateix ho diu la Llei municipal i de règim local de Catalunya. Però, això no obstant, amb aquesta Llei el Govern perd de nou una magnífica ocasió per demostrar amb fets allò que de paraula fa molt de temps que diuen, i és que cal dotar als municipis de majors competències i recursos, apel·lant a principis plenament compartits pel Partit Popular de Catalunya, com són descentralització, autonomia, subsidiarietat i màxima proximitat al ciutadà; principis d'altra banda reconeguts, tanmateix, per la mateixa Llei municipal i de règim local de Catalunya.

Aquesta és la voluntat d'aquestes esmenes, la d'explicitar, mitjançant una obligació legislativa, la voluntat expressada en documents com ara l'Acord del Tinell o el Pla de govern..., també en el programa del Partit Popular de Catalunya: descentralitzar competències i recursos cap als municipis i ens locals, atenent el mateix principi d'eficiència que inspira la creació d'aquesta Agència Catalana del Consum.

De fet, només es tractaria de regular per llei, i per a tots els ens locals, allò que ja l'anterior Govern feia i el nou continua fent, mitjançant convenis amb determinats ens locals, com ha succeït recentment, el passat mes d'agost, mitjançant un acord del Govern que delega competències en matèria de resolució de conflictes de consum, tasques d'inspecció i campanyes de control a diversos consells comarcals. No ens queda més que apel·lar a la presumpta sensibilitat municipalista de les diputades i diputats d'aquesta cambra, per tal que tinguin a bé recolzar aquest grup d'esmenes.

L'esmena número 7 té per objecte anomenar les coses pel seu nom i, per tant, dir «desconcentració» a allò que és desconcentració i no descentralització territorial.

L'esmena 8, per la seva banda, enumera un grapat de competències que considerem que poden ser objecte de transferència als ens locals.

L'esmena 9 consisteix en el manament al Govern de presentació d'un projecte de llei de transferència de la competència de consum a favor dels ens locals.

Mentre que, finalment, l'esmena 10 va adreçada a incorporar al preàmbul d'aquesta Llei la voluntat descentralitzadora que es materialitza en els articles esmenats.

Per acabar, anunciar que en el cas que no fossin aprovades les esmenes presentades, el nostre Grup demanarem votació separada dels articles 7 i 12, globalment, per simplificar la votació, per tal d'abstenir-nos. En el cas de l'article 7, que és el que descriu la composició del Consell de Direcció, pels motius ja esmentats. I en el cas de l'article 12, perquè bateja com a «descentra-

lització territorial» allò que és una simple desconcentració administrativa.

La resta del Projecte de llei mereixerà la nostra confiança, i el desig que sigui eficaç i eficient per a les finalitats que es proposa.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Toca ara el torn en contra de les esmenes presentades. Té, per fer-ho, la paraula l'illustre diputat senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor president, aprofitaré el torn en contra per fer el posicionament, també.

Molt honorable president, senyores i senyors diputats, honorable conseller, la Llei que els presentem per a la seva votació té per objecte la creació de l'Agència Catalana del Consum. L'Agència Catalana del Consum pretén ser la màxima autoritat en matèria de consum de la Generalitat de Catalunya i, alhora, l'únic organisme competent en aquesta matèria.

Actualment, les competències en matèria de consum de la Generalitat s'exerceixen per mitjà de dues estructures administratives diferents: d'una banda, la Subdirecció General de Consum, adscrita a la Secretaria General del Departament de Comerç, Turisme i Consum, en virtut del Decret 68/2004, i, de l'altra, l'Institut Català de Consum com a organisme autònom, creat per la Llei 16/87, del 9 de juliol, amb funcions d'informació, difusió i formació.

Aquesta bipolarització comporta una sèrie de deficiències: una manca de racionalització dels recursos humans i materials, la duplictat d'algunes funcions i el desconcert dels ciutadans, que, davant d'un problema concret, no saben on han d'adreçar-se, si a un lloc o a un altre. La defensa i protecció de les persones en el seu vessant de consumidores i usuaris requereix cada vegada més dotar-se d'instruments àgils i eficaços que donin resposta immediata a les seves necessitats i que actuïn, molt especialment, en el camp de la prevenció i de la resolució de conflictes.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

És per això que la voluntat d'aquesta Llei és la de simplificar administrativament l'àrea de consum, i concentrar totes les competències en una sola estructura que actuï de forma global per millorar l'agilitat i l'eficàcia dels procediments, evitar duplictat de funcions i aglutinar els recursos amb màxima eficiència. L'objectiu concret de la Llei és la creació i l'organització de l'estructura administrativa i de funcionament de l'Agència Catalana del Consum en forma d'organisme autònom administratiu. Mitjançant aquest text, doncs, l'Agència Catalana del Consum assumeix la totalitat de les competències de la Generalitat en matèria de consum atorgades per l'Estatut d'autonomia, d'entre les quals cal remarcar les d'informació, formació, educació, mediació, arbitratge, disciplina de mercat, inspecció i desen-

volupament normatiu i foment de les relacions institucionals.

Si s'ha d'optar per la forma d'organisme autònom administratiu és per l'avantatge que comporta en la gestió dels recursos i la immediatesa de la seva gestió, però especialment perquè aquesta fórmula permet la participació de tots els agents implicats en el món del consum, representants en el seu Consell de Direcció.

Pel que fa als òrgans de direcció de l'Agència, s'ha optat per una estructura molt simplificada: un president o presidenta que recau en la persona del conseller o consellera competent en matèria de consum, un vicepresident o vicepresidenta que recau en la persona del secretari o secretària general de la conselleria, un director o directora que aglutina totes les competències de direcció i execució de les funcions pròpies de l'Agència i, finalment, un consell de direcció.

El Consell de Direcció que es proposa està format per trenta-quatre membres. En ell s'hi integren tots els agents implicats d'una forma més o menys directa en el món del consum. Així, d'una banda, en formaran part representants de tots els departaments de la Generalitat, vinculats en l'aspecte concret de la política de consum, com poden ser: Sanitat, Agricultura, Educació o Governació. D'una altra banda, formaran part del Consell els representants dels consumidors i usuaris mitjançant les organitzacions corresponents: els representants de l'Administració local, sindicats, empresaris, pagesia i cambres de comerç.

A banda del Consell de Direcció, l'Agència garanteix la participació de totes les parts implicades en el món del consum mitjançant la creació de les taules sectorials, consells assessors o d'altres organismes de participació per definir i debatre l'entorn de polítiques sectorials o problemàtiques puntuals, totes elles del camp del consum.

Com ja he dit abans, l'Agència Catalana del Consum ha de ser la màxima autoritat en la planificació i execució de totes i cadascuna de les competències que en aquesta matèria corresponen al Govern de la Generalitat. Però, especialment, l'Agència impulsarà actuacions de millora i foment en quatre vessants que considerem molt importants: la prevenció, l'educació, l'arbitratge i el consum responsable.

En el camp de la prevenció, des de l'Agència es vetllarà per analitzar i retirar del mercat tots aquells productes i serveis que puguin resultar nocius per als consumidors i usuaris. Al mateix temps, es treballarà per eradicar les males pràctiques i afavorir la lliure competència en el mercat, lluitant contra els que incompleixin les normatives vigents.

En el camp de l'educació, des de l'Agència es pretén donar un fort impuls a l'Escola de Consum de Catalunya, encarregada de treballar per a l'educació dels estudiants com a futurs consumidors o consumidores. Així mateix, es pretén dur a terme cursos de formació tant per a consumidors i consumidores adults com per a tots aquells agents que posen al mercat productes i serveis.

Tenim la convicció que uns empresaris i uns comerciants ben formats evitaran que s'ocasionin conflictes del

consum. I tot això sense deixar de banda la formació dels tècnics que treballen en les oficines municipals i comarcals o en associacions de consumidors encarregats de vetllar per a la protecció i defensa dels consumidors i usuaris.

Pel que fa a l'arbitratge i la mediació, considerem que aquelles dues eines són les més efectives per solucionar els conflictes en matèria de consum. Aquests mecanismes són àgils, voluntaris i gratuïts, però perquè funcionin calen dues coses: que siguin coneguts per la ciutadania i que les empreses i comerços siguin conscients de la seva importància. És per això que des de l'Agència es treballarà per al seu foment i coneixement.

I, pel que fa al darrer aspecte a remarcar, som conscients que cada vegada vivim en un món més globalitzat i que fomenta un consum, moltes vegades, desmesurat i irresponsable. Veiem moltes injustícies socials provocades per l'abús de treballadors i treballadores, moltes vegades infants, que són sistemàticament explotats per grans multinacionals. Veiem també el malbaratament del medi ambient per la utilització de molts productes nocius i gairebé sempre innecessaris.

És per aquests motius que hem volgut posar com una de les funcions de l'Agència el treball a favor del consum responsable, i, especialment, el foment de la xarxa de comerç just i solidari.

Òbviament, l'Agència tindrà moltes altres funcions, moltes d'elles passen per la necessària coordinació amb altres administracions: europees, estatals i locals. En l'àmbit del món local, l'Agència treballarà per delegar el màxim de competències i recursos possibles tant als ajuntaments com als consells comarcals –i he dit «delegar».

De fet, enguany, des de Consum s'han signat setze convenis de col·laboració amb consells comarcals, per tal que tinguin els recursos necessaris per dur a terme tasques d'informació, inspecció i arbitratge. I aquesta xarxa s'ampliarà des de l'Agència fins a assolir el cent per cent dels consells i continuar amb els ajuntaments que més ho necessitin.

Tot això amb la voluntat d'apropar el màxim possible l'Administració al ciutadà. Allò que deia vostè de la subsidiarietat, que el que pugui fer l'Administració més propera no ho hagi de fer una administració més allunyada. Doncs, els ciutadans per ser ben atesos necessiten tenir l'Administració ben a prop. I aquest és el principal objectiu de la seva creació, de la creació de l'Agència Catalana del Consum: la defensa i protecció de tots i cadascun dels ciutadans i ciutadanes en el seu vessant de consumidors i usuaris.

Pel que fa als recursos de l'Agència, aquesta comptarà, principalment, dels que li assignin anualment els pressupostos de la Generalitat, però també dels que obtingui d'altres administracions –taxes, subvencions–, i, com a novetat, dels que derivin de les sancions que s'imposin en matèria de disciplina del mercat i defensa dels consumidors.

Quant a la nostra posició a les esmenes que queden vives, el que hem de dir, en principi, és que el que dimensiona que de les cinquanta esmenes que en principi s'havien presentat només en restin deu de vives és

l'ampli consens que s'ha assolit: més d'un 80 per cent de les esmenes han estat acceptades o transaccionades. Per tant, hi ha hagut una voluntat efectiva de tots els ponents –i, sobretot, dels ponents que donen suport al Govern– d'incorporar el màxim de consens a una llei que entenem absolutament necessària.

Les que queden vives, les que diríem que n'ha dit vostè «d'àmbit municipalista» diríem que més aviat són unes esmenes que el que pretenen és laminar competències de la Generalitat per atorgar-les als ajuntaments. I el que proposem nosaltres és una delegació de competències compartides per tal que també els ajuntaments, com molt bé diu l'Agència, la Llei de l'Agència, puguin afavorir aquestes oficines municipals de consum.

L'altra esmena que tenen vostès, entenem que és una esmena molt tècnica, que correspondria a la Llei d'hisendes locals, el fet de proporcionar un correcte finançament als ajuntaments en matèria de consum; i, per tant, no és objecte d'aquest marc legislatiu, no és objecte d'aquesta Llei poder finançar en l'àmbit local la matèria de consum.

Però, a més, cal dir que la creació de l'Agència no implica cap increment substancial en els pressupostos de la Generalitat, ben al contrari: amb la creació de l'Agència aglutinem els recursos de dos organismes diferenciats en un de sol, fet que representa una racionalització dels recursos humans i materials. Cal dir que l'aprovació d'aquesta Llei implica la dissolució automàtica de l'Institut Català del Consum i l'autorització al Govern de la Generalitat perquè traspassi tots els recursos de l'Institut i els de la Subdirecció General de Consum a l'Agència. El mateix Govern és qui serà l'encarregat d'aprovar l'estructura orgànica de l'Agència.

Creiem honestament que l'Agència Catalana del Consum és el millor instrument possible per fer una bona política de defensa dels drets dels consumidors i usuaris, això és per defensar els drets i els interessos dels nostres ciutadans i ciutadanes.

I és per tot això que els demanem el seu vot favorable a aquesta Llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició sobre el text del Dictamen, tenen la paraula els grups que no han reservat esmenes. En primer lloc, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Bernardo Fernández.

El Sr. Fernández Martínez

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats, segons diu la Constitució i recull l'Estatut dels consumidors, fet i aprovat en aquest Parlament, els poders públics han de garantir la defensa dels consumidors i usuaris i protegir-ne, mitjançant procediments eficaços, la seguretat, la salut i els legítims interessos econòmics. Ahora, dic jo, que s'ha d'informar i educar en matèria de consum i promoure llurs organitzacions.

Aquest any es compleix el vint-i-unè aniversari en què, a proposta d'un ministre català, el malaurat Ernest Lluch, les Corts espanyoles van aprovar la Ley General de Defensa de los Consumidores y Usuarios; sens dubte, aquell va ser un esdeveniment històric per a tots els consumidors de l'Estat, és a dir, per a tots els ciutadans i totes les ciutadanes.

Moltes i molt diverses coses han succeït d'aleshores ençà, però aleshores existien, i encara avui continuen existint, quatre motius que justifiquen una actitud ferma per fer de la defensa del consumidor una prioritat política per a qualsevol govern, i, molt especialment, per a un govern progressista com és el nostre cas: la desigualtat manifesta del consumidor en el mercat, el seu aïllament i la manca d'articulació com a autèntic contrapoder econòmic, la desassistència que ve donada per la falta d'informació i formació a l'hora de prendre decisions i també per a les tècniques comercials i publicitàries cada vegada més depurades i sofisticades. Les ingents quantitats de diners que inverteixen les empreses de publicitat, màrqueting i relacions públiques no sempre tenen per objecte informar del producte; ans al contrari, volen influir sobre les necessitats del consum i fomentar-les creant noves necessitats, i això porta al sobreendeutament i a la compra compulsiva.

Sens dubte, una de les responsabilitats més grans de qualsevol govern occidental d'aquest segle XXI és el consum. No hem d'oblidar que això del consum és una de les qüestions que més a prop estan dels problemes quotidians dels ciutadans. Tal com diu el sociòleg Bauman la societat actual ha passat de forma gradual però implacable –implacable–, de ser una societat de productors a ser una societat de consumidors, i de ser una societat orientada per a l'ètica del treball a ser una societat orientada per a l'estètica del consum. (*Pausa.*) Perdó, senyor president, però alguna cosa crec que no funciona..., tenia un petit lapsus. Continuo.

Avui, en el camp del consum hi ha per fer un treball jo diria que apassionant: per una banda, cal estar a prop dels problemes més immediats, que de veritat preocupen als ciutadans, i, per altra, cal tenir en compte que, segons les decisions que es prenguin, farem que la societat que entre tots hem de construir sigui més solidària i més sostenible.

Durant molts anys Catalunya havia estat un referent en matèria de consum, en tot l'Estat i bona part d'Europa. Ara, malauradament, això no és així: les polítiques de consum en els últims temps han patit una certa aturada, però tenim la sort que a casa nostra hem tingut i tenim un moviment consumidorista prou fort i articulad, que ha anat tirant endavant i fent tasques que moltes vegades no li corresponien, però també és ben cert que aquest moviment sense un recolzament adient no pot arribar a tot arreu.

De fet, aquesta Llei que aprovarem avui ha de permetre fer un canvi en el model de consum que tenim a Catalunya més en la línia dels reptes que la societat té plantejats. El consum ha de girar a l'entorn del consumidor, amb una clara orientació social i sobre les bases de la igualtat, la solidaritat i la sostenibilitat. La reivindicació dels drets dels consumidors ha de provocar una reformulació dels mercats perquè els consumidors re-

cuperin el seu protagonisme i tinguin la força necessària per condicionar l'oferta empresarial.

En aquest moment, si volem començar a fer via, segons el meu criteri, existeixen tres prioritats, i és aquí on la nova Agència haurà d'esmerçar els millors esforços, a saber: primer, enfortir el teixit associatiu de defensa dels consumidors amb l'objectiu que arribin a ser una peça clau en l'entramat social amb veritable capacitat de negociació davant dels poderosos sectors empresarials. Dos, establir els mecanismes que garanteixin l'accés, en condicions d'igualtat per a tots els ciutadans, als serveis públics i als serveis d'interès general, garantint-ne la seguretat i la qualitat. Tres, fer front al problema creixent del sobreendeutament dels consumidors. El fort augment del preu de l'habitatge és un dels motius, encara que no l'únic, que genera un endeutament excessiu en moltes famílies, per tant, cal desenvolupar un sistema de prevenció i protecció dins del nostre sistema jurídic, com ja s'ha fet en molts països de la Unió Europea.

Dels tres punts que he esmentat per a solucionar, en els dos primers hi tenim competències plenes i, pel que fa al tercer, ara que estem en la redacció del nou estatut tenim l'oportunitat d'aconseguir també en aquest terreny competències exclusives.

Tots sabem, senyores diputades, senyors diputats, que en l'actualitat les competències en matèria de consum de la Generalitat s'exerceixen per mitjà de dues estructures administratives diferents: d'una banda, la Subdirecció General de Consum, adscrita a la Secretaria General del Departament de Comerç, Turisme i Consum; de l'altra, l'Institut Català de Consum, com a organisme autònom, que té com a funcions a desenvolupar la informació, la difusió i la formació. Doncs, bé, el Govern vol i nosaltres volem amb aquesta Llei simplificar administrativament l'àrea de consum i concentrar totes les competències en una sola estructura, d'aquesta manera millorarà l'agilitat i l'eficàcia dels procediments i evitarà, per una banda, la duplicitat de funcions i, per l'altra, s'aglutinarà tots els recursos amb la màxima eficiència.

L'objectiu concret de la Llei és la creació de l'Agència Catalana de Consum com a organisme autònom administratiu per tal que esdevingui la màxima autoritat en la planificació i l'execució de les polítiques de consum del Govern. La Llei fixa les funcions concretes d'aquesta nova Agència, les quals giren a l'entorn dels cinc eixos bàsics del Govern en política de consum: un, la protecció de la seguretat i els drets de les persones; dos, la formació i l'educació; tres, la potenciació de la mediació i l'arbitratge; quatre, les relacions institucionals, i cinc, la participació directa de les persones representades mitjançant les associacions de consumidors i usuaris i els agents socials i econòmics, per tal de garantir els drets inherents de tota persona, com a consumidors de béns i productes i com a usuaris de serveis.

L'Agència Catalana de Consum exercirà les funcions de prevenció, mitjançant l'anàlisi dels productes i serveis, el control de la disciplina de mercat, mitjançant la inspecció i, si s'escau, la sanció administrativa, i la proposta de desenvolupament normatiu, sobretot en aquells aspectes que afavoreixin aquests objectius.

En l'àmbit de la formació i l'educació, l'Agència instruirà els mecanismes adequats perquè els ciutadans siguin coneixedors dels seus drets com a consumidors i impulsarà l'Escola de Consum amb l'objectiu d'educar els joves en l'àmbit del consum responsable. El mateix es farà en la formació dels agents econòmics en totes aquelles matèries que ajudin a garantir la fluïdesa i la qualitat de les relacions del mercat.

Una altra de les funcions de l'Agència serà sens dubte la reformulació amb profunditat de la mediació i l'arbitratge de consum. Avui la mediació senzillament no funciona i l'arbitratge senzillament també està col·lapsat. Entenem que aquestes dues fórmules són els instruments més adients per resoldre, de forma àgil i eficaç, els conflictes que sorgeixen en matèria de consum. D'una banda, l'Agència organitzarà també el funcionament de la Junta Arbitral de Consum de la Generalitat i, de l'altra, operarà i fomentarà el coneixement de les diverses juntes existents en l'arbitratge en general. En el terreny de les relacions institucionals, es preveu la col·laboració i coordinació amb totes les administracions públiques dels diferents àmbits territorials, locals i estatals, que actuen en l'exercici de les funcions pròpies de l'àmbit de consum.

Aquesta nova Agència ha de ser l'eina que hem d'utilitzar per apropar-nos més a la resta d'institucions, però per sobre de tot –per sobre de tot– les diputacions, els consells comarcals i els ajuntaments. Així mateix, l'Agència ha de mantenir les relacions i els lligams amb les institucions de la resta de l'Estat i també amb les institucions europees, i mantenir i alhora intensificar la seva participació en les xarxes d'alerta, de la mateixa manera que col·laborarà en matèria de reclamacions transfrontereres, d'acord amb els criteris de la Comissió Europea.

Per altra banda, amb l'Agència Catalana de Consum volem obrir al màxim les portes a la participació de tots els ciutadans representats per mitjà de les associacions de consumidors i usuaris i a la resta d'agents que intervenen en l'àmbit del consum, ja siguin, és igual, tant se val, públics o privats. Aquesta participació es donarà tant en el mateix consell de direcció com en els òrgans assessors, comissions i ponències tècniques que més endavant es puguin crear.

I ja per acabar, senyores diputades, senyors diputats, m'agradaria deixar sobre la taula un parell de reflexions: en primer terme, hem d'entendre el consum –des d'un punt de vista polític, òbviament– com un concepte transversal. El consum té a veure, està lligat, diria jo, a la pràctica totalitat de les polítiques que desenvolupa qualsevol govern; dos, els consumidors són ciutadans i, per tant, hem de fer de la qualitat de vida una prioritat política. Aquesta qualitat de vida ha de ser l'objectiu de qualsevol acció de qualsevol govern, i això vol dir, entre altres moltes coses, protecció i informació del consumidor. Jo tinc el convenciment que la protecció de la salut i la seguretat, la protecció dels interessos econòmics, la informació i l'educació en matèria de consum, la representació, la consulta i la participació, la protecció jurídica i la reparació de danys, la defensa del medi ambient i la qualitat de vida –que vull recordar aquí que no són altra cosa que els drets bàsics dels consumidors– han de ser també els eixos bàsics

sobre els quals s'ha de fomentar qualsevol política de consum. I jo tinc la convicció que amb la creació avui –si vostès hi donen suport– d'aquesta nova agència, l'Agència Catalana de Consum, això del consum començarà a funcionar millor a casa nostra.

I ja per acabar no puc estar-me de donar les gràcies per la feina feta al lletrat, el senyor Santaló; al seu equip; als ponents, el senyor Batalla, el senyor Rodríguez, el senyor Pere Vigo i el senyor Postigo. Res més, senyores i senyors diputats.

Senyor president, moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Passaríem la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, a il·lustre senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Honorables consellers, senyores i senyors diputats, en els propers dies, en les vigílies de les festes de Nadal constatarem una vegada més que vivim en una societat del consum. L'oferta de productes de tota mena bombardejarà una vegada més també la nostra quotidianitat amb excés, si m'ho permeten.

Algú de vostès segur que pensarà que aquest excés d'oferta no necessàriament ha de ser perjudicial per als consumidors, ans al contrari: a més oferta més possibilitat d'escollir dels consumidors. Coincidiran amb mi, però, que la complexitat que comporta el fenomen de la globalització, els nous mercats que s'obren amb les noves tecnologies i sobretot el predomini dels interessos dels productors i no dels consumidors provoquen una oferta il·limitada, desequilibrada, que en molts casos ens desorienta i ens aboca a un consum compulsiu i irreflexiu, a un consum desmesurat que prefereix no tenir en compte l'escassetat dels recursos, a un consum irresponsable en molts casos que prefereix ignorar que bona part de la població mundial té com a únic objectiu sobreviure cada dia.

No pretenc amb això espatllar-los les festes ni pretenc ser catastrofista, però crec que és necessari fer aquesta reflexió amb la confiança que, amb la primera pedra que posem avui amb la creació de l'Agència Catalana del Consum, l'Administració catalana no només treballarà per la protecció dels drets i els interessos dels ciutadans, en tant que usuaris i consumidors, sinó que també s'empeltarà d'una major sensibilitat vers la sostenibilitat i el consum crític i agafarà el relleu de les moltes veus d'entitats i associacions que fins avui han estat la veu de la nostra consciència.

La creació i organització de l'estructura administrativa i de funcionament de l'Agència Catalana de Consum no és únicament la simplificació administrativa de l'àrea de consum, que també, eh?, sinó que a més serà un instrument àgil i eficaç que donarà resposta immediata a les necessitats dels consumidors i dels usuaris, i ho farà –com es diu en la mateixa exposició de motius– amb funcions concretes que giren a l'entorn de diferents eixos d'actuació, com poden ser la prevenció, la mediació i l'arbitratge, la protecció legal efectiva, les

relacions institucionals o la participació directa de totes les persones.

Pel que fa a la prevenció, destaquem per sobre de tot que una major informació o una adequada informació permetrà als consumidors i usuaris conèixer quins són els seus drets i poder evitar així les reclamacions. Una correcta formació o l'adequada formació permetrà igualment a consumidors i usuaris avançar cap a un model de consum racional, sostenible, solidari i responsable. Igualment, el control de mercat comportarà l'anàlisi dels productes i els serveis i un major esforç en la capacitat inspectora –com vam tenir oportunitat de comentar en la discussió dels pressupostos.

Coincidir també amb el que ja han dit altres diputats, que la mediació i l'arbitratge que es contempen com a funcions en aquest Projecte de Llei es consideren i seran, de ben segur, els millors instruments per a resoldre els conflictes.

Pel que fa a la protecció legal efectiva, la defensa jurídica i la proposta de desenvolupament normatiu són dues de les principals funcions. La incidència en les relacions institucionals permet o estableix com a principi la col·laboració i la coordinació amb totes les administracions públiques, siguin locals, siguin d'àmbit estatal o siguin d'àmbit europeu.

I per últim, la incidència, l'especial incidència, amb la participació directa de totes les persones, que enfortirà de ben segur el teixit associatiu d'associacions de consumidors i usuaris, d'agents socials i econòmics i d'altres, amb la creació també prevista en aquest Projecte de Llei d'òrgans assessors.

Tot això ens fa evidentment posicionar-nos d'una manera favorable al Projecte que avui es presenta i posicionar-nos de forma contrària a les esmenes que es mantenen vives. En concret, les esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió, la que pretén fer el seguiment i publicitat d'evolució dels preus de productes alimentaris, en les diferents sessions que ha tingut la Ponència ja vam manifestar que aquesta funció no és pròpia de consum, no guarda relació amb la protecció i defensa dels drets dels consumidors, i que, per tant, el seguiment dels índexs de preus correspondria, en tot cas, a l'Institut d'Estadística. Absolutament d'acord que cal un millor finançament municipal, però entenem que no és aquí on hem d'incidir, que en tot cas caldria, doncs, fer una modificació de la Llei d'hisendes locals que resolgués el problema d'una manera més global. I, per últim, i pel que fa a les esmenes de Convergència i Unió, dir que a proposta o fruit d'una esmena presentada pels grups que donen suport al Govern es va contemplar i s'ha introduït com a composició del consell directriu una vocalia en representació de les organitzacions agràries més representatives.

Pel que fa a les esmenes presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, evidentment, tranquil·litzar el senyor Rodríguez en el sentit que el temor que manifesta que el consell de direcció sigui ineficaç és infundat; temps al temps. I, en tot cas, no puc més que mostrar-hi el meu desacord.

No podem donar, o no podem dotar de majors competències els ajuntaments transferint competències que ja

tenen, suposo que coincidirà amb mi. Només ha de fer que repassar la Llei municipal de règim local de Catalunya, en el seu article 63.2, on s'especifica, s'especifica que aquestes competències ja són dels municipis.

Per últim, no em queda res més que agrair als ponents i a tots aquells que amb les seves aportacions han permès aconseguir també aquest absolut consens pel que fa a aquest Projecte de Llei, i dir-li al senyor Rodríguez: en tot cas, em sembla que amb les dues lleis que s'han presentat avui, l'oblit de l'acord del Tinell, pel que fa a temes de consum, em sembla que queda compensat amb escriure –suposo que coincidirà amb mi.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Procedirem a fer la votació en primer lloc de les esmenes. Pel que fa referència a les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, farem dues votacions: una primera votació amb l'esmena número 2, i una segona votació amb les esmenes números 1 i 6.

Doncs, fem aquesta primera votació d'esmenes.

En primer lloc, doncs, votem l'esmena número 2.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 55 vots a favor i 69 en contra.

Seguidament posaríem a votació les esmenes números 1 i 6 del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 42 vots a favor, 13 abstencions i 69 vots en contra.

Seguidament, posaríem a votació les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

En una primera votació posaríem les esmenes a votació números 3, 4 i 5, correcte? *(Pausa.)*

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 13 vots a favor, 42 abstencions i 69 vots en contra.

Seguidament posarem a votació les esmenes números 7, 8, 9 i 10.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 55 vots a favor i 69 en contra.

Passem seguidament a la votació del text del Dictamen.

En primer lloc, votariem els articles 7 i 12 –7 i 12. És correcte.

Per tant, comença la votació dels articles 7 i 12.

Aquests articles han estat aprovats per 111 vots a favor i 13 abstencions.

Posarem a votació la resta del Dictamen.

Comença la votació.

La resta del Dictamen ha estat aprovada per 124 vots a favor.

El Projecte de llei de creació de l'Agència Catalana de Consum ha estat aprovat.

Projecte de llei de modificació de la Llei 2/2002, d'urbanisme, per al foment de l'habitatge assequible, la sostenibilitat territorial i l'autonomia local (tram. 200-00008/07)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei de modificació de la Llei 2/2002, d'urbanisme, per al foment de l'habitatge assequible, la sostenibilitat territorial i l'autonomia local.

D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa per part del Consell Executiu l'honorable senyor Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial i Obres Públiques. Té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, molt honorable president; honorables consellers i conseller, senyores diputades i senyors diputats, m'adreço a la cambra per tal de presentar el Projecte de llei de modificació de la Llei 2/2002, d'urbanisme. I en el moment de fer aquesta presentació voldria, en primer lloc, esmentar quina és l'orientació política del Govern en l'àmbit de l'urbanisme i de l'ordenació del territori.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

És voluntat del Govern articular l'espai català com una realitat caracteritzada per valors col·lectius com la sostenibilitat ambiental, l'eficiència funcional, la competitivitat econòmica i la cohesió social.

El programa de Govern indica clarament quin és el model de desenvolupament territorial i urbà que ens proposem impulsar per fomentar aquests valors. Un model caracteritzat per la compacitat, la complexitat i el caràcter integrat dels assentaments, principal garantia de la preservació del sòl no urbanitzable i del paisatge. Així, davant de les tendències cap a la dispersió de la urbanització sobre el territori, que dissortadament han anat de manera massa generalitzada durant els darrers anys, el Govern propugna la virtut del creixement en continuïtat, de la densitat raonablement elevada, de la distinció clara entre l'espai construït i l'espai obert, de la preservació del paisatge. Davant de la dispersió, compacitat.

I enfront de les dinàmiques cap a l'especialització funcional dels llocs, que comporten que cada vegada més sovint tinguem aquí la residència, allà els espais productius, més enllà els serveis, encara més enllà els espais naturals i de lleure, davant de la banalització dels llocs i l'exacerbació de la mobilitat que això comporta, el Govern propugna el valor de la barreja d'usos, de la riquesa de la vida urbana, de la mixticitat. Davant de l'especialització, complexitat.

I, finalment, i potser el més important, davant dels riscos de la segregació social, de la separació dels ciutadans sobre el territori en funció de la seva capacitat

d'accedir al mercat de l'habitatge, davant de les eventuais fractures urbanes i dels perills de la formació de guetos, el Govern entén que els nostres pobles i les nostres ciutats han de ser espais de convivència i de redistribució social. Davant de la segregació, cohesió.

Concebem, doncs, Catalunya com un territori articulat per una xarxa de ciutats, viles i pobles, cadascun dels quals es caracteritza per la compacitat, la complexitat i la cohesió social. I hi afegiríem el sentit de ciutat que es deriva de la voluntat de fer prevaler sobre la simple dinàmica d'urbanització, el concepte de ciutat. La ciutat, com a espai de convivència, de benestar i d'igualtat d'oportunitats.

Aquest ús endreçat, equitatiu i culte del territori no és certament el que sempre hem tingut. Tampoc és el que es deriva de les tendències espontànies del mercat. Per això el Govern ha volgut prendre de manera immediata accions en dues direccions complementàries: el planejament territorial i urbanístic d'una banda, i l'àmbit legislatiu de l'altra.

Del planejament territorial n'hem parlat d'altres vegades i no és el tema d'avui. A títol de recordatori, només, el Govern va crear al gener d'enguany, quan encara no feia ni un mes que havia pres possessió, el programa de planejament territorial. De llavors ençà ha impulsat de manera decidida els plans territorials pendents, de manera que a començaments de l'any que ve portarem a aprovació inicial els tres primers plans territorials: el de l'Alt Pirineu i l'Aran, el de la Catalunya Central i el de l'Empordà.

Així mateix hem iniciat i durem a aprovació al llarg dels propers mesos una desena de plans directors urbanístics d'abast supramunicipal. La llarga estació de sequera en matèria de planejament supramunicipal s'ha acabat.

Pel que fa a la normativa, hem elaborat, al llarg d'aquest any 2004, tres iniciatives legislatives que vostès coneixen: la Llei de barris, viles i àrees urbanes, adreçada sobretot a la cohesió social, aprovada, vigent, i a punt de resoldre la primera convocatòria. La Llei per a la protecció de la gestió del paisatge, de la qual s'acaba de cloure el període d'informació institucional, i que el Govern trametrà al Parlament en les properes setmanes, i, finalment, aquesta Llei que estem sotmetent avui a la consideració del Parlament.

Per quin motiu el Govern ha portat a modificació la Llei 2/2002, d'urbanisme. La necessitat de modificar la Llei d'urbanisme es deriva, d'una banda, de la voluntat de complir els objectius generals del Govern en matèria de política territorial, que he esmentat fa un moment, i també, naturalment, la voluntat de resoldre i afrontar aquelles insuficiències que la Llei vigent no acabava de resoldre perquè no dotava el conjunt de les administracions dels instruments per afrontar els reptes que es deriven de les dinàmiques territorials a què alludíem.

Per altra banda, amb l'aplicació de la Llei s'ha posat en evidència la necessitat de perfeccionar-ne també alguns aspectes per tal de regular l'activitat urbanística dels agents públics i privats, en un marc caracteritzat per la seguretat jurídica, l'eficiència administrativa i l'aplica-

ció del principi de subsidiarietat, tres valors desitjats i volguts per tots els sectors implicats en el procés.

L'avantprojecte que presentem respon a la voluntat d'esmenar aquesta situació i modificar la legislació urbanística amb tres objectius bàsics: generar sòl de seguita per a habitatge assequible, concretar criteris de sostenibilitat ambiental en el camp urbanístic, establir un repartiment equilibrat de competències i augmentar l'autonomia local. Tres objectius que hem volgut fixar en el mateix títol de la Llei, de modificació de la Llei 2/2002, d'urbanisme, per al foment de l'habitatge, la sostenibilitat territorial i l'autonomia local.

Quedi clar, doncs, que es tracta d'una modificació que millora aspectes fonamentals de la legislació vigent, però que és voluntàriament circumscrita i acotada des del punt de vista temàtic. Així, la modificació no aborda temes connexos que han estat o seran properament objecte de legislació sectorial, com les de barris o mobilitat, ja aprovades, o bé les d'habitatge, paisatge o urbanitzacions que s'aprovaran en un futur immediat.

En conjunt, el Projecte de Llei que presentem modifica un bon nombre dels 240 preceptes que integren la vigent Llei d'urbanisme. Com que una llei de modificació és sempre de lectura complexa, els preceptes modificats han estat aplegats temàticament en nou articles per tal de facilitar-ne la comprensió i la lectura. De tota manera, com el mateix Projecte indica, caldrà procedir de manera immediata a l'elaboració del text refós, text que, em complau d'anunciar-ho, estarà disponible dins del primer semestre de l'any 2005. Així mateix, el Govern assumeix, anant més enllà del contingut de la Llei, el compromís d'elaborar el corresponent reglament en el termini d'un any a partir de la publicació de la Llei. Així, amb el text refós i el reglament, disposarem finalment d'un corpus normatiu complet en matèria urbanística.

Permetin-me ara exposar, en la darrera part de la meua intervenció, quins són els aspectes principals del contingut de la Llei que portem a la seva consideració. Ho faré tot agrupant les modificacions d'acord amb els tres objectius bàsics que he esmentat al principi.

Primer, generar ara mateix sòl per a habitatge assequible. Com vostès recordaran, la Llei 2/2002 establia l'obligació de reservar, com a mínim, el sòl corresponent al 20 per cent del sostre residencial de nova creació en tots aquells municipis que haguessin elaborat un pla d'ordenació urbanística municipal o un programa d'actuació urbanística municipal.

Com que l'elaboració del planejament general és un procés llarg, això ha comportat que les previsions de creació de sòl per a habitatge protegit previstes en la Llei hagin estat escassament efectives. Per corregir aquesta situació el Projecte que presentem estableix que la reserva per habitatge protegit en els municipis de més de deu mil habitants i en les capitals de comarca, així com en totes aquelles altres localitats que ho desitgin, serà d'aplicació immediata, no necessàriament a través del planejament general, sinó del planejament derivat, a sectors de sòl urbanitzable i plans de millora urbana amb usos residencials. Per donar una idea de la importància del canvi n'hi haurà prou a esmentar que d'ençà de l'aprovació de la Llei 2/2002 han estat apro-

vats definitivament només dos programes d'actuació urbanística municipal, i, en canvi, han passat per les comissions d'urbanisme territorials, o de Barcelona, o de Catalunya, més de quatre-centes figures de planejament derivat.

Tanmateix, en altres comunitats autònomes hem vist com l'aplicació d'aquest tipus de normes ha topat amb dificultats per fer-les complir, ja que la responsabilitat en la construcció d'habitatge protegit recau tant sobre el sector públic, com sobre el sector privat.

Per fer front a aquesta eventualitat la Llei incorpora, entre les raons d'expropiació, l'incompliment dels terminis establerts per l'inici o l'acabament dels habitatges protegits. Així mateix, s'hi inclou també la possibilitat que quan la futura llei, legislació d'habitatge, creï altres figures d'habitatge assequible intermèdies entre l'habitatge lliure i l'habitatge protegit, com l'habitatge concertat, es reservará en els municipis majors de dos mil habitants i en les capitals de comarca un 10 per cent de sostre residencial complementari per a aquest tipus d'habitatges.

Per completar aquestes prescripcions s'estableixen així mateix una sèrie de normes complementàries: obligació de crear patrimoni municipal de sòl; impossibilitat de concentrar territorialment en el planejament l'habitatge protegit; obligació dels plans directores urbanístics d'assegurar la solidaritat intermunicipal en les previsions d'habitatge assequible; inclusió de la memòria social en les previsions en política d'habitatge com a part de la documentació obligatòria dels plans; establiment de l'agenda temporal del pla en defecte del programa.

El segon article del Projecte té per objectiu la millora de la participació de la col·lectivitat, i en particular dels ajuntaments, en els beneficis de les actuacions urbanístiques. Així, es preveu d'aportar la cessió de l'aprofitament mitjà en els sectors de millora urbana fins al límit previst per la legislació estatal, és a dir, la Llei 6/1998, d'aquesta manera la cessió d'aprofitaments en aquests sectors, que segons la Llei 2/2002 es limitava en alguns casos al 10 per cent de l'escreix de l'aprofitament, s'incrementa ara fins al 10 per cent de l'aprofitament total del sector.

Així mateix, d'acord amb el que estableix la Llei de mobilitat aprovada pel Parlament, es preveu que els nous sectors desenvolupats contribueixin als costos d'implantació del transport públic que ha de servir-los.

Segon, criteris ambientals en el planejament urbanístic. S'estableixen com a mesures per a una gestió més eficaç del sòl no urbanitzable..., sòl que ben sovint ha estat considerat una simple categoria residual i que en canvi cal gestionar de manera activa per tal de preservar-ne els valors ambientals. Així, la Llei estableix que han de ser obligatòriament classificats com a sòl no urbanitzable aquells que tenen un particular interès natural, agrari, paisatgístic, forestal, com a connector natural i altres.

D'altra banda, es clarifica la situació de les rehabilitacions en el sòl no urbanitzable en absència del catàleg. La Llei 2/2002 havia establert el catàleg d'edificacions en sòl no urbanitzable com a requisit a la seva rehabilitació i en no poder els ajuntaments executar aquest catàleg quedava bloquejat el procés de la rehabilitació.

La Llei, ara, permet un règim transitori amb oportunes salvaguardes per realitzar les rehabilitacions en absència de catàleg.

L'objecte de l'article 4 és establir la forma com les consideracions ambientals s'han d'incloure en el tràmit urbanístic mentre no es transposi la Directiva de la Unió Europea, i s'estableix que han de ser objecte d'avaluació ambiental totes les figures de planejament general i totes les revisions o modificacions quan reclassifiquen figures de sòl no urbanitzable.

Així mateix, s'estableix que hauran de ser objecte de declaració d'impacte ambiental totes les figures que reclassifiquen més de cent hectàrees contínues de sòl classificat com a no urbanitzable o bé deu hectàrees de sòl no urbanitzable protegit.

I, finalment, amb voluntat d'incrementar l'autonomia local, l'article cinquè dóna satisfacció a la vella aspiració municipalista que els ajuntaments puguin aprovar, un cop tinguin aprovat els seus POUM o PAUM, el planejament derivat, i així mateix s'estableix que els municipis compresos en àmbits de plans plurimunicipals podran elaborar de manera immediata els seus propis PAUM com a forma d'adquirir aquestes competències.

Finalment, per tal de garantir la seguretat jurídica, s'estableix la via del silenci administratiu positiu.

Així mateix, s'estableixen mesures per a la millora de la gestió urbanística, l'augment de la seguretat jurídica i la protecció de la legalitat que els estalvi, per finalment esmentar que la tramitació d'aquesta Llei ha permès converses amb tots els sectors directament i indirectament implicats.

El Govern vol agrair als col·legis professionals, a l'Associació de Promotors, als sindicats, a l'Associació pel Dret a un Habitatge Digne i a totes les entitats ciutadanes que han intervingut en el diàleg social i en el procés d'informació institucional la seva participació.

I així mateix vol agrair a tots els membres de la Ponència de la Comissió la col·laboració que han fet en el procés de tramitació i de negociació de la Llei, que ha permès, crec, transaccions suficients i consens suficient perquè el conjunt més ampli de les esmenes, i potser fins i tot també l'esmena a la totalitat que manté viva Convergència i Unió..., puguin esser retirades i/o transaccionades.

Vull deixar constància també que aquesta Llei ha estat objecte d'un treball d'especialíssima dedicació per part del director general d'Urbanisme, aquí present, i del secretari de Planificació, el senyor Oriol Nello; de la cap dels serveis jurídics de l'àmbit d'urbanisme del Departament, la senyora Carme Sardà, i de tots els diputats i diputades de la Ponència que han contribuït a fer possible un text que substancialment respon als criteris del Govern i que dóna resposta a més a més a totes les necessitats del sector i que esperem que tingui el vot favorable de tots els membres d'aquesta cambra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. En defensa de la seva esmena a la totalitat, en nom del Grup de Convergència i Unió,

té la paraula l'illustre diputat senyor Carles Puigdomènech.

(Pausa.)

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, deia en aquests moments al president de la cambra que acumularé els dos torns, el torn de defensa de l'esmena de devolució més el de posicionament del nostre Grup respecte a les nostres esmenes i al text del Dictamen que sotmetem a votació.

Efectivament, aquest és un projecte de llei amb tres objectius fonamentals: el de l'habitatge accessible, el de la sostenibilitat territorial i el de l'autonomia local. Tres objectius que s'aborden des de la legislació urbanística, tot i que hem de tenir en compte que la legislació urbanística és només una part, potser en aquests moments ni tan sols la més important, que incideix en aquests tres objectius que segur que tots compartim.

(El vicepresident segon substitueix el president en la direcció del debat.)

El de l'habitatge, l'hem d'abordar, amb la legislació urbanística, amb un bon document que tenim des de l'any 2002; amb la legislació d'habitatge, que espero que tinguem aviat; amb els plans d'habitatge, que espero que també tinguem; amb els plans de xoc de sòl públic, que també ja es van endegar la passada legislatura i que cal continuar; a través d'altres mecanismes com la fiscalitat immobiliària o la política d'infraestructures. És el conjunt d'aquestes polítiques globals que s'emmarca la legislació urbanística, que, evidentment, hi té la seva incidència, però, ho repeteixo, en aquest moment, com explicaré des del nostre punt de vista, no és la més important.

O la sostenibilitat territorial, que, a més de la legislació urbanística, hi és fonamental els plans territorials, els plans directors i els plans –de què després parlaré– de revitalització de nuclis rurals.

O l'autonomia local, efectivament, des de la legislació urbanística, però també fonamentalment des de l'organització territorial, que espero que aquesta legislatura també vegem en aquesta cambra.

Tant pels objectius com pels actors implicats –la Generalitat, el món local, els sectors directament afectats–, la legislació urbanística requereix un ampli consens institucional i polític. Aquesta ha estat sempre la voluntat de Convergència i Unió, ho va ser la passada legislatura i ho continua sent ara. Potser un dels mèrits importants de la Llei del 2002 va ser precisament aquest: suscitar un ampli consens institucional i polític, demanar i aconseguir aquest suport majoritari de les forces polítiques, del món local, dels sectors implicats.

En canvi, haig de començar i dir que no ha estat la mateixa la via seguida pel Govern aquesta legislatura. El Projecte de llei que el senyor Nadal ens ha presentat ha nascut amb un plantejament absolutament contrari: no hi ha hagut ni consens institucional ni polític; no hi ha hagut la lleialtat que esperàvem entre forces polítiques que van consensuar una part important de la Llei la passada legislatura, i que, per tant, feia pensar

que el lògic hagués estat que també en parléssim en aquesta abans de trobar-nos un text a la cambra; no hi ha hagut el diàleg i el consens amb el món local, prova n'és el vot contrari a la Comissió de Govern Local del Projecte de llei que presentava el Govern, i no hi ha hagut el consens amb els sectors implicats, els quals han manifestat, suposo que a tots els grups, el seu descontent i desacord en aspectes importants d'aquest Projecte.

Jo voldria destacar, de totes maneres, què és el que diu aquest Projecte i què és el que no diu. I m'interessa destacar què és el que no diu respecte també a la Llei 2/2002, i el que deien els grups que donen suport al Govern en aquell moment i el que no diuen ara, curiosament, aquests, quan el que no diu la Llei fonamentalment és el que defensaven en el seu moment.

Deia el senyor Boada el 2002: «Aquesta no és la nostra Llei. Esperem tenir l'oportunitat de canviar-la i que una nova majoria elabori una nova llei que estigui al servei de les necessitats dels ciutadans i del territori. Portarem una nova llei.» I deia el senyor Nello: «És aquest l'instrument que Catalunya necessita?»; resposta: «Dissortadament és no, taxativament.» Això és el que deien malgrat retirar l'esmena a la totalitat i consensuar una part important de la Llei. Suposo que forma part de l'escenografia del moment, però això és el que deien.

Aquells discursos abrindats justificaven aquesta posició dient..., en matèria d'habitatge... I ho faré en els tres aspectes fonamentals objecte d'aquesta modificació. Habitatge: «Reserva del 20 per cent, com a mínim? Però on van amb el 20 per cent com a mínim? No!» El senyor Boada: «Reserva mínima del 50 per cent.» O el senyor Nello ens deia, i tinc aquí el *Diari de Sessions*: «El 50?, però si al País Basc és el 65, el 65 com a mínim! I aquí llencem les campanes al vol perquè destinem el 20 per cent!» Això és el que deien vostès en aquell moment. O: «Com és que no hi han mesures de control de l'ús del sòl?»

Doncs, bé, no sé si ho han notat en l'exposició del conseller, aquest Projecte de llei no modifica el 20 per cent com a mínim, no el modifica; ens quedem amb la proposta que va impulsar Convergència i Unió i que la Llei del 2002 va tirar endavant. Per tant, ens congratulem que vinguin també vostès al nostre criteri del 20 per cent com a mínim –i remarco el «com a mínim» perquè en els seus discursos aquest «com a mínim» se'l descuidaven, com a mínim.

En la política del sòl no urbanitzable, ens deien: «No podem acceptar la gran quantitat d'usos en el sòl no urbanitzable que preveu l'article 42.» Però resulta que aquest article ara no es modifica. Tan important era que ara no es modifica? Cal imposar un cànon de l'1 per cent per a les obres que es facin en el sòl no urbanitzable, en la Llei d'urbanisme, deien. Tampoc hem vist, afortunadament, el cànon de l'1 per cent, que nosaltres –ara no és el moment, però– no compartim.

En el tema de l'autonomia local ens demanaven «paritat a les comissions d'urbanisme entre el món local i la Generalitat». Què ha passat que no surt aquesta modificació en la Llei actual? O ens demanaven «una apro-

vació no condicionada, definitiva, dels plans derivats pels ajuntaments» –no condicionada. Per què ara, com després explicaré, no hi ha aquesta posició, i, en canvi, és un traspàs absolutament formal?

O el senyor Boada ens deia: «No podem acceptar la subrogació de la Generalitat en les competències locals.» Ara no només hi és, sinó que es reforça.

O ens deien, tant Iniciativa com el Partit Socialista: «No podem acceptar aquest plantejament de plans supramunicipals.» Que ara tampoc es modifiquen. O el senyor Boada... –dic el senyor Boada i no el Partit Socialista possiblement amb una visió més de futur, a la vista del que estan aplicant ara–, també s'oposava als plans directors. Un gran instrument del Govern els plans directors que poden aplicar gràcies, precisament al fet que Convergència i Unió ho va preveure a la Llei del 2002: el Pla director del sistema costaner, el Pla director de Gallecs, d'altres... El Partit Socialista en el 2002 no el va criticar, i ho reconeixem, i Iniciativa, sí; però, en tot cas, ara evidentment, perquè qui ha fet aquesta Llei és el Partit Socialista, això tampoc es canvia. O d'altres qüestions en què no em vull allargar, perquè em sembla que és prou il·lustratiu respecte als equipaments claus en mà o la quota solidària..., que ens demanaven des d'Iniciativa, i que evidentment no estan tampoc en aquest Projecte de Llei.

Ens satisfà, per tant, veure que, malgrat la demagògia que feien vostès en el seu moment, el nostre model, el model legislatiu –i dic «legislatiu»– que va reflectir la Llei del 2002 és també per a vostès el bo, i que no en tenen d'altre –no en tenen d'altre. Amb això, també, vostès viuen del treball de Convergència i Unió i del Govern de Convergència i Unió. O és que no és veritat tot el que els he dit? I, si no, els brindo que m'ho contradiguin.

Però, deixant de banda el que no diu el Projecte de Llei, anem a veure què sí que diu el Projecte de Llei que, en tot cas, és el que acabarem votant aquí.

En matèria d'habitatge fa un plantejament que nosaltres acceptem i compartim: el de forçar l'aplicació immediata de les reserves per habitatge protegit. Hi estem absolutament d'acord. Després parlarem si això serà efectiu o no, i tenim els nostres dubtes, però estem d'acord amb el plantejament: forçar l'aplicació immediata de les reserves, sempre que no es vulnerin les regles de joc ni es vulneri la seguretat jurídica.

Accelerar l'aplicació de la Llei, la mateixa Llei; per tant, hi insisteixo, el principal objectiu d'aquesta modificació és accelerar l'aplicació, però del contingut que ja deia la Llei del 2002 en les disposicions transitòries, més l'afegit del 10 per cent per habitatge concertat, que el 2002 no es va preveure perquè evidentment no existia en aquell moment. Però aquest és l'objectiu que compartim d'aplicació immediata: el de la sostenibilitat territorial. Avançar en l'aplicació de les directives europees, hi estem d'acord. Recollir les directrius del Pla territorial general del Catalunya respecte a l'edificació en pendents superiors al 20 per cent. Ja ho deia el Pla general territorial. Ho volen dir aquí. Però, en tot cas, no és una novetat. O resoldre determinats problemes puntuals en el sòl no urbanitzable respecte a la

rehabilitació de masies, etcètera, que podem compartir. Però, en definitiva, això és el que fa el Projecte de Llei: forçar l'aplicació immediata del que ja deia la Llei del 2002 i introduir novetats en la sostenibilitat territorial.

I, pel que fa a l'autonomia local, un traspàs purament formal –purament formal– als ajuntaments de determinades competències per aprovar definitivament plans derivats. I dic «formal», perquè vostès el que traspassen no és la potestat política, sinó la burocràcia. És la burocràcia, no la potestat política. Vostès el que fan és dir als ajuntaments: «Vostès es poden aprovar definitivament els plans, però amb un informe previ vinculant de la Comissió d'Urbanisme –informe previ vinculant de la Comissió d'Urbanisme–, i, en segon lloc, condicionant la publicació a la remissió de la documentació relativa a aquest Pla que hagi aprovat l'ajuntament.» Per tant, vostès el que fan és traspassar la burocràcia, no l'autèntica potestat política.

Aquest és un projecte de Llei que en el 90 per cent del seu redactat –90 per cent– reproduceix, textualment i literalment, la Llei del 2/2002. Vostès han utilitzat una tècnica legislativa que consisteix en el fet que qualsevol article per més que es modifiqui només una lletra d'un subapartat reproduir l'article sencer que pot tenir set o vuit apartats. Això dóna l'aparença d'una gran extensió, però, ho repeteixo, el text, en un 90 per cent, és exactament i literalment el mateix, i inclou, fins i tot, coses d'aquelles de les quals vostès eren crítics en el seu moment i ara no només no les modifiquen, sinó que, fins i tot, les reescriuen igual, vostès.

Per tant, és només un 10 per cent el que és substancial de modificació, del qual un 5 per cent podria ser via desenvolupament reglamentari i l'altre 5 per cent és el que hem parlat, no per percentatge petit menys important –no per percentatge menys important–, però això és el que hi ha.

Per què varem presentar, nosaltres, una esmena de devolució i vuitanta-una esmenes a l'articulat? Ho he avançat abans: perquè estàvem davant d'un projecte portat al Parlament sense cap debat previ amb nosaltres, no només debat, sinó desorientació, perquè en preguntes al mateix conseller, a principis de legislatura, jo demanava si es pensava modificar la Llei i se'm deia que no, i després ens la vam trobar. Perquè era un projecte, com dic, que reproduceix en un 90 per cent la Llei vigent, i per les altres raons que he esmentat: perquè no s'ha consensuat amb el món local i perquè tenia l'oposició dels sectors afectats.

I, per què és una llei, un projecte de llei amb riscos? Jo assenyalaré quatre riscos importants: un, el de traspassar la responsabilitat social de fer l'habitatge protegit a la iniciativa privada. La iniciativa privada ha de tenir aquesta responsabilitat, però, com després diré, amb la imposició no n'hi ha prou. Hi ha el risc, el perill, que vostès li estiguin traspasant, a la iniciativa privada, l'obligació, que l'han de tenir, de fer habitatge protegit, però que això suposi disminuir l'assumpció pròpia de responsabilitat per la mateixa Administració catalana; primer risc. Entrar en una nova dinàmica de vendes de sòl lliure, evidentment vinculats al producte obtingut a la construcció d'habitatge protegit, però que tingui un efecte pervers d'increment de preus també respecte a

aquest habitatge lliure. El de la burocratització dels ajuntaments, que abans els he dit. I, després també, la tècnica que jo..., o risc –o risc– d'una tècnica que, si em permeten, jo en diria la Simó de Monfort, no?, «mateu-los a tots que Déu ja triarà els seus». Una mica..., Déu, vull dir, el Govern, en aquest cas, la tècnica que han aplicat amb el Pla director de protecció del sistema litoral: «Aturem-ho tot, després veniu-nos a veure i ja us tractarem... Expliqueu-nos què passa, que Déu ja perdonarà a qui toqui, no?» I aquí també pot haver-hi aquest risc. Aquest risc respecte a determinades aplicacions de la transitorietat que vagi passant determinada gent allà a explicar i a plorar les seves penes, a veure com se'ls resolen els problemes en comptes d'entrar ja, des del principi, en una anàlisi detallada i cas per cas de la situació.

Què és el que nosaltres hem plantejat amb les nostres esmenes per combatre aquestes crítiques que faig i aquests riscos que dic que hi han?

Una sèrie de condicions mínimes per avançar cap a l'acord, centrades en cada un dels aspectes que jo els he dit. En el de l'accés a l'habitatge, la Llei vigent ja preveu les reserves de sòl per habitatge, el 20 per cent, etcètera, que pot ser de diferent tipus de protecció.

La modificació, com he dit, el que pretén és la seva aplicació immediata. Però ens temem que no hi ha una reflexió prèvia i necessària sobre per què no s'han complert les previsions de la Llei, amb un increment important de reserves d'habitatge protegit en aquest moment. I ens fa la sensació que es vol atacar l'efecte, cosa que entenem i compartim, com he dit, aplicació immediata; però, si no actuem simultàniament d'una forma important respecte a les causes, això no servirà de res.

Perquè, és clar, el Projecte de Llei diu: «Aplicació immediata.» I, a més, com ha dit el conseller: «Planejament que fixi terminis per edificar, i el promotor que no edifiqui l'expropiarem.» I aquí jo crec que és on hi ha un dels grans possibles problemes en l'aplicació i eficàcia d'aquesta modificació. I si el promotor no vol edificar, què passa? L'expropiaran? Potser ja li estarà bé. Amb quins diners ho farà l'ajuntament? L'ajuntament voldrà realment en tot els casos fer aquest habitatge protegit? Perquè no tots els ajuntaments de diferent color polític el volen o el volen més enllà de dotar-lo per a la seva pròpia ampliació de les famílies que ja hi viuen.

Per tant, el mecanisme de l'expropiació i de la fixació de terminis per edificació està molt bé, queda bé, però tenim seriosos dubtes que, a la pràctica, sigui efectiu, si no va acompanyat, com deia –si no va acompanyat–, de mesures importants d'estímul i de potenciació de complicitat en els promotors perquè realment vulguin fer aquest habitatge protegit. La imposició, la podem aconseguir i estem d'acord amb la reserva i amb les cessions de sòl, difícilment l'aconseguirem amb la construcció de l'habitatge protegit si el promotor hi perd diners o no en guanya.

Per tant, la responsabilitat social és de l'Administració i és de la societat civil, de tots els actors que hi intervenen, però si no busquem aquesta complicitat dels sectors que hi han d'intervenir, en realitat estarem traspassant falsament la responsabilitat als promotors i els

habitatges quedaran per fer. Espero equivocar-me. Però, en tot cas, aquest és un risc que jo vull anunciar.

Per això, com deia, aquestes mesures han d'anar acompanyades d'aquestes altres accions simultànies per incentivar la construcció, tant des de l'ajut, la subvenció, la deducció fiscal per al promotor d'habitatge protegit o l'ampliació del ventall de possibles habitatges socials.

Per això nosaltres vam plantejar un primer requisit per avançar cap a l'acord i retirar l'esmena a la totalitat, que era el compromís del Govern d'ampliar els possibles beneficiaris d'habitatge protegit a totes aquelles persones i famílies amb una renda *per capita* inferior a la renda *per capita* mitjana catalana. Crec que això és un concepte important, fonamental. Els problemes d'accés a l'habitatge en aquest moment són prou grans i abasten un sector social prou ampli, rendes baixes i mitjanes, com perquè ens plantejem que aquest habitatge social ha d'anar destinat, n'han de ser beneficiaris totes aquelles persones i famílies amb una renda per sota de la mitjana *per capita* catalana.

Aquest requisit el vam plantejar i haig d'agrair que, a través d'una disposició addicional, doncs, s'hagi recollit. I, per tant, veurem després l'aplicació pràctica, però com a enunciat i compromís, que per nosaltres té valor en aquest moment, s'ha recollit, i nosaltres volem agrair, per tant, doncs, aquesta disponibilitat i aquesta coincidència també d'objectius en el fet de recollir aquest objectiu.

Segon requisit, referent a la transitorietat de la Llei, que no trenqués les regles de joc, que no afectés situacions ja..., és a dir, a planejaments actualment en tramitació. Hem acordat, també, que, per tant, a diferència del que preveia el Projecte de Llei, sigui el límit, el de l'aprovació inicial dels plans, el que determini l'aplicació de la nova Llei o l'antiga.

Agraïm, també, l'esforç en aquest sentit. Un esforç també compartit per molts dels actors i promotors, l'Associació de Promotors, i molts dels interessats en aquestes qüestions, que, per tant, agraïm, i que jo crec que també afavoreix el consens i, a més, treu el risc de possibles impugnacions i responsabilitats patrimonials que es podrien derivar del text inicial, tant pel que fa al planejament com pel fet de condicionar les cessions del 10 per cent al fet que hi haguessin projectes de reparcel·lació definitivament aprovats, que ara passen a ser només els inicialment aprovats, o sigui els que encara no estan inicialment aprovats.

Respecte a la sostenibilitat territorial, també vam plantejar un requisit: el requisit que el Govern en el termini d'un any presentés un programa d'intervenció integral en nuclis rurals de muntanya, amb la finalitat de la rehabilitació, la millora de la qualitat, l'accessibilitat, les comunicacions, la racionalització en l'ocupació del sòl i la revitalització econòmica i social d'aquests nuclis de muntanya. Entenem que aquesta és una idea positiva; veurem el que dóna de si. Pensem que pot..., ha d'anar en la línia de ser una versió rural, de muntanya, del que és el Programa de barris. Esperem que en aquest termini de l'any el Govern ens faci aquest programa, dotat, evidentment amb els recursos suficients i que, per tant, hi hagi una especial atenció a aquestes

zones de muntanya, que també pateixen molts dels altres problemes lligats a l'urbanisme i no només el de la crítica, a vegades fàcil i frívola, sobre l'excessiva ocupació del sòl.

Pel que fa al tercer element, el de l'autonomia local, com deia, el Projecte el que fa és traspasar burocràcia i no autèntiques competències. I per això nosaltres hem plantejat un requisit, que també agraïm que se'n reculli a través de la disposició addicional, que és el compromís del Govern d'acordar, amb caràcter anual, incrementar i potenciar amb un programa específic les subvencions als ajuntaments per revisar els seus plans, per fer programes de gestió urbanística o per fer plans derivats d'iniciativa pública, així com per facilitar la seva aplicació i gestió.

Pensem en ajuntaments mitjans i petits, en els quals tenen uns serveis tècnics, per exemple, i jurídics, que hi van una tarda a la setmana, en els quals l'increment de burocràcia que els pot suposar en alguns aspectes aquesta Llei els en pot dificultar la gestió. I, per tant, apostem –i esperem que aquests programes i subvencions siguin suficients– per ajudar a donar aquest suport econòmic, tècnic i jurídic, a través d'aquesta via, a aquests ajuntaments perquè puguin assumir i complir aquestes competències que se'ls plantegen.

També demanàvem una referència especial al règim de la Vall d'Aran. També se'ns ha recollit. I, per tant, també els ho agraïm.

No entenem –no entenem– per què un element positiu que preveia el Projecte, que era que es creava una comissió específica per iniciar els treballs de revisió del Pla general metropolità, una bona notícia per part de tothom, a través d'una esmena del propi tripartit ha desaparegut del text. Ens agradaria que se'ns expliqués. En tot cas ens preocupa. Pensem que a la regió metropolitana, en l'àmbit del Pla general metropolità, és un dels que hi ha més mancances en el primer dels objectius de la Llei, el de l'habitatge, i que la revisió d'aquest Pla podria aportar molt en aquest sentit; i la creació d'aquesta comissió jo crec que era una bona notícia. Ha desaparegut, no sabem per què, ens agradaria conèixer-ho. En tot cas, que desaparegui sí que és una mala notícia.

Aquests requisits, com deia, han estat acceptats i, per tant, jo anuncio que retirem la nostra esmena de devolució, la nostra esmena a la totalitat, tot i deixant clar que hi han antecedents que no ens fan ser gaire optimistes respecte al compliment d'aquests compromisos per part del Govern; i creiem –per això els votem– que vetllarem perquè sigui així, però de forma molt recent tenim tota una sèrie d'antecedents que no ens fan ser optimistes. Alguns, responsabilitat del Govern; altres, de les forces polítiques que el conformen o que li donen suport aquí o a l'Estat.

Els 180.000 habitatges/any del PSOE, que han desaparegut i que no se sap què passarà ni quan hi seran; amb el Nuevo Plan de la Vivienda, que no se sap què passarà; greu incompliment electoral del PSOE i de part, doncs, de tots els grups que donen suport i donaran suport als pressupostos, que no ho contemplen, a l'Estat; la manca d'una política fiscal immobiliària o erràtica, en què la ministra Trujillo diu una cosa, el senyor

Solves una altra i des de Catalunya no es diu absolutament res, excepte apujar l'impost d'actes jurídics o d'anunciar taxes al Pirineu; el retard en l'aprovació del Pla català de l'habitatge, previst per a abans de l'estiu –esperem que abans de final d'any s'aprovi–, o en l'aprovació de la Llei de l'habitatge, que van anunciar que es portaria a aquest Parlament abans de final d'any i encara no estarà aquí. O el compromís que vostès s'han allargat, vostès mateixos, de presentar tots els plans territorials parcials abans de final del 2005; estava en el Pacte del Tinell i vostès ja l'han passat al 2007. O, com deia, l'eliminació de la comissió per a la revisió del PGM.

No em queda temps. Hi ha alguns aspectes del Projecte que no han quedat ben resolts, no m'hi estendré.

Pel que fa a habitatges dotacionals públics per a nosaltres és un programa més conceptual que real, però no compartim com ha quedat. Tampoc respecte als projectes d'urbanització, a l'article 95, pel que fa al tràmit per a la modificació de zones verdes i la disminució del control de la Comissió Jurídica Assessora.

Acabo, senyor president, anunciant, com he dit abans, la retirada de l'esmena a la totalitat, agraïnt al senyor Nadal, al senyor Nello, al senyor Llord, al senyor Esteve Pujol, com a diputat del Partit Socialista, l'acollida que finalment han fet de gran part de les nostres esmenes i d'aquests acords; també a Esquerra Republicana i a Iniciativa, al fet que no s'hi hagin oposat. A ningú escapa que aquest és un projecte del Partit Socialista, tot i així agraeixo que els altres no s'hi hagin oposat. I, per tant, acabo també agraïnt al senyor Muro i als serveis de la cambra el seu treball i la rapidesa amb què s'ha portat aquest Projecte.

Demano, senyor president, votació separada d'uns articles; crec que li han passat ja la nota. En tot cas, sinó, després en faré referència.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Hi cap ara, si es volgués, un torn en contra... Entenc que no s'utilitzarà aquest torn, per tant, aniré al posicionament de la resta de grups parlamentaris.

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Popular i exposar-les, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan López.

El Sr. López Alegre

Senyor president, senyores i senyors diputats, honorable conseller, debatem i aprovarem avui, amb sentits de vots diferents, en funció de la llei i del contingut, una modificació d'una llei que ha sigut una llei jove, que ha tingut poca vida.

Com vostès saben, va ser aprovada el 14 de març del 2002; el Reglament parcial té poc més d'un any, perquè és del novembre del 2003. I voldria començar precisament per aquí, perquè sempre és bo que hi hagin marcs legals que siguin estables, però especialment quan estem parlant de sòl i d'habitatge, i estem parlant de la

gestió de propietats de persones, aquesta estabilitat és especialment necessària. I, per tant, al que nosaltres volem fer vots en començar aquesta intervenció, en discutir aquesta Llei, és que tot el procés que es va obrir, com molt bé ha esmentat l'honorable conseller, amb la Llei de barris, amb el Decret de regulació del litoral i tot el reguitzell de decrets i lleis que han de venir a continuació –que ara esmentaré–, sigui un procés que es porti a terme amb la màxima celeritat, a fi i efecte que els propietaris, el mercat, l'Administració, els ajuntaments, tots plegats sàpiguen a quines regles atènyer-se durant el màxim de temps possible per tal que el mercat funcioni, que els propietaris sàpiguen quines són les seves possibilitats i que, per tant, les regles del joc del funcionament de l'urbanisme, del sòl i de l'habitatge a Catalunya quedin clarament marcades.

Precisament en aquesta línia una de les esmenes que mantindrem vives és la 133, que el que demana és màxima celeritat en l'aprovació del nou Reglament d'aquesta Llei, més enllà també del text refós. Ho va dir l'honorable conseller i nosaltres ho volem destacar ara per al que ara diré. La política d'habitatge, d'urbanisme i de sòl del Govern no es pot circumscriure estrictament en aquesta Llei. I això en gran mesura condicionarà el vot al conjunt de l'articulat del Grup Parlamentari Popular. Ja hem vist tot el que fa referència a la protecció del sistema litoral, celebrat per alguns ajuntaments, criticat per alguns altres ajuntaments, que ha generat més d'un malestar important a bastants propietaris; la Llei de barris ha tingut, en canvi, un consens més important. I tenim per davant tota una llista d'aprovacions que si haguéssim de fer cas al seu calendari, que com hem vist fins ara no ha tingut gaire rigor, és el següent: el Decret del Pla del dret a l'habitatge, en què a nosaltres ens preocupa especialment com afectarà la gestió dels habitatges el canvi de qualificació de protecció de quatre a aquesta proposta de noranta anys. Diuen els especialistes –jo no me'n considero pas– que el que pot passar és que la demanda d'habitatge protegit caigui a pes, perquè al final moltes persones que demanen poder accedir a un habitatge protegit tothom sap que ho fan amb l'expectativa de millorar la vida i, per tant, de poder canviar d'habitatge. I com tothom també sap, el 90 i escaig per cent dels ciutadans del nostre país financen l'accés a un habitatge amb l'habitatge que tenien anterior, ja sigui seu o ja sigui de la seva família.

El Decret... –però això ho parlarem en el seu moment. El Decret regulador del Pla de rehabilitació de Catalunya, del qual hem vist els trets bàsics però en desconeixem el finançament, la Llei de registre de sol·licitants d'habitatge protegit, on aquí caldrà veure quins són els paràmetres que se'ns proposen. El Decret regulador de l'adopció de criteris d'ecoeficiència i sostenibilitat en els edificis, que ens temem que el que pot reportar són més càrregues sobre els promotors, que no és allò de «fúmer canya als del totxo», com diuen alguns, no pas nosaltres, sinó que és, al final, nous requeriments que acabaran pagant els compradors finals d'habitatges. I una futura nova llei d'habitatge, que ens diuen vostès que es preveu per a l'any 2005 i que cal veure com es pot encaixar amb tot el que aprovem avui.

En resum, nosaltres creiem que en tot el que ara s'ha transaccionat i s'ha pactat, el que aquí estem fent són

pocs canvis en relació amb la realitat; la realitat d'una llei a l'altra canvia, però si un es dedica a llegir convenis urbanístics de plans parcials o de plans especials que s'han fet a molts ajuntaments de Catalunya, molts dels requeriments que s'estan demanant als propietaris a l'hora de desenvolupar polígons, en aquesta Llei ja a dia d'avui són més o menys els paràmetres de cessions i de responsabilitats i d'obligacions que els propis convenis urbanístics porten.

I, per tant, si res canvia, en gran mesura, més enllà de posar a la Llei el que a dia d'avui reflecteixen els convenis, nosaltres creiem que a dia d'avui el Govern viu un debat intern. Aquesta és una llei possibilista i més o menys pragmàtica, és una llei moderada, però a continuació se'ns amenaça amb una sèrie de decrets que poden modificar absolutament i poden fer petar una espècie de semiconsens al qual s'arriba en aquesta Llei.

I estem, per tant, creiem nosaltres, davant d'una certa lluita entre el Departament d'ordenació territorial i el Departament d'habitatge i medi ambient. Vàrem veure en el túnel de Bracons com el departament d'ordenació territorial s'avançava al marcador i anem un a zero. Falta veure, un cop s'hagin posat en marxa tots aquests decrets i s'aprovin les lleis que vostès ens proposen, si el departament d'ordenació territorial, en aquest intent de pragmatisme, seguirà avançant en el marcador i passarem a dos a zero o si el Departament d'habitatge i medi ambient i tot el sector de la rauxa o de l'error accentuat en el tripartit aconseguiran empatar el partit.

Nosaltres creiem que tot plegat és una mica preocupant, perquè creiem que en el fons avui aprovem una llei, però estem ajornant el debat sobre certes realitats. I creiem també que fer invents amb gasosa, amb el que és l'instrument d'estalvi de milions de famílies de catalans, és quelcom una mica perillós.

És diferent parlar d'habitatge assequible que parlar d'abaixar el valor de les inversions de les famílies catalanes. I com tothom sap, gairebé ningú té diners al banc, però en aquest país gairebé tothom té un pis. I aquestes són coses que s'han de tenir en compte. Avui, en parlar de la Llei, sembla que amb les transaccions i amb els acords amb els sectors que ens ha esmentat l'honorable conseller, s'ha tingut en compte però no sabem si amb el Decret del Pla del dret a l'habitatge les condicions d'ecoeficiència i sostenibilitat dels edificis, la nova Llei de l'habitatge i passar els habitatges de protecció oficial de quatre a noranta anys, tots aquests criteris de protecció de les inversions i estalvis de famílies catalanes es tindran en compte.

La Llei que avui se sotmet a votació d'aquest Parlament, en la seva exposició de motius té elements lloables que jo crec que comparteix tothom, des del tripartit fins als grups que formem part de l'oposició: la disposició de més sòl per construir habitatge assequible, la creació d'una memòria social per definir objectius en matèria d'accessibilitat –punt aquest que entusiasma especialment els arquitectes, perquè així tindran més feina–, els terminis de temps clarament delimitats per a l'execució de projectes d'habitatge protegit, les mesures per evitar la concentració i, per tant, per evitar l'aparició de guetos en depèn de quines ciutats, la pro-

tecció paisatgística, la rehabilitació de masies o més competències per als ajuntaments, o la simplificació dels sistemes de compensació són enunciats amb què el Grup Parlamentari Popular coincideix al cent per cent. Després apareixen de forma matisada les nostres diferències sobre com tot això es pot portar a terme.

Poden haver-hi elements en què l'actual Govern tingui el benefici del dubte per allò que tant els agrada a dir a vostès, que durant vint-i-tres anys no han governat. Nosaltres pensem que, en el camp de l'habitatge i de la gestió urbanística, aquest benefici del dubte no el tenen, perquè al final, especialment Socialistes i Iniciativa, han governat a Catalunya durant molts anys i han tingut, amb les potestats que ofereix la gestió del sòl dels ajuntaments, moltes possibilitats de fer coses. Fins ara, el benefici del dubte no només no el tenen, sinó que, a més a més, els resultats no els estan anant bé. A dia d'avui, amb el que portem d'any, Catalunya és la tercera comunitat autònoma amb el preu del sòl més car; creixem 3,2 punts per sobre, en el preu de l'habitatge, per sobre de la mitjana estatal.

El que vostès diuen..., el seu aliat de Madrid, que fins ara ens ho paga amb desinversions a Catalunya, que ha creat un ministeri de l'Habitatge, com en el passat, que no m'hi detindrà gaire, perquè sé que per a vostès deu ser tan dolorós, que no voldria que fos un mal tràngol l'aprovació d'una llei que en principi ha de ser, per a algú que governa, motiu de satisfacció, però bé, no puc deixar d'esmentar que algun dels 180.000 habitatges promesos per la ministra Trujilla —properament exministra, segons sembla—, algun hauria hagut de venir a Catalunya. I no sembla que en veiem cap. No deixa de sorprendre, la seva incapacitat de convèncer, als seus mateixos companys de gabinet, del Consell de Ministres, de Defensa, d'Interior o de Renfe, d'alliberar sòl per fer habitatges. No sé si, potser, el molt honorable president Maragall pot fer la feina per ella.

I, per tant, en el camp del preu del sòl i en el camp de l'habitatge, el benefici del dubte, a dia d'avui, a vostès no se'ls pot tenir, se'ls ha de valorar pel que han fet fins ara.

En la Llei —s'ha esmentat tot allò en què coincidim— també creiem que hi han coses que vostès no hi han fet prou esment i que tenen a veure amb el preu de l'habitatge a Catalunya.

Una. Les empreses municipals d'urbanisme. Farà falta que en algun d'aquests decrets o en alguna de les lleis que surti en el futur es reguli clarament quines són les potestats que tenen les empreses municipals d'urbanisme. Darrere de les finalitats que es marquen, els estatuts d'aquestes empreses de rehabilitació i de foment de l'habitatge assequible, aquestes empreses s'han convertit moltes vegades en empreses que juguen amb les cartes marcades: «Jo faig el planejament. Jo faig el pla parcial, després faig la rehabilitació. Jo marco el preu de sortida dels terrenys en el mercat i, per tant, com que al final el que m'interessa és actuar com una empresa ultralliberal i ben inserida en el mercat capitalista, aconseguixo vendre-ho al preu més car possible per aconseguir beneficis que puguin passar directament al compte d'explotació i després al pressupost de l'Ajuntament.» Les praxis portades a terme per la majoria de

les empreses municipals d'urbanisme a Catalunya han sigut un element que ha contribuït a l'increment del preu del sòl. Només un exemple, perquè no em critiquin, del meu propi municipi, Mataró: L'empresa municipal d'urbanisme de Mataró ha tret a la venda habitatges que sortien fins a 48 milions de pessetes, perquè ens entenguem, i el concurs d'adjudicació ha quedat desert. Perquè, òbviament, si un marca preus cars per fer benefici des del mateix ajuntament, i després condicions socials, no se't presenta ningú. Aquest no és el model per aconseguir habitatge assequible a Catalunya.

Segon. La seva Llei marca clarament quines són les responsabilitats que tenen els promotors i els propietaris, però sempre parla de què és el que s'ha de fer en nous sectors i només de resquitllada toca tot el que fa referència a rehabilitació, a zones rurals. Tot això és quelcom absolutament col·lateral, per no dir que també aborda molt poc tot el que té a veure amb habitatge de segona mà, qüestió realment important, perquè el preu de l'habitatge de segona mà està pujant molt més que el del nou habitatge.

En resum, és una llei amb un molt bon enunciat, amb uns objectius que tots compartim, amb un contingut més o menys assumible, però que té, permeti'm l'expressió, *un aliño* en forma d'amenaça de decrets que d'aquí sortiran, i de futures lleis que no compartim, i amb uns resultats, fins al dia d'avui, que com a mínim són dubtosos. Ens va prometre el Govern aquest, en començar la legislatura, 42.000 habitatges. Fins al dia d'avui en portem 2.180 garantits, després una altra cosa són els convenis que han de sortir. No sé com s'ho faran.

Segona, la mateixa Associació Catalana de Municipis va rebutjar, en el seu moment, un projecte que els obliga a cessions, quan, moltes vegades, el preu del sòl en els petits municipis allunyats dels entorns metropolitans o de les capitals no és el problema per accedir a l'habitatge, perquè amb fórmules d'habitatge com les que vostès creen, per exemple la del preu concertat, ens podria passar que, depèn en quins municipis de Catalunya, el preu concertat que vostès creen estigués per sobre del preu de mercat del sòl en aquells municipis allunyats de les grans capitals catalanes.

Nosaltres mantenim una sèrie d'esmenes vives, que resumiré molt ràpidament, primera, perquè, pel que acabo de dir, considerem que aquesta és una llei excessivament urbanita que no té en compte els interessos de la majoria de petits municipis de Catalunya, primer. Segona, perquè segurament per un prejudici dels membres del tripartit es pensa massa a carregar-ho tot a sobre del sector del «totxo», però, en canvi, no es parla mai de quines són les responsabilitats de l'Administració. Per exemple, pel que fa a infraestructures del transport, queda clar què és el que han de fer els promotors, però no, què és el que ha de fer la Generalitat o els ajuntaments.

També creiem que és una llei que té un punt, també permetin-m'ho, de pixapins, perquè en el tema de les masies queda clara la rehabilitació, però sobre això no s'aborda la realitat de la construcció fora de l'àmbit metropolità. I en altres coses, que nosaltres pensem que vostès al començament les han posat des d'una pers-

pectiva molt ideològica, les transaccions i els acords, com en el tema del 20 per cent dependent o com el tema del 10 per cent de cessió en el sòl no consolidat, tot això s'ha diluït, perquè vostès mateixos han vist que segurament això no és el que convenia en aquests moments ni al sòl ni a l'habitatge del país.

En resum, estem davant d'una llei que ho canvia tot, per no canviar gran cosa amb relació als convenis que en aquests moments es fan en els ajuntaments, que l'únic que fa és ajornar el debat dins del mateix tripartit a futures normes que han de sortir. I nosaltres, l'únic que hem de dir, i ho diem amb tota sinceritat, és que esperem que, si va ser «Bracons, 1 - conseller d'Habitatge, 0», en el futur el que hagi de sortir sigui «ordenació territorial, 2 - Habitatge, 0», perquè, si no, l'efecte d'aconseguir preus assequibles per a l'habitatge serà el contrari, si tot el paquet legislatiu i de decrets que vostès ens estan plantejant s'arriba a aprovar tal com se'ns planteja.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per defensar l'esmena que resta al Grup socialista, més el torn en contra, si s'escau fer-lo, i el posicionament, té la paraula el senyor diputat Esteve Pujol.

El Sr. Pujol Badà

Senyor president... Il·lustres senyores i senyors diputats, permetin-me que comenci aquesta meua intervenció dient que, en definitiva, el que hem pretès amb aquest debat era allunyar-ho –el debat d'aquesta Llei– de la confrontació en base a estratègies de curta volada i evitar la fàcil temptació que aquesta Llei complexa, tècnicament, i políticament important, fos utilitzada com una arma partidista i d'enfrontament institucional. Crec que el seu contingut, més enllà de les escenificacions que s'han fet en aquesta tribuna abans de la meua intervenció, en el seu contingut, jo crec que ho hem aconseguit.

En aquest clima d'estratègia, i d'estratègia política externa a aquesta Llei, es pot entendre la presentació d'algun esmena a la totalitat, com ha fet el Grup de Convergència. Perquè, en definitiva, sembla que hi hagi un projecte absolutament dolent o intranscendent, amb unes esmenes molt bones presentades per aquests dos altres grups que són a l'oposició, i que per tant, doncs, era difícil justificar, com s'ha constatat amb la retirada d'aquesta esmena a la totalitat, però la veritat, també agraeixo que s'hagi fet i que, per tant, el tema és que no s'entén, s'entra una mica en contradicció amb el resultat, amb la retirada i amb el que s'ha explicat aquí.

Jo deia aquestes paraules, que sàpiguen que no són meves, sinó de l'il·lustre diputat senyor Puigdomènech el dia que es va debatre la Llei d'urbanisme, perquè em sembla que tot el que anava sentint de la seva intervenció, i també de la intervenció del senyor López, casava plenament amb el que va dir en el seu dia, que jo no sé si tenia raó o no aquella vegada, però avui jo crec que sí que aquestes seves paraules la tenen tota –tota–, al cent per cent, a la vista del que ha passat i el que s'ha

dit. Perquè, com feia el senyor Puigdomènech, ha fet referència a aquell debat de fa dos anys que atribuïa unes paraules aquí al senyor Nello, que era qui defensava en aquell cas el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, en la Llei d'urbanisme, i jo diria que és un recurs legítim, però a vegades allò extraïent petites frases i sumant-les –perquè sumava–, al final no sabíem ben bé..., que barrejava els grups i no sabies ben bé a qui se li atribuïa aquella frase o aquella petita frase fora de context.

Jo, que m'he repassat –evidentment no el vaig viure com vostè– aquell debat, i he hagut de repassar-me'l, i llegir-me'l, m'adonava de la intervenció que en aquell moment va fer el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi en aquells moments, i és que no ens hauríem de desdir de re del que es va dir, de res. Aquelles atribucions que vostè deia de les cessions eren referències a altres autonomies d'Espanya i no que s'hagués d'aplicar aquí. Perquè en aquell moment es deia, diu: «Quins podrien ser els reptes d'una llei d'urbanisme?» Deien: «Quatre. Un, l'habitatge; dos, els barris; tres, la mobilitat; quatre, l'ambient.» Com molt bé ha dit el conseller, temes d'aquests, sortosament –lleï de mobilitat, la llei de barris– estan ja tractats. No és aquella cosa que també surt en el debat, de dir: «Ja es farà, ja ho faré...», perquè és molt repetit, tant en aquell moment, el conseller, exconseller avui, senyor Puig, o vostè mateix, allò de promeses que es farien totes aquelles coses que no s'havien fet, doncs surten quan es parla de la Llei. Aquest no és el cas, molts d'aquests temes s'han afrontat, i s'han afrontat bé.

També deia en aquell moment, el senyor Nello, i em sembla que és important, perquè és una de les coses que s'han dit aquí, em sembla que ho deia el diputat del Partit Popular, del Grup Popular, de dir: «Oh!, fa poca cosa; és una suma.» Vostè també ho ha dit, senyor Puigdomènech, deia: «Sabem molt bé que una normativa urbanística és molt difícil de canviar, que té una inèrcia prodigiosa que crea expectatives i servituds de caràcter econòmic, de caràcter jurídic, de caràcter judicial molt difícil, reversibles.» I per això, per responsabilitat, hem volgut millorar el text que vostès ens van presentar. En moltes coses no se'n van sortir.

En aquests moments, doncs, la voluntat del Govern catalanista i d'esquerrers, reflectit en el pacte del Tinell i també en el seu programa de govern, en el pla de govern, està en la línia del que avui sotmetem a consideració d'aquesta cambra; consideració que són aquests tres objectius, tres objectius que, malauradament molts d'ells, ens agradi o no ens agradi, no hi eren. Perquè, és clar, parlem de dir el tant per cent de les cessions. És clar, la pràctica ens ha dit que això no s'ha posat a disposició del mercat, aquestes cessions per fer habitatges protegits. Això es deia en el debat de fa dos anys. Es deia que això era un greuge que tenia, o un llast que tenia aquesta Llei. Això s'ha corregit. No sé qui parla, que diu: «Hi ha el mateix.» No, hi ha la possibilitat d'incorporar aquest 10 per cent més; per tant, del 20 ens anirem al 30.

Per tant, seguint una mica la seva intervenció, jo el que li diria és que el que vostès han fet, o sigui el fruit del resultat –i me'n congratulo, i em sembla que en aquest

cas jo diria que és mèrit de tots—, en el sentit de la bona predisposició que hi ha hagut per part de la Ponència, de tots els grups, d'arribar a punts de consens, justament per això, perquè una llei és molt difícil de canviar, en una llei és necessari un ampli consens. I els que estem, allò, en gestió diària i que hem hagut d'afrontar planejaments generals en municipis, sabem que és important arribar a aquests consensos, perquè el que no pot ser és que ni una llei d'urbanisme ni un pla general es poden anar canviant en funció de majories i minories, i, per tant, com més consens, millor.

Vostè parlava de l'habitatge. Ens ha fet tot un seguit de mesures d'habitatge, que compartim, de dir..., perquè justament és posar sòl per fer habitatge, però, és clar, això tocarà..., i em consta que la conselleria de Medi Ambient i Habitatge hi està treballant, cosa que fa por al senyor López —també contradictori—, que el senyor López té por que es treballi massa en aquest tema. Però jo dic que s'hi està treballant, i no es fa... Vostè ha dit que s'hi ha incorporat aquí una esmena seva o una aportació seva, que sí, cosa que veurà que contradiu el que deia vostè que no hi ha hagut consens, que no hi ha hagut diàleg —ho deia molt genèricament—, en el sentit de dir: «Quan es va debatre la Llei d'urbanisme es van fer aportacions sobre el tema d'habitatge...», i la seva resposta, que m'estalviaré de llegir-li, és dir: «Escolti, això no toca, perquè això..., no toca aquesta Llei, això ja ho rematarem a la Llei d'habitatge que el Govern farà.» Que no va fer, i que vostè el remetia cap allà. Per tant, ni tan sols això. O sigui, aportacions que vostè ha volgut fer en tema d'habitatge, doncs, s'hi han incorporat, perquè ens semblaven encertades i correctes.

Per tant, com veu, sí que hi ha un consens, hi ha hagut diàleg. I, a més a més, aquesta Llei afronta totes i cadascuna d'aquelles mancances que nosaltres albiràvem en el seu moment quan es va aprovar la Llei, però que la pràctica diària ens ha demostrat que era necessària posar aquesta disposició..., perquè les normes són les que són. La veritat és la que és, com deia sant Agustí, no? O sigui, el sòl que hi ha a disposició avui, per fer habitatge protegit és poc i escàs, perquè hi havia el tema..., de posar-ho en la revisió del planejament. Això no es va fer. No es va fer la mesura que avui permetrà, una vegada..., si s'aprova aquesta Llei, doncs, tenir-ne, a partir del desenvolupament del planejament derivat.

Però, també, vostè deia que això es fa en contra de l'autonomia local. Tampoc ho he entès —tampoc ho he entès. Perquè em diu: «Està en contra de l'autonomia local.» Així, la Llei anterior, què estava...? Encara més en contra de la Llei de l'autonomia local? Perquè, és clar, aquesta ens facilita als ajuntaments, doncs, que no tenint el PAUM fet, de poder aprovar el planejament derivat. Per tant, jo crec que és un avenç, i és un treball conjuntament amb els ajuntaments.

Jo els diria..., en aquest cas com a persona que estic en contacte, com a alcalde que sóc, amb el món local, jo diria que el món local està molt esperançat amb aquesta reforma, tant pel tema de l'habitatge, tant pel tema..., una cosa que aquí aprofitaria també per contestar el senyor López, d'això que ha parlat dels urbanites i els pixapins, em sembla que deia ell, en el sentit de dir, doncs, molt món rural, molts alcaldes que estan gesti-

onant, doncs, ajuntaments, estan esperançats amb les modificacions que s'han fet amb el sòl no urbanitzable, que la complexitat, sobretot en l'aprovació dels catàlegs, feia que, en definitiva, hi havia una paràlisi amb moltes actuacions, molt aïllades, molt respectuoses amb el medi ambient, però que la complexitat de fer els catàlegs, sobretot, per a uns ajuntaments i pobles petits, no portaven a tant...

Per tant, les mesures que aquí es posen, en aquesta Llei, de reforma, jo crec que van molt en el sentit de pensar en la Catalunya interior, en la Catalunya petita, dels pobles petits. I, per tant, totalment al contrari del que deia el senyor López.

Em deia altres coses..., de les ajudes, que vostè també ha tingut interès que s'hi posessin, les ajudes... Jo crec que és lloable, i, per tant, ho compartim, però, en aquest cas, la conselleria ja fa temps que les té engegades i a tots els àmbits, amb els POUM, amb els PAUM i amb els catàlegs. Per tant, en totes direccions i al cent per cent. Perquè, fins i tot, me'n recordo, que vostè parlava, al principi, de posar un tant per cent en aquestes ajudes. Per tant, jo diria que està fins i tot més enllà de la proposta que vostè ens feia.

(El vicepresident primer substitueix el president en la direcció del debat.)

Per tant, jo, el que diria és que és una llei esperada, que produirà efectes positius sobre el nostre territori i que en els seus objectius jo crec..., que són els objectius d'aquests tres que ha determinat, que diu el mateix títol de la Llei i que ha explicat el conseller..., però que, a més a més a més, té un seguit també d'articles que ajuden a perfeccionar la gestió urbanística que s'ha demostrat en dos anys..., o llacunes, o punts negres, o petits elements que faran més fàcil, en definitiva, la gestió urbanística dels territoris i dels municipis.

Dir, finalment, que hi havien 135 esmenes presentades, en resten vives 32. Jo crec que fins i tot d'aquestes, doncs, n'hi ha un bon grapat, tant del Grup de Convergència i Unió com del Grup Popular que segurament haurien pogut desaparèixer o transaccionar, perquè són esmenes tècniques i de trobar-hi l'encaix dintre de la Llei... I que, en definitiva, per part de Convergència i Unió, jo diria que hi ha 3, 4 esmenes de contingut que ens diferencia, en el sentit de dir..., doncs, tot el tema dels habitatges dotacionals, el tema equipaments, el tema de la Comissió Assessora..., tots aquests temes potser sí, però tots els altres jo crec que seria fàcilment, diguéssim, treballant-ho potser una mica més hauria pogut ser introduït.

Per al Grup Popular, jo diria que si aquesta Llei tan pocs canvis fa i tot és tan assumible, per què no retiren les seves esmenes? D'aquestes sí que n'hi ha 3 o 4 o 5, de contingut, i de fort contingut. De temes ambientals, com el tema de la desaparició, per vostès, del tema del 20 per cent del no urbanitzable..., i poder requalificar terreny amb pendents superiors al 20 per cent, si no és en el cas de l'excepció que marca la Llei..., o temes com els de les cessions, que vostès els fan molt menors dels que realment marca la Llei, i, per tant, en detriment de l'habitatge protegit i sostenible. Per tant, és una mica, també, incoherent, que per un cantó digui «hi ha

poc canvis», però per l'altre sí que presentin unes esmenes de contingut.

Per tant, jo el que diria és que les esmenes..., evidentment, s'ha fet un esforç. Hem arribat on hem arribat. Jo..., em sembla que és d'ampli consens. I, per tant, el que proposaria, doncs, és, en aquest cas, el vot, diguéssim, desfavorable a aquestes esmenes. Que dic que n'hi ha algunes que, no tant perquè no aportin cosa nova..., potser, perquè aporten més confusió o potser més inseguretat jurídica en el redactat final. I, per tant, tant les esmenes que queden vives, que em sembla que són 15 per part de Convergència i Unió, 17 per part del Grup Popular..., demanaria, doncs, el vot negatiu.

Jo, finalment, només, el que diria és agrair, doncs, que hàgim pogut discutir aquesta Llei aquí, que aquesta Llei pugui sortir perquè s'està esperant, i que, en aquest cas, doncs, destacar-ne el paper fonamental que hi ha tingut, doncs, el conseller Nadal, així com el secretari de Planejament, el senyor Oriol Nello, i el director general, senyor Llorc.

També, jo, en aquest cas, agrair el treball i l'ajuda que també hem rebut, doncs, per part de l'Assessoria Jurídica del Departament –la senyora Feliu i la senyora Sardà, que han fet millores tècniques indubtables en aquesta Llei–..., però permetin que tots els il·lustres diputats i diputada que han format part, doncs, de la Ponència..., doncs, jo, com a primera llei i primera vegada que m'enfrontava amb aquesta tasca, agrair-los la seva benevolència amb les coses que no he sabut fer prou bé, però també la complicitat que hem trobat tots plegats per fer-la avançar. I també al president de la Comissió de Política Territorial, doncs, el senyor Ibarz, perquè ha facilitat moltes coses.

I, permetin-me que, finalment, agraeixi el treball, l'assessorament i el saber fer del senyor Xavier Muro, que ens ha facilitat molt la tasca d'aquesta Ponència.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pujol. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Miquel Àngel Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Senyores i senyor diputats, senyor president, honorable conseller, voldria començar la intervenció del nostre Grup i destacar, doncs, que la Llei fins ara vigent, la Llei 2/2002, del 14 de març, és una bona llei, perquè, doncs, en el seu moment es va elaborar amb uns criteris exhaustius, amb uns criteris rigorosos, es va elaborar d'acord amb les demandes de la societat civil i es va elaborar també tenint en compte les necessitats que tenia aquell moment Catalunya. Esquerra Republicana, en tant que coautora i, per tant, plenament coresponsable, doncs, d'aquella Llei, l'ha de reivindicar sense cap recança.

Ara bé, amb el pas del temps, tot i que estem parlant només d'uns dos anys i mig, doncs, s'ha demostrat que tenia també mancances com altres lleis que s'han aprovat en aquest Parlament, i que, a vegades, ha faltat la

valentia o el coratge polític per tal de reformar-les, que tenia també insuficiències, que hi havia també desajustaments, que hi havia també, per tant, qüestions que s'havien de millorar, que s'havien de perfeccionar, que s'havien d'actualitzar i que s'havien de modernitzar. I això és el que ha fet l'actual Govern, amb el suport, doncs, dels tres partits que el van votar. I ho ha fet amb sensatesa, i ho ha fet amb voluntat de diàleg, i ho ha fet escoltant la societat civil, i ho ha fet escoltant el món municipal, amb la qual cosa, doncs, es poden desmentir plenament les paraules que abans ha utilitzat el senyor Puigdomènech, quan deia que no era veritat que havia existit aquest diàleg, ni que havia existit aquesta interrelació amb els diferents agents socials i econòmics i amb les diferents administracions, que es veuen o que es poden veure afectades, doncs, per aquesta Llei.

Jo voldria destacar, com a aspectes més importants, tot i que abans l'honorable conseller ha fet una intervenció, crec, prou clara i prou explicativa, doncs, en voldria destacar de forma ràpida set: un és la reserva per a habitatge protegit, que serà d'aplicació immediata. Això era una necessitat constatable. I, en aquest sentit, doncs, la Llei el que fa, o millor dit, el Projecte de llei de reforma de l'actual Llei, el que fa, doncs, és solucionar una situació que s'havia produït, i era el fet evident i demostrable que hi havia molt poc..., o sigui que la reserva de sòl havia estat insuficient. Per tant, calia arbitrar unes mesures per tal que aquesta reserva de sòl fos d'aplicació immediata per poder comptar amb suficient sòl sobre el qual tirar endavant les noves polítiques, doncs, d'habitatge que la societat demanda d'una forma imperiosa.

També, l'obligació de crear patrimoni municipal del sòl. Això és una altra aportació substantiva, una altra aportació transcendental d'aquest Projecte de llei. La qüestió de la solidaritat intermunicipal, que, tenint en compte l'actual configuració urbana de Catalunya és imprescindible, perquè en aquest moment els termes municipals en moltes zones del nostre país pràcticament s'han esborrat, són imperceptibles. I, per tant, sense aquest solidaritat intermunicipal, a l'hora de programar actuacions urbanístiques, es podrien donar contradiccions que després repercutirien de forma molt negativa sobre la ciutadania.

També, la redefinició del sòl no urbanitzable, per tal de preservar-lo amb majors garanties. Aquesta era una actuació també necessària, i que la mateixa pràctica, doncs, diària, havia demostrat que calia redefinir millor aquest sòl no urbanitzable.

La inclusió de les consideracions mediambientals en totes les figures de planejament i en tots els tràmits..., això també era imprescindible, per tal, doncs, d'assegurar que totes les actuacions urbanístiques es facin respectant d'una forma integral el medi.

I, finalment, la potenciació de l'autonomia local. Senyor Puigdomènech, permeti'm que li digui –i a això també hi ha fet referència el diputat que abans m'ha precedit en l'ús de la paraula– que, si..., és clar, si aquesta Llei no respecta l'autonomia local, doncs, és clar, llavors què podríem dir de l'anterior? I és clar que els ajuntaments han de poder decidir.

Però, miri, quan un ajuntament pren una decisió, si aquesta decisió és errònia, si comet una aberració urbanística –i en tenim alguns exemples al país–, sap el primer que es preguntarà el ciutadà? És: «Què hi fa el Govern de la Generalitat? Què ha fet el Govern de la Generalitat per impedir això?» És a dir, la ciutadania, l'opinió pública, la premsa, els mitjans de comunicació, no traslladaran només la responsabilitat a aquell ajuntament, que moltes vegades és un ajuntament petit –petit en el sentit que té pocs mitjans humans i pocs mitjans i pocs recursos, a vegades, per poder fer una planificació, doncs, correcta, del seu territori–, i pot ser, a vegades, que per aquesta falta de mitjans pugui córrer el risc de cometre alguna aberració. Doncs, automàticament la ciutadania es preguntarà què ha fet la Generalitat de Catalunya per evitar aquella aberració.

I és que el paisatge, el territori, en conjunt, en gaudim tots, i quan s'hi comet aberracions, les patim tots. I la gent, les persones no diferencien si aquella aberració només té un caràcter local i afecta només un municipi, sinó que entenen que afecta en conjunt el país i que afecta en conjunt Catalunya. Per tant, sí que s'ha de potenciar l'autonomia local, però sense desentendre's'n, per part de la Generalitat. I cal, també, vetllar que aquesta autonomia no condueixi a la comissió d'aberracions que després lamentaríem tots els ciutadans.

Per tant, s'ha d'entendre, en aquest sentit, que es permeti als municipis que decideixin, però hi ha d'haver prèviament uns informes previs, i, en certa manera, una tutela condicionada, evidentment, no és una tutela absoluta, per part d'aquella Administració que té una visió global del territori i que té tots els recursos, mitjans i materials, per vetllar per tal que el creixement urbanístic sigui ordenat. Per tant, doncs, és en aquest sentit que s'han d'interpretar les garanties, doncs, que estableix la Llei en favor, doncs, de la Generalitat de Catalunya.

Vostè deia, senyor Puigdomènech, que hi havia hagut poc diàleg; però, en canvi, vostè mateix, doncs, ha esmentat d'una forma completa i exhaustiva totes les aportacions que havia fet Convergència i Unió, algunes de les quals, per cert, no només són de Convergència i Unió, sinó que altres diputats també les havien fet arribar, però s'ha de reconèixer que algunes d'aquestes aportacions han sigut molt, molt positives. Els ho reconeixem, almenys per part del nostre Grup, i segur que pels altres dos grups que donen suport al Govern també, per tant, si vostè mateix és el primer a enumerar un seguit d'aportacions importants que milloren la Llei i reconeix que s'han incorporat al text del Projecte de llei, vol dir que sí que hi ha hagut capacitat de diàleg. I el diputat Esteve Pujol abans deia que quedaven molt poques esmenes, i és cert. Per tant, vol dir que hi ha hagut capacitat de tots plegats, no ha sigut mèrit només seu, però vol dir que vostè també ha vingut ben predisposat, però que també ha trobat receptivitat, eh?, en els diputats, doncs, del tripartit. Hi ha hagut capacitat per dialogar, per transaccionar, i això s'ha fet, evidentment, amb el vist-i-plau absolut de la conselleria i de les persones, doncs, que s'han ocupat fonamentalment d'aquesta Llei.

Per tant, vostè mateix, quan explicava totes les aportacions que ha fet Convergència i Unió i que han estat acceptades, estava desmentint implícitament la seva

anterior afirmació que no hi havia hagut capacitat de diàleg. És a dir, que sense voler, doncs, s'ha contradit. Però bé, jo crec que com que aquests debats són públics i, per tant, tothom podrà valorar que sí que hi ha hagut capacitat de diàleg.

Vostè deia també que aquest era un projecte de llei del Partit Socialista, i esmentava sobretot el senyor Oriol Nello com a inspirador d'aquest projecte. Evidentment, que el senyor Nello, els seus col·laboradors i el Partit Socialista hi han tingut un paper fonamental en aquest Projecte de llei. Home, és clar que sí que l'han tingut, per això tenen la força electoral que tenen, per això tenen la representativitat que tenen, i, evidentment, que és un projecte de llei del Partit Socialista, però no només del Partit Socialista, és un projecte de llei, també, d'Iniciativa per Catalunya Verds, és un projecte de llei també, doncs, d'Esquerra Republicana de Catalunya, eh?, i és un projecte de llei també dels altres dos grups d'aquesta cambra, doncs, i de tota la societat. Però deixi'm dir-li que, després de fer aquesta afirmació, vostè mateix ha reconegut que algunes de les propostes que feia el Partit Socialista fa dos anys i mig o quan es va debatre aquesta Llei no s'han incorporat, és clar, algunes no s'han incorporat perquè el mateix Partit Socialista, segurament que té també una visió –una visió– diferent en algunes coses, però altres no s'han incorporat perquè aquest Projecte de llei és producte d'una síntesi de les propostes dels tres partits que donem suport al Govern. Per tant, el Partit Socialista, que és la força més majoritària hi ha fet aportacions molt substancials, però iniciativa i Esquerra Republicana també hi hem fet les nostres aportacions i, evidentment, s'ha hagut d'arribar a una síntesi i a un consens, com no podia ser, doncs, d'altra manera. I, per tant, ningú hi ha aportat exclusivament les seves propostes, sinó que hi ha aportat una part de les seves propostes consensuades amb les propostes, doncs, dels altres partits.

I, finalment, també esmentava, senyor Puigdomènech, que la Llei, en un 90 per cent respectava el redactat, doncs, actual. Bé, això demostra que el que hi ha és la voluntat de donar continuïtat a la tasca de Govern, de fer les coses amb sensatesa, de canviar només allò que realment és perfeccionable i és millorable i de mantenir tot allò, doncs, que ja funciona, perquè un país avança i es consolida quan els governs no desfan, per sistema, el que han fet els governs o les majories anteriors, sinó que aprofiten –aprofiten– sense cap complex tot allò que ja està ben fet i damunt d'allò hi edifiquen i hi construeixen altres coses. I això és el que ha fet el nou Govern, i és el que està fent el tripartit: aprofitar tot allò que funciona, sense cap complex i sense cap recança.

I per últim, m'agradaria fer un comentari sobre el que deia de les mesures que s'han pres, doncs, en el sistema litoral. Bé, han estat mesures de xoc, perquè la situació al nostre litoral és alarmant i d'una gravetat extrema, i només cal passejar-se, doncs, de cap a cap, és a dir, començant per les Terres de l'Ebre i arribant fins a Roses o més amunt per veure com està el nostre litoral. (*Veus: «A Perpinyà.»*) I el litoral... home, Perpinyà també nosaltres considerem que forma part del nostre territori, senyor Sirera, però desgraciadament no hi tenim competències, sobre Perpinyà, eh? (*Rialles.*) Encara no en tenim, de competències, sobre Perpinyà. Per

tant, em ceneixo a la part del territori sobre el qual tenim competències, perquè també podríem parlar de Xàbia o podríem parlar de Dénia, on els seus correligionaris han comès autèntiques barbaritats urbanístiques, i, si no li recomano que un dia agafin el vehicle i s'hi arribin, que veuran com han tractat el litoral valencià els seus correligionaris. Però cenyint-nos al que és el territori el Principat, doncs, realment eren necessàries unes mesures de xoc. I la situació actual, en bona part, ve heretada per la seva gestió, que, en aquest sentit, ha tingut moltes mancances, perquè per poder modificar una petita zona verda s'havia de convocar el Consell Executiu de la Generalitat, però, en canvi, s'ha permès construir al litoral d'una forma desorbitada, d'una forma totalment incomprensible, i el tenim absolutament degradat. I si tenim en compte que la indústria turística deu ser potser una de les tres o quatre més importants, doncs, bé, això crec que ens hauria de fer repensar a tots.

Bé, jo només acabaria agraint el treball, doncs, de tots els ponents, de totes les persones que des d'un vessant tècnic han auxiliat els ponents, dels dirigents de la conselleria, començant pel senyor Nello, que han sigut, evidentment, els inspiradors d'aquest Projecte de Llei. I anunciem, doncs, que, evidentment, votarem a favor del Projecte de Llei, que rebutjarem algunes de les esmenes, perquè finalment, doncs, no s'han pogut transaccionar, i votarem a favor d'altres que s'han pogut transaccionar.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Estradé. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell Nadal

Gràcies, senyor president. Bé, en primer lloc, nosaltres voldríem fer una petita referència al procés que ens ha portat a aquest text que avui tenim sobre la taula per explicar-nos perquè no volem negar que inicialment al nostre Grup li hauria agradat treballar tota una nova llei d'urbanisme, senzillament, perquè sempre hem pensat que la Llei 2/2002, a banda dels temes de fons —els deixo de banda—, és una llei tècnicament deficient que és molt difícil aplicar i interpretar. I, per tant, aquesta il·lusió d'un nou text la teníem, però també vull explicar que vam matisar aquest desig inicial pensant que si només dos anys després d'aprovar la Llei 2/2002, entràvem a debatre novament què havia de ser l'urbanisme aquí a Catalunya, entràvem en una batalla molt ideologitzada que senzillament pensem que no ens hauria fet cap bé. I a partir d'aquí hem optat per esforçar-nos a corregir únicament aquells aspectes que realment constituïen un obstacle per fer una política urbanística diferent a Catalunya. Això vol dir que tenim, doncs, un resultat que ens deixa un regust una mica contradictori, eh?, perquè hem millorat una llei, però que considerem que segueix sent deficient a l'hora d'interpretar-la i aplicar-la. I la prova és que vam començar amb quatre idees a retocar i després hem començat a repassar i

repassar i és un no parar de coses que s'han de modificar i que s'han de millorar.

Hi ha, per tant, en aquest Projecte un gran nombre de millores tècniques, molts detalls que s'han millorat i que no val la pena comentar aquí, perquè tampoc no tenen un especial contingut polític, però que seguim pensant que tenim aquesta..., arrosseguem aquest dèficit inicial.

Però, en tot cas, anem a veure, en els temes de fons, què ens interessa d'aquesta reforma. La primera gran idea de fons que per a nosaltres és absolutament cabdal és que es lliguen de forma efectiva les polítiques de sòl i la política d'habitatge, amb l'aplicació immediata de les reserves de sòl per a habitatge protegit, que és un aspecte que la Llei 2/2002 va introduir, però amb tan poques ganes, tan forçadament, que després s'ha demostrat que hi havia aquesta manca de voluntat d'aplicació, perquè senzillament han passat dos anys i estem com estem.

Avui dia ja no és raonable plantejar-se una política d'habitatge sense tenir en compte que necessitem sòl per fer aquesta política d'habitatge, i que aquest sòl per fer habitatge a preus assequibles no el podem generar, no el podem trobar en el mercat lliure i hem de trobar mecanismes per generar-lo des de l'inici per destinar-lo a aquesta finalitat de l'habitatge protegit. Aquesta visió no és nova, hem dit moltes vegades que ja prové dels anys noranta, que en altres territoris de l'Estat espanyol s'ha aplicat, i, per tant, l'endarreriment de Catalunya en aquest tema clama el cel i s'hi havia de posar fi d'una vegada per totes.

Per això ens sembla que és transcendental l'opció que fa aquesta reforma, que insisteix, a més, en la necessitat de la suficiència de la política de sòl per a habitatge, perquè, evidentment, si gestionem una misèria de sòls i d'habitatges exclosos del mercat, no donarem un tomb a la situació d'inaccessibilitat que patim en aquests moments. Per això ens hem de posar a promoure habitatge protegit tots, les administracions i també la iniciativa privada, i això és el que permet la reforma. Nosaltres reconeixem que l'èxit dels nostres plantejaments depèn, en gran part, que aconseguim que el parc d'habitatge assequible sigui important, i, per tant, en aquesta opció pretenem jugar-hi i de forma al més valenta possible.

Fem referència alhora a la cohesió social i a la conveniència d'evitar la concentració excessiva d'habitatges a preu limitat. Creiem clarament en la barreja i ho hem de demostrar en l'aplicació d'aquesta nova política. També els diré que, partint d'aquesta sensibilitat, volem reconèixer que hauríem volgut que, com a mínim a l'entorn metropolità, les reserves haguessin estat superiors i que no ens haguéssim limitat als municipis de més de deu mil habitants o capitals de comarca, perquè pensem que hi ha llocs petits en els quals la gent no es pot quedar a viure, perquè queden substituïts per la segona residència, etcètera. Això, finalment, ho hem aconseguit en part, perquè avui tots els municipis, quan reclassifiquin sòl no urbanitzable, han de fer també reserves per a habitatge protegit. Però, en tot cas, el que farem és batallar perquè aquells ajuntaments, on entenem que les reserves actuals són insuficients, incloguin voluntàriament percentatges superiors.

I, en tot cas, reconegui'm, senyor Puigdomènech, que si vostès van plantejar un mínim del 20 per cent i no el van aplicar, i avui estem parlant d'un mínim del 30 per cent amb voluntat clara d'aplicar-lo, doncs, un pas endavant hem fet.

I no està de més dir que nosaltres tenim plantejaments radicals –no li ho nego–, però alhora no podem negar que existeixen inèrcies. I en aquesta matèria són molt potents, i són només inèrcies polítiques, són inèrcies de tot ordre que fan difícil..., ens fan difícil avui per avui arribar a percentatges més generosos en les reserves d'habitatge protegit. Però ningú no pot negar que nosaltres lluitem per aquesta finalitat, que utilitzem la força dels arguments per intentar convèncer de la necessitat que aquestes reserves siguin generoses. I amb la força que tenim hem arribat fins aquí, és així de clar, però ningú no pot dir-nos que no hem batallat per això i també per anar més enllà. I deixi'm deixar ben clar també que treballem conjuntament amb la resta de companys, que donem suport al Govern en aquesta matèria, i que, evidentment, el Projecte que es presenta aquí és un projecte de govern, i no és un projecte de cap dels partits que componen aquest Govern.

En aquesta mateixa línia de preocupació per l'habitatge, el Projecte conté una previsió a la qual ningú ha fet esment, que és que tots els ajuntaments puguin utilitzar tots els instruments de política de sòl i d'habitatge, perquè no era raonable que hi haguessin limitacions a l'hora de poder aplicar aquests instruments.

També hem fet un esforç per clarificar què passa amb els sòls i els diners que estan destinats a patrimoni i com podem fer que el ciutadà controlï que efectivament aquests fons i aquests béns s'estan destinant a aquesta finalitat. És una mesura dirigida no als ajuntaments, sinó als ciutadans. Els ciutadans han de poder saber què s'està fent amb aquells béns que estan vinculats a la finalitat que s'hi faci habitatge assequible.

A banda d'això, voldria fer referència a l'augment de les competències municipals. Creiem que és una aposta rotunda per al treball conjunt amb els ajuntaments, s'estan obrint a tota pressa línies en aquesta idea de col·laboració i de suport, no d'enfrontament, i adaptant-se –i no és cap bestiesa– a la capacitat de decisió que pugui tenir cada ajuntament. I, per tant, en aquest punt, creiem que s'està fent un esforç important que volem reconèixer.

Ens sembla essencial un aspecte que cap dels grups ha plantejat aquí, i és que a partir d'ara els plans parcials no seran executius ni publicables fins que s'hagi tramitat el corresponent projecte d'urbanització. S'ha d'acabar amb aquest seguit de plans elaborats i aprovats només buscant el plusvalor que generava aquesta aprovació, els aprofitaments que es reconeixien però per un criteri de pura i simple especulació, sense cap voluntat futura d'executar aquest planejament. Per tant, creiem que aquesta decisió ha de ser també transcendental en el nou urbanisme de Catalunya.

També volem mencionar la millora en la gestió del sòl no urbanitzable, la introducció de la consideració de criteris ambientals en les diverses figures del planejament, i on hi ha moltes petites qüestions, però que vol-

dríem mencionar, per exemple, la voluntat de preservar de la urbanització els terrenys amb pendents superiors al 20 per cent. Realment, el Grup Popular ens deia: «Això ja ho diu el planejament territorial.» És cert que és una directriu que està en el planejament territorial, però precisament per la seva manca d'aplicació i del coneixement d'aquests criteris ens sembla recomanable recordar-ho en la nova Llei d'urbanisme, demostrant així l'interès a protegir terrenys on tradicionalment s'han autoritzat massa coses.

També hi ha la idea que els sòls incendiats no puguin donar pas a una modificació urbanística.

Ens queda l'angúnia que no aconseguim millorar, simplificar i endreçar la Llei, eh? Aquesta angúnia, realment la tenim. Creiem que l'urbanisme s'ha convertit en una matèria massa per a especialistes. Això no ens agrada. Creiem que tot ciutadà hauria d'estar en condicions d'entendre un text legislatiu, i per això confiem força en la clarificació i l'harmonització que s'haurà de fer a través de la corresponent refosa, i, segurament, més encara amb la clarificació de conceptes que s'haurà d'abordar en el futur reglament, eh?, que hauríem de redactar amb aquest objectiu d'endreçar, aclarir les idees, la filosofia que hi ha al darrere del nostre model urbanístic.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Amb aquest sentiment, i no renunciant a la il·lusió que algun dia puguem tenir una Llei d'urbanisme de Catalunya de la qual estiguem orgullosos, que sigui exportable, etcètera, tenim clar que el text que avui s'aprova suposa un avanç important i que ara el repte és que s'entengui aquesta modificació, que s'interioritzi per tots els agents i els ciutadans també, que sapiguem tots quins són els principis, quina és la lògica que hi ha al darrere d'aquesta opció legal. Des del nostre Grup intentarem també ser útils en aquest procés que comença a partir d'ara de coneixement d'aquest nou text.

Moltes gràcies. Ho he fet curtet perquè estem cansats...

El president

Gràcies, senyora diputada. Cridarem a votació...

(Pausa. El Sr. Puigdomènech i Cantó demana per parlar.) Senyor Puigdomènech...

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Sí. Senyor president, vostè no hi era, però hi han hagut unes al·lusions molt directes, amb lectura fins i tot del *Diari de Sessions*, d'un intervinent...

El president

La presidència sempre hi és, independentment de la persona que l'ocupi en aquell moment...

El Sr. Puigdomènech i Cantó

No, ho dic per informar-lo...

El president

I vostè vol la paraula per al·lusions?

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Sí, efectivament...

El president

Doncs, té trenta segons.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, vostè ha llegit, i jo també llegiré. Vostès deien: «Aquesta previsió queda molt lluny d'allò que és necessari i del que nosaltres reclamàvem» —el Partit Socialista—, que és el 65 per cent. Això és el que diu el *Diari de Sessions*, eh?, i està aquí.

En tot cas, celebros una vegada més que es mantinguin en el 20 per cent com a mínim, més el 10 per cent, i, ho repeteixo, com a mínim, perquè la realitat de Catalunya és prou plural per permetre aquesta diversitat.

Pel que fa al consens, senyor Pujol i senyor Estradé, jo el que he dit és que no hi havia hagut consens en la fase de Projecte de llei. En aquesta cambra, evidentment, sí que n'hi ha hagut. I per això agraeixo les transaccions que hem fet entre tots i que ens permeten donar, en part, no del tot, però en part, suport a la Llei. I això no treu que hi hagin les crítiques i riscos que jo els he fet i que em sembla que s'expliquen per si mateixes.

Moltes gràcies... Em quedo finalment amb la incògnita de saber per què han renunciat a la revisió del PGM a través de la Comissió que inicialment preveïen en el Projecte de llei.

Gràcies.

(Pausa llarga. El Sr. Pujol Badà demana per parlar.)

El president

Senyor Pujol, demana la paraula?

El Sr. Pujol Badà

President...

El president

Una mica d'efecte retardat, això, eh? (*Veus de fons.*) Trenta segons...

El Sr. Pujol Badà

Ni trenta segons. Al senyor Puigdomènech li aconsellaria que llegís el que diu estrictament l'acta de sessions..., no diu en cap lloc el que està llegint: està parlant del 65 per cent al País Basc, no aquí a Catalunya.

Gràcies.

El president

Podem, doncs, procedir a la votació.

Si els sembla bé —i demano als portaveus que parin una mica d'atenció—, votarem en primer lloc les esmenes que es mantenen vives del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que són la 7, la 63, la 65, la 71, la 80, la 83, la 85, la 90, la 94, la 101, 102, 103, 109, 124 i 129. Correcte.

Doncs, comença la votació d'aquestes esmenes.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 39 vots a favor, 14 abstencions i 69 vots en contra.

Seguidament posaríem a votació les esmenes que resten vives del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, que són la 6, l'11, la 13, la 21, la 34, la 36, la 42, la 74, la 81, la 97, la 104, la 113, la 119, la 133, la 137, la 138 i la 139. Correcte.

Doncs, comença la votació d'aquestes esmenes.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 14 vots a favor, 39 abstencions i 69 vots en contra.

Seguidament, posaríem a votació les esmenes transaccionals. Atès que estan firmades per tots els grups parlamentaris, entenc que les podem votar totes conjuntament. És així? (*Pausa.*)

Doncs, posem a votació totes les esmenes transaccionals.

Comença la votació.

Aquestes esmenes transaccionals han estat aprovades per la unanimitat dels presents: 122 vots a favor.

Seguidament procedirem a la votació del Dictamen.

S'ha demanat votació separada de l'article 6, de l'article 7... En tot cas, amb precisió: de l'article 6, relatiu a l'article 58.1.g; de l'article 7, relatiu a l'article 86, des d'«aquest lliurament» fins al final; de l'article 7, relatiu a l'article 87, des d'«en el cas» fins al final; de l'article 7, relatiu als articles 100.4 i 101.4, i de l'article 8, relatiu a l'article 95. Correcte? (*Pausa.*)

Doncs, comença la votació d'aquests articles.

Han estat aprovats per 69 vots a favor, 14 abstencions i 38 vots en contra.

Seguidament, posarem a votació la resta del Dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 108 a favor i 14 abstencions.

El Projecte de llei de modificació de la Llei 2/2002, d'urbanisme, per al foment de l'habitatge assequible, la sostenibilitat territorial i l'autonomia local, ha estat aprovat.

Designació dels diputats que han de defensar la Proposició de llei dels fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges (tram. 271-00010/07)

Passem al següent punt de l'ordre del dia (*remor de veus*), que és la designació... —senyores diputades i senyors diputats, els prego un moment d'atenció—, és la designació dels diputats que han de defensar la Proposició de llei dels fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges.

D'acord amb l'article 140.3 del Reglament, prèviament el Ple ha de determinar per majoria absoluta el nombre de diputats que s'han de designar. La proposta dels grups parlamentaris és que siguin tres. Correcte.

Aquesta proposta, si no hi ha cap objecció, pot ser aprovada per assentiment. *(Pausa.)*

Atès que hi ha més de seixanta-vuit diputats i diputades presents, els demano que la proposta que farem seguidament també quedi aprovada per assentiment.

Els diputats proposats per defensar l'esmentada Proposició són el senyor Josep Rull, el senyor Joan Galceran i el senyor Sergi de los Ríos.

Podem aprovar-ho? *(Pausa.)*

Doncs, queda aprovat.

Designació d'un membre del Consell Social de la Universitat Rovira i Virgili (tram. 284-00025/07)

El cinquè punt de l'ordre del dia és la designació d'un membre del Consell Social de la Universitat Rovira i Virgili.

En compliment de l'article 82.a de la Llei 1/2003, del 19 de febrer, d'universitats de Catalunya, passem a l'esmentada designació.

El candidat proposat és el senyor Jordi Tiñena i Amorós.

D'acord amb la norma supletòria de l'article 81.1 del Reglament, aquesta votació pot ser per assentiment o electrònica i secreta.

Aquesta presidència proposa que la votació es faci per assentiment. *(Pausa.)*

Doncs, si no hi ha cap objecció ni cap oposició, queda designat el senyor Jordi Tiñena i Amorós com a representant del Parlament al Consell Social de la Universitat Rovira i Virgili.

Interpellació al Consell Executiu sobre les seleccions esportives nacionals (tram. 300-00753/07)

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre les seleccions esportives nacionals; presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a la seva exposició l'illustre senyor Francesc Homs i Molist.

(Pausa llarga.)

Senyor diputat, comencem?

El Sr. Homs i Molist

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, prenc la paraula en nom del Grup de Convergència i Unió per posar damunt la taula, un cop més, el tema de les seleccions esportives nacionals.

És evident que amb aquesta iniciativa Convergència i Unió trenca la consigna del que en podríem dir alguns intel·lectuals orgànics de casa nostra, que pretén instaurar una norma ben curiosa, no?, que és fer passar per normal allò que és un autèntic escàndol en molts països del nostre entorn i que és fer passar per minúcia allò

que és un autèntic tema d'Estat també en molts països del nostre entorn.

Però alguns catalans, jo crec, jo diria que la immensa majoria, som tossuts de mena, i, per molt que digui segons quina opinió publicada, pensem que el tema de les seleccions esportives és un tema d'Estat, i que el que ha passat a Fresno és un autèntic escàndol.

És per això que valdria la pena que aquesta cambra es posicionés un cop més, encara que sigui un cop més, per enèsima vegada, a favor que Catalunya disposi de seleccions esportives nacionals.

És cert que ho vàrem fer fa no massa dies, el passat..., concretament el passat dia 17 de novembre. Però no és menys cert que el que ha passat entre aleshores i ara és prou greu, ha tingut la dimensió suficient i, particularment, ha obert interrogants massa notoris respecte a les actituds d'algunes forces polítiques d'aquesta cambra o, si més no, d'alguns dels seus dirigents.

Tot plegat, és evident que fa necessari tornar a declarar solemnement una posició favorable d'aquesta cambra al reconeixement internacional de les seleccions esportives catalanes.

Fresno ha estat una patacada. Més val que ho diguem clar i sense embuts; tal com és. Els suggereixo en aquest sentit un article del senyor Vicenç Villatoro publicat no fa gaire dies en un diari de Barcelona que portava per títol «Espanya, 1 - Catalunya, 0». Jo crec que descriu, descriu molt bé la situació en la qual ens trobem avui, no? Concretament diu: «A Fresno s'ha trencat allò del que és bo per a Espanya és bo per a Catalunya.» Suposo que m'entén, no, senyor conseller?

Ara bé, reconeguda la patacada, reconegut que les coses no ens van anar bé, volem fer algunes consideracions i saber si les compartim amb el Govern de la Generalitat i el conjunt dels grups de la cambra, quan s'escaigui.

La primer consideració. Del resultat final de Fresno, cal treure'n, d'entrada, una primera lectura, que jo crec que és positiva: la reacció de milers i milers de ciutadans i ciutadanes del nostre país, expressada de manera ben diversa, és una prova evident que el sentiment del poble de Catalunya està al costat de les seleccions esportives nacionals catalanes. Val a dir que aquest, juntament amb el protagonisme del món de l'esport, que és obvi, és un dels motors que té el moviment a favor del reconeixement internacional de l'esport català.

Segona consideració. Tot i ser una qüestió indiscutiblement vinculada al món de l'esport, tot i ser, per tant, una qüestió estrictament esportiva, i fins i tot de caràcter privat, ha quedat ben palès que el reconeixement de les seleccions esportives catalanes passa per una acció política d'Estat; les seleccions esportives catalanes són una qüestió d'Estat i, conseqüentment, cal actuar d'una manera més clara i més transparent des de la política.

No vull dir, ni volem dir, ni pretenem dir que fins ara des de la política no s'hagi fet res. De fet, fa anys que s'intenten fer coses, i se n'han fet moltes, i cal valorar-les en el seu conjunt positivament, però no és menys cert que fins a Fresno, segurament fins a Fresno, no s'ha pres plena consciència de fins a quin punt és determinant en aquest tema la política. I, si no, observin

que ara les crides a la despolitització només les fan, jo diria, els que descaradament estan en contra de les seleccions esportives catalanes. Per cert, o és que esportivament, tècnicament, legalment, no era viable el reconeixement de la selecció catalana de patinatge? Si esportivament, tècnicament, legalment, era viable, què ho ha impedit, què realment ho va impedir a Fresno? Sens dubte, la política, l'acció política de la Federació Espanyola, que a més a més ha comptat, segons tenim entès, amb el suport inestimable del Govern central, del Govern «amic» que diuen alguns, del Govern que faria guanyar tant i tant a Catalunya.

Tercera consideració. Volem manifestar el nostre suport al secretari general de l'Esport; volem expressar públicament el suport a les gestions fetes pel senyor Niubò i els seus col·laboradors. Aquest és..., senyor conseller, aquest és un suport sense fissures, li ho dic amb franquesa. Ara és l'hora de fer-lo, ara és l'hora d'expressar-lo, precisament ara, quan les coses no han anat bé, precisament ara, perquè estem davant, indubtablement, d'una qüestió d'Estat. Que quedi clar, senyor conseller, que no serem pas nosaltres qui furgarem i ens entretinguem a jutjar les accions del secretari general de l'Esport. Nosaltres estem convençuts que el secretari general de l'Esport sent –ja que estem en termes esportius– els colors, defensa els interessos de Catalunya i fa la feina tan diligentment com pot.

A més, senyor conseller, ha de quedar claríssim –ha de quedar claríssim– que l'obstacle principal no és el Govern de la Generalitat, el secretari general de l'Esport en particular, que l'obstacle principal, i s'ha vist aquests dies, és l'acció política de Madrid. En aquest sentit, si m'ho permet, hem pogut observar com el que jo en diria alguns voltors de la política catalana pretenien desviar l'atenció buscant responsabilitats en la part més feble i obviant, és clar, el principal obstacle. Aquesta, jo crec sincerament que és una actitud mesquina i antipatriòtica.

Quarta consideració. Volem denunciar l'actitud passiva del president de la Generalitat en tot aquest afer. I ens en lamentem. Nosaltres vàrem celebrar que el president Maragall anés finalment a Macau, però a hores d'ara encara desconexem les gestions fetes, les gestions concretes fetes pel president Maragall davant del Govern central o davant de qui sigui, tot i que ens temem que no n'ha fet cap ni una. Altrament, si realment n'hagués fet, seria incompreensible que un fidel col·laborador del Govern «amic» hagués estat tan desconsolat.

Cinquena consideració. Amb tot, volem reiterar un cop més el suport al Govern de la Generalitat per a les accions que ha de fer en aquest terreny en el futur; és el que hem vingut fent fins ara, des d'aquest inici de legislatura, és el que ens va portar a pactar amb els grups del tripartit i amb el Govern la Moció a què abans feia referència i que vàrem acordar el mes de juliol passat, i és també el que ens porta, evidentment, a ser exigents amb el compliment dels acords d'aquesta cambra.

Sisena i última consideració. Vista l'experiència de Fresno, vistes les declaracions dels darreres dies i les actituds mantingudes per diferents actors de la política catalana i espanyola, proposem al Govern i al conjunt

de les forces polítiques d'aquesta cambra revitalitzar, si és que es permet aquesta expressió, l'acord del passat mes de juliol de suport a les seleccions esportives catalanes en els termes següents.

En primer lloc, pensem que cal tornar a expressar, encara que sigui per enèsima vegada, solemnement el suport a les federacions i a les seleccions esportives catalanes, per al seu reconeixement, evidentment, internacional i perquè puguin competir oficialment.

En segon lloc, creiem que cal renunciar i rebutjar les actuacions i les declaracions que perjudiquin la presència normalitzada de l'esport català al món i també que perjudiquin la imatge del nostre país.

En tercer lloc, cal que el Govern de la Generalitat segueixi de manera acurada i diligent la Resolució 164/VII d'aquest Parlament, sobre suport a les federacions i seleccions esportives catalanes, que inclou, entre altres coses, com vostè sap, senyor conseller, una necessitat d'acord amb el Govern espanyol quant a la retirada del recurs presentat davant del Tribunal Constitucional respecte a la Llei 9/99, de suport a les seleccions catalanes.

En quart lloc, cal que el Govern de la Generalitat promogui un acord amb el Govern de l'Estat perquè es modifiqui la Llei 10/90, del Deporte, com a mínim amb l'objectiu que no pugui ser utilitzada com a argument pels detractors de l'existència de seleccions esportives.

En cinquè lloc, cal que el Govern de la Generalitat faci les indagacions oportunes per conèixer i comprovar quines coaccions, pressions o interferències hi va haver per part del Govern central en el procés de Fresno, i que en el cas que les pugui verificar que emprengui les mesures legals que siguin escaients, a més de les accions polítiques pertinents.

I en sisè lloc, tot i que, evidentment, això no ho podem escriure, perquè és difícil o pràcticament impossible, cal que tots els partits catalans, una vegada més, que es mostrin a favor de les seleccions esportives de casa nostra actuïn en conseqüència a tot arreu, aquí i fora d'aquí, sigui quina sigui la institució o el marc polític.

Senyor conseller, és sobre totes i cadascuna d'aquestes consideracions que el Grup de Convergència i Unió expressa que volem conèixer quina és l'opinió del Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller en cap, senyor Josep Bargalló.

El conseller en cap (Sr. Josep Bargalló Valls)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., en primer lloc, senyor diputat, li he d'agrair molt sincerament el to de la seva intervenció, perquè jo coincideixo amb vostè, i no podria ser d'una altra manera, que aquest és realment un tema molt important.

De vegades s'acusa el catalanisme polític de centrar bona part de la seva vitalitat política i la seva acció en la identitat. Pel catalanisme polític, pel qual les perso-

nes, la política social, el territori..., és fonamental, la identitat també ho és, perquè no hi ha política social que no es fonamenti en la identitat i no hi ha identitat possible a defensar que no sigui identitat d'una societat. I, en aquest sentit, pretendre dissociar una cosa de l'altra és absolutament erroni. I, per tant, aquest és un tema molt important per al nostre país, més enllà de l'aspecte només esportiu, que Déu n'hi do!, més enllà de l'aspecte només simbòlic, que també Déu n'hi do! És també un tema fonamental per al nostre país. És, com deia vostè, una qüestió d'Estat.

Jo li he d'agrair el suport que ha expressat al secretari general de l'Esport. El secretari general de l'Esport, que, com vostè sap, és un organisme del Govern que depèn directament del Departament de la Presidència, i en conseqüència del conseller en cap, de mi mateix, té també el suport ple i absolut de tot el Govern; tot allò que ha fet el secretari general de l'Esport ho ha fet amb coneixement del Govern i totes les seves accions tenen, hi insisteixo, aquest suport indiscutit i indiscutible del Govern.

També vull aprofitar l'avinentsa per agrair a la Federació Catalana de Patinatge la seva voluntat, les seves accions i el seu treball fins ara i tot el que farà en el futur, perquè aquest, el tema concret del patinatge, no és un tema tancat. Jo no he de coincidir amb el titular de l'article del senyor Vicenç Villatoro, excel·lent escriptor i bon amic, però em perdonarà vostè que li digui, també, que de vegades intel·lectual orgànic de la militància de la qual és, i això l'honora absolutament. Aquí no és «Espanya, 1 - Catalunya, 0», aquí hi ha hagut, de moment, tres partits: n'hem guanyat dos, hem perdut el que era més important. Però aquest és un matx que continua —és un matx que continua. Hi haurà més partits. I hi haurà més partits, no només referent al patinatge sinó referent a altres esports. I, per tant, aquí hi ha un marcador obert —un marcador obert.

Vostè ha fet unes quantes consideracions, jo li'n vull fer també algunes que veurà que coincideixen amb les que vostè ha fet a grans trets.

En primer lloc, l'aspiració a tenir seleccions catalanes és una aspiració que reflecteix la voluntat majoritària del poble català; és també una aspiració que reflecteix la voluntat de la majoria dels partits catalans, i és també una aspiració que consta explícitament en l'Acord que va fer possible l'actual Govern de la Generalitat.

Segon. Aquesta voluntat, és cert que s'ha d'emmarcar en una transformació de l'Estat i en un estat que reconegui la seva plurinacionalitat.

Tercer. Hem de lamentar que la manca, per ara, d'un acord sobre aquest reconeixement de la realitat plurinacional de l'Estat hagi motivat que les gestions i les intervencions des d'altres instàncies de l'Estat encaminades a evitar l'ingrés de la Federació Catalana de Patinatge en la Federació Internacional hagin tingut, de moment, un resultat positiu.

Quart. La voluntat del Govern és —i vostè també ens ho ha demanat— trobar vies de solució a aquest conflicte. I aquestes vies de solució passen, també, no només però també, per la negociació i el diàleg entre el Govern

central i el Govern català, i per l'autonomia de les federacions esportives envers el poder polític.

Cinquè. El nostre Govern aposta per un model internacional no intervencionista que consideri les federacions esportives com a entitats privades amb independència de les legislacions d'àmbit estatal. Però també coincideixo amb vostè que de moment la legislació d'àmbit estatal que ens pertoca, la Ley del Deporte, és contrària a aquesta voluntat, i, en conseqüència, cal també reformar-la, amb oblit absolut del moment, del context i dels vots que hi va haver l'any 90 respecte a aquesta Llei.

Sisè. Possiblement el major obstacle sigui, en bona part, si més no pel que fa a l'opinió pública de l'Estat, un obstacle de simbologia i se centri en aquell famós axioma que Catalunya no pot jugar contra Espanya. Una nova legislació amb mentalitat més oberta pot definir, ha de definir els encontres de seleccions en clau de federacions i no en clau d'estats o de representacions polítiques. Una clarificació que les seleccions representen federacions i no poder polític pot resoldre, en bona part, aquest problema simbòlic, que pot tenir altres solucions, però aquesta pot resoldre-la.

Setè. La representació de l'esport correspon a les mateixes entitats esportives i no hi ha cap base constitucional, fins i tot en l'actual Constitució espanyola, per atribuir la representació d'una activitat privada a una institució pública.

Vuitè. Actualment, es troben fins a quaranta-tres exemples de països no sobirans políticament, és a dir, de nacions, o regions, o territoris sense estat propi, que són membres de federacions internacionals amb ple dret: Hawaii, respecte als Estats Units d'Amèrica; el Quebec, respecte al Canadà; el Tirol del Sud, respecte a Itàlia; Escòcia, respecte al Regne Unit. I ningú qüestiona per aquest motiu la unitat dels Estats Units d'Amèrica, o del Regne Unit o d'Itàlia. I això és permès —és permès— per polítics de molta diferent ideologia, fins i tot de la mateixa ideologia que acusaven Catalunya de voler promoure secessionismes en base al reconeixement de la selecció catalana.

I novè. En el conjunt d'aquestes negociacions amb l'Estat, hem d'aclarir també quin paper hi ha jugat cadascú en aquesta història fins ara. El paper jugat pel Govern de la Generalitat ha estat clar i net. Primer, de noblesa —de noblesa—, no fent res d'amagat, fent el que calia fer segons els mecanismes internacionals de l'esport i segons les normes de conducta exemplars habituals. I aquesta és una actitud de noblesa que continuarem fent, perquè aquesta és una batalla esportiva que es pot guanyar parcialment amb actituds innobles, però que es guanyarà definitivament amb actituds nobles. I aquesta, la de la noblesa, és una fermesa que tenim i que no volem abandonar.

I hem, des d'aquesta perspectiva, d'aclarir quin paper fer cadascú: els de les federacions —catalana i espanyola—, els dels organismes de les autoritats esportives, els dels governs, de l'Estat, els d'altres governs, els interessos econòmics... I ho hem d'aclarir i, un cop aclarit, hem d'actuar en conseqüència. Vostè ho ha dit i nosaltres hi estem d'acord.

Com veurà, a grans trets hi ha una plena coincidència amb el que vostè ens ha plantejat i amb el que nosaltres creiem; gran trets que crec que han d'anar determinats a arribar a un acord més ampli, que, en tot cas, en la resposta que encara queda en la seva rèplica podrem argumentar, concretar, en un primer moment més a bastament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, honorable conseller. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Homs.

El Sr. Homs i Molist

Sí, gràcies, senyor president. Molt breument. Constato que amb el que acaba d'exposar, senyor conseller, estem majoritàriament d'acord. Constato, per tant, que hi ha una disposició a pactar una resolució que s'hauria de votar d'aquí a quinze dies i que crec que serà fàcil arribar a un acord amb vostès. Constato que no m'ha respost, o no m'ho ha sabut aclarir, o no m'ho ha volgut aclarir, o no m'ho ha pogut aclarir, sobre quin és el paper exacte i precís que va fer el president de la Generalitat en tota aquesta qüestió. Simplement ho constato.

Celebro que, a més a més de vostè, ens hagin acompanyat en aquesta interpellació dos consellers més d'Esquerra Republicana. Crec que no és casual, com tampoc és casual que hi hagi la plana major del Grup de Convergència i Unió. Jo no hi afegiria gaire res més, tot el dit queda dit en el *Diari de Sessions*, que era exactament el que volíem dir avui, no?

Simplement una consideració a tenor de l'article d'en Vicenç Villatoro. Vostè diu que el marcador és obert. Nosaltres també estem convençuts que el marcador és obert, i probablement estem bastant d'acord amb la lectura que ha fet del marcador en aquests moments.

Però, fixi's en una cosa, ha de ser molt fumut jugar en un equip que no saps mai si hi ha algun jugador que et pot fer un gol en pròpia porta. En tot cas, jo ho dic d'aquesta manera tan casolana perquè estigui al cas, no vagi a ser que això sigui el que pugui haver passat o pugui continuar passant.

Gràcies, senyor president, senyor conseller i senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable senyor Josep Bargalló, conseller en cap.

El conseller en cap

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, res ha dit –res ha dit–, ningú ha dit que res sigui fàcil, i en aquest tema segur que res és fàcil. El que seria fàcil és no fer. El que seria fàcil és no fer res en aquest tema. Com que hem fet, en aquest país, s'ha fet i es farà, doncs, hi haurà moments difícils, però només la constància a fer demostra que les dificultats són superables.

Més enllà de la Moció que els grups parlamentaris puguin pactar i acordar, que em sembla que hi ha una

àmplia majoria d'aquesta cambra que pot coincidir en aquesta Moció, la qual evidentment és un dels motius de la seva interpellació, jo li oferiria anar més enllà de la Moció. Jo li oferiria arribar a un acord nacional en matèria esportiva, a tots els grups d'aquesta cambra que estiguin d'acord amb aquelles consideracions que vostè ha exposat i amb aquelles consideracions que jo he exposat, que són molt semblants, i aquest acord nacional en matèria esportiva dur-lo aquí, al país, dur-lo a l'Estat; aquest acord nacional en matèria esportiva, que ha de tenir com a primer fonament el respecte absolut a l'autonomia dels esportistes, dels clubs i de les federacions, i la premissa que l'activitat esportiva ha de ser una activitat allunyada de les ingerències polítiques, però que, com a conseqüència que hi ha altres punts que hem parlat, aquest és un acord que em sembla que n'hauríem de parlar més a bastament.

I, per tant, jo l'emplaço, a vostè, com a portaveu del seu Grup Parlamentari en aquest tema i que avui s'ha expressat aquí, a tenir una reunió molt més àmplia, molt més profunda, molt més discrecional i molt més fructífera amb el Departament de Presidència i l'Àrea d'Esports per tal de desenvolupar els punts mestres entre el Govern i el seu Grup Parlamentari i els grups parlamentaris que donen suport al Govern, i si hi ha algun altre grup parlamentari que s'hi vol afegir, molt millor, d'aquest acord nacional en matèria esportiva, que ara l'acabo de denominar però que me n'oblido del nom, perquè no es tracta de fer una cosa amb noms i amb majúscula, sinó que es tracta, simplement, d'arribar a aquest consens per aconseguir que les federacions catalanes que ja són reconegudes a nivell internacional, que ja n'hi ha, ho continuïn sent, i res impedeixi que ho continuïn sent, i que les que volen ser-ho, que n'hi han que volen ser-ho, puguin ser-ho de la manera més fàcil possible en aquest context on res no és fàcil i on tot acaba sent bastant difícil, però que és el nostre país.

El nostre país a vegades ha tingut jugadors que ho han fet malament i han marcat en pròpia porta perquè no en sabien més, i a vegades ha tingut jugadors que han marcat en pròpia porta perquè a mig partit s'han canviat la samarra del club, però és el nostre país. I, com que tampoc podem canviar-ne la història, sinó construir una història millor, doncs, posem-nos d'acord per construir aquesta història millor, que jo crec que en aquest aspecte l'acord seria estúpid de no arribar-hi.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor conseller.

Suspenem la sessió, que reprendrem a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i dos minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, els consellers de Po-

lítica Territorial i Obres Públiques, de Justícia, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, les conselleres d'Educació, de Cultura i de Salut, els consellers de Treball i Indústria, de Comerç, Turisme i Consum, la consellera de Benestar i Família, i els consellers de Medi Ambient i Habitatge, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Abans de continuar amb l'ordre del dia, es fa avinent que han estat posposades, a petició del conseller de Relacions Institucionals i Participació, les preguntes que figuren amb els números 8 i 17 al dossier de preguntes. Es posposa també la pregunta número 27, a petició del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Preguntes (tram. 310-00268/07, 310-00119/07, 310-00120/07 i 310-00132/07) (retirades)

Finalment, es fa avinent la sol·licitud del Grup Parlamentari de Convergència i Unió en el sentit que siguin retirades les preguntes números 11, 12 i 14... (*veus de fons*), i la número 6, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Començaríem, doncs, amb les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la participació de Catalunya en la Fira Internacional del Llibre de Guadalajara (Mèxic) d'enguany (tram. 317-00083/07)

La primera, la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Francesc Xavier Boya.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, aquest passat diumenge es va clausurar la Fira del Llibre de Guadalajara on Catalunya ha estat la cultura convidada. No dic res de nou, senyor president, si afirmo que la nostra presència com a cultura i com a país a Mèxic ha estat força «exitosa». Un èxit corroborat per la premsa, pel nombre de persones, prop de mig milió, que van apropar-se a la nostra cultura, com també per la satisfacció dels editors i autors que han vist augmentar notablement la seva projecció a Amèrica Llatina, un mercat molt important per a la nostra indústria editorial que suposa el 53 per cent de les exportacions de l'Estat vers aquest mercat.

Estàvem, senyor president, davant d'una oportunitat històrica per projectar-nos com a país, i cal dir que el món de la cultura i l'Institut Ramon Llull, com a orga-

nitzador, han respost magníficament a les expectatives dipositades en aquest gran esdeveniment. Hem obert una finestra al món. I avui, com a catalans, sabem més que mai que la nostra força no està en la queixa ni en la permanent introspecció melangiosa, sinó en les nostres conviccions i en la nostra capacitat de demostrar el que fem i podem fer arreu del món. I a Mèxic aquesta presència catalana, si m'ho permet, tenia també l'al·licient afegit de fer palesa la nostra escalfor als catalans exiliats o fills d'exiliats que viuen acollits en aquestes terres des del gener de l'any 39, en circumstàncies tan tràgiques, i que, per altra banda, tant han fet per la preservació de la nostra llengua des de l'exili. El repte, senyor president, és ara deixar traça, no ser flor d'un dia.

I, en aquest sentit, volem demanar-li quina és la valoració que fa el molt honorable president de la Generalitat de la participació de Catalunya en la Fira Internacional del Llibre recentment celebrada a Guadalajara.

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Il·lustre diputat, efectivament la presència de Catalunya a Guadalajara va ser una presència, jo diria, sense precedents. Ens va rebre el president Fox i no només ens va rebre a DF Mèxic, Districte Federal, sinó que després es va personar a l'estand català de la Fira.

Vam tenir trobades amb escriptors, en públic, García Márquez, Fuentes, Goytisolo, que havien estat refugiats a Barcelona, per dir-ho així, durant els anys seixanta i que a l'Amèrica Llatina..., no és el cas de Goytisolo, però sí el cas dels americans, els anys en què a Amèrica Llatina hi havia persecució. I això d'alguna forma va fer més gran el paper que Mèxic havia fet amb els catalans i amb els republicans espanyols en l'exili posterior a la Guerra Civil.

Per tant, no se li amaga a vostè, i jo crec que a ningú, que aquesta va ser una trobada històrica, d'alguna manera, una retrobada històrica en la qual Catalunya va poder dir gràcies, i Mèxic rebre'ns, jo crec, amb una grandíssima dignitat. No em cap cap mena de dubte que aquest és el tipus d'actuació que nosaltres hem de tenir a l'exterior: de retornar efecte per efecte i compromís per compromís.

Considero que, efectivament, i hem d'agrair-ho a tots els responsables, concretament a la conselleria de Cultura, la presència catalana a Guadalajara ha estat una de les més reeixides de la nostra història democràtica i contemporània.

El president

Senyor diputat, no vol repreguntar? (*Pausa.*)

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política actual (tram. 317-00084/07)

Doncs, la següent pregunta, la formula el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, i, en el seu nom, té la paraula l'illustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor Maragall, aquesta setmana s'ha publicat l'Informe PISA 2003 que compara els resultats educatius dels països de la OCDE sobre comprensió escrita, cultura matemàtica i científica, i que aquesta publicació ha creat una certa alarma en la societat, que en certa manera nosaltres compartim i que cal donar-hi solucions.

Però nosaltres creiem que passa per fer una aposta, que fins ara s'ha fet, i aquests pressupostos també ho han continuat fent, per la quantitat i passar a la qualitat. Per nosaltres, cal invertir més i millor per buscar l'eficiència del sistema, no només invertir és suficient, sinó buscar-hi l'eficiència.

Invertir més per fer front a les necessitats que ja haurien d'estar resoltes fa anys, però també per garantir el professorat i els professionals suficients per fer front a unes aules plenes, però també molt diverses, en les quals tothom ha de tenir un lloc i una atenció específica i no només una cadira. Per això cal millorar i posar molta atenció a la formació inicial del professorat que fa temps que no s'ha tocat. Millor també per donar estabilitat al professorat, o, si no, és difícil tenir motivat un professorat si no sap a quin institut treballarà l'any vinent; per retribuir i donar més competències a les direccions; per convocar, també, alguna cosa que seria essencial, com és l'accés a càtedres, que fa temps que està aturat al nostre país, però també per tenir més material i més recursos.

Però també cal una estabilitat en el marc normatiu, en la legislació, i més flexibilitat en els centres, que aquest és un element també a tenir en compte. No pot ser que cada majoria parlamentària decideixi canviar les lleis educatives. Cal estabilitat en el sistema a nivell central, però també a nivell nacional, en el nostre país, i buscar aquells acords generals, bàsics i, sobretot, el consens en aquells aspectes que, per nosaltres, són essencials com és el de l'educació, més que res perquè la societat és canviant, la societat és diversa, famílies, horaris, valors, ensenyament, orígens dels alumnes..., tot és una qüestió que tenim en aquests moments i cal que els centres i el sistema disposin dels mecanismes essencials.

Senyor president, per nosaltres, com a homes i dones d'esquerres, l'educació és la clau de la igualtat, la llibertat i el progrés de la ciutadania. Per això li demanem que abanderi, que lideri, que impulsi la renovació, revolució, que l'educació necessita en el nostre país. No perquè un informe ens digui que els nostres nois i noies no saben tantes matemàtiques com els finlandesos, que en saben moltes, sinó perquè ens juguem el país que volem.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Honorable diputat, vostè m'havia sentit a dir en aquesta mateixa sala –en aquesta mateixa sala– que l'educació seria la nostra prioritat i que si calia repetir-ho tres vegades ho faríem. I bé, les dades que vostè no ha comentat però que podríem comentar respecte de la situació anterior són, efectivament, les dades de l'herència que hem rebut.

Nosaltres estem fent un esforç sense precedents en matèria d'educació, i l'estem fent precisament perquè l'havíem col·locada com a prioritat central i fonamental. És cert que en això hi han precedents: la Generalitat republicana ho va fer, però, a partir..., ho va fer a partir de les escoles municipals que existien aleshores, les creades l'any 1907 per l'Ajuntament de Barcelona i per alguns altres ajuntaments, i ara hi ha una diferència molt gran quant a les dimensions i la cobertura.

Tenim, en aquest moment, escoles de la Generalitat que estan creixent en qualitat i en quantitat. Estem disposats, diguem-ho tot, a transferir als ajuntaments que ho vulguin l'escola primària amb tot l'ajut necessari, i les dades canten.

Tindrem, dintre d'uns mesos, mil sis-cents nous professors en les nostres escoles i un increment del pressupost d'educació molt per sobre de la mitjana del pressupost en general.

El president

Gràcies, senyor president.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política actual (tram. 317-00085/07)

La següent pregunta, la formula el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Té la paraula l'illustre senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. El senyor Maragall amb motiu del Dia de la Constitució ens acaba d'advertir que no hem de creure que Espanya no té solució. I això, cregui'm que almenys és opinable, però, en tot cas, demostra per part de vostè una fe indestructible en el projecte reformador d'Espanya, sobretot després de les patacades de Fresno, del particular viacrucis en el tema de la llengua.

Ara ens ha dit també, i això mereix un comentari almenys, que Espanya pot confiar en nosaltres perquè els catalans juguem net, no fem trampes. I cregui'm que això, per part nostra, és quelcom com alimentar, una vegada més, aquesta doble moral, aquest fals dilema que consisteix en el fet que els catalans se'ns exigeix poc menys que la santedat mentre que als espanyols se'ls perdona absolutament tot. Se'ls perdona des del

nacionalisme excloent, allò que diu, per exemple, doncs, el senyor Ibarra condemnat al foc del Senat a tots els nacionalistes, o el senyor Bono, ahir mateix, afirmant que no hi ha vida intel·ligent al marge de la Constitució, o, per exemple, el racisme en els camps de futbol.

Per cert, parlant de joc net, no creu que qui no ha jugat net, per exemple, en el tema de l'hoquei català ha estat el Govern espanyol a qui vostè mateix ha qualificat, fa molt poc, d'aliat franc?

I, finalment, també, ha fet una altra reflexió: ens ha assegurat que Espanya es reconeix diversa, que dona llibertat a tots els seus pobles. I li haig de dir, honestament i, també, modestament, que nosaltres això no ho sabem veure per enlloc. Però, vaja, no és a nosaltres a qui ha de convèncer de la plurinacionalitat o de la diversitat de l'Estat, perquè a qui ha de convèncer, en definitiva, és al PSOE, i, fins i tot, si pot, al Partit Popular, i, de pas, a més a més, vèncer alguna resistència entre alguns representants del seu propi partit que a Madrid no reclamen allò que prediquen o que defensen a Catalunya, i que, per cert, es dediquen tot sovint a rentar la cara del Govern espanyol atribuïnt el fracàs, per exemple, del tema de Fresno als errors propis de l'error, que també hi han sigut, per cert. O que sovint amb un discurs estratègic i molt preocupant comencen a contraposar polítiques socials i polítiques nacionals que, per nosaltres, són dues cares de la mateixa moneda, en una comunitat nacional com Catalunya que necessita valors compartits com la llengua, com la simbologia esportiva, que per nosaltres són elements de cohesió de primer ordre.

Per tant, senyor Maragall, li demano: no creu més aviat que el problema no és aquí, sinó que el problema és allà?

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Els problemes quan n'hi han, senyor diputat, evidentment són entre dos. En tot cas, deixi'm dir-li que jo estic convençut que nosaltres de seleccions nacionals en tindrem. Aquesta és la convicció del Govern.

És cert que hem tingut una victòria mundial a Macau i després una derrota, diguem-ne, provisional a Fresno. I bé, li haig de dir, respecte de la primera, que el president de la Generalitat tornant de Xina i Japó no podia no estar present en la final mundial que vam guanyar. De passada, vull dir que les banderes estelades que hi havien, que duïen la dotzena de catalans que hi eren, no són la bandera nacional, són la bandera d'un corrent polític, més o menys determinat i molt respectable, però no són la bandera nacional.

Dit això, i contestant la part, diguem-ne, més profunda de la seva pregunta, nosaltres efectivament juguem net, i jugar net és evidentment sempre un risc; és evident, però és un risc calculat. Sempre ens ha sortit bé, a la curta o a la llarga, i estic d'acord que segurament a vegades a la curta no ens ha sortit bé i hem hagut de pagar un preu; però, a la llarga, jo estic segur que sem-

pre que Catalunya ha jugat a fons, i ha jugat net perquè ho ha fet sempre, a la llarga ens ha sortit bé: tindrem seleccions nacionals com les tenen a Anglaterra i Escòcia en rugbi i futbol, que són els esports que ells van inventar. L'hoquei també se'l van inventar ells, però, de fet, aquí el vam canviar tant que pràcticament es va convertir en un esport nou. I tindrem, amb tota seguretat, n'estic convençut, seleccions en aquests esports.

Pensi que, a més a més, i d'això se'n parla poc, l'equip femení de patinatge artístic d'Olot va quedar campió mundial també.

El president

Gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les prioritats de l'acció de govern (tram. 317-00086/07)

Té la paraula per formular la següent pregunta, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Honorable president de la Generalitat, després d'aquesta exhibició de cohesió interna del Govern tripartit segur que no li estranya que li pregunti per quines són les seves prioritats de l'acció de govern per al proper any, atès que la setmana que ve es compleix ja un any del seu Govern.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Per descomptat que no tindrè cap inconvenient a contestar la seva pregunta quan la formuli del tot. En tot cas, dir-li que la coherència interna del Govern és considerable, i que, de vegades, la coherència interna de determinats partits no ho és tant.

(*Remor de veus.*)

El president

Té la paraula el senyor Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

És difícil saber a qui es refereix el senyor president de la Generalitat, però, en qualsevol cas, jo li voldria fer alguns comentaris sobre les seves prioritats de govern, no?

Ara vostè ha dedicat una bona estona, en aquesta sessió de control, a contestar sobre aquesta qüestió de les seleccions esportives i de Fresno. A mi m'agradaria molt més, i crec que als ciutadans de Catalunya també, que en aquesta cambra, que representa el conjunt dels ciutadans de Catalunya, es parlés d'altres coses, es par-

lés de les autèntiques prioritats que ha de tenir un govern per al conjunt de Catalunya i que defensa els interessos dels seus ciutadans. M'agradaria que es parlés, per exemple, de si el seu Govern vol impulsar o no el quart cinturó. M'agradaria que es parlés si el seu Govern vol impulsar o no la interconnexió elèctrica amb França, tan necessària perquè una obra tan important com el tren d'alta velocitat, doncs, pugui arribar, i pugui arribar en els terminis oportuns. M'agradaria... (*veus de fons*) –sí, sí–, m'agradaria també que el seu Govern ens pogués explicar al conjunt dels ciutadans si pensa parlar amb les companyies elèctriques perquè s'inverteixi en la distribució; amb la distribució necessària perquè no es produeixin les apagades que es produeixen. M'agradaria que el seu Govern ens parlés també de com pensa impulsar la seguretat ciutadana i, per tant, les inversions previstes, més enllà dels pressupostos de 2005, en seguretat i en presons. M'agradaria saber, i m'agradaria que el seu Govern de la Generalitat ens en parlés, de com es pensa impulsar l'economia productiva, si a través d'apujar els impostos i les taxes o el cànon sobre l'aigua, o a través de les abaixades d'impostos i a través del suport a la innovació. M'agradaria que ens parlés de com fomentar la qualitat de l'educació, que més enllà de triomfalismes està molt per sota del que necessitem. M'agradaria que se'ns digués, també, si tenim idees clares respecte a com fer sostenible el nostre sistema sanitari i de com fer avançar temes tan importants –sé que també m'ho dirà al final– com pot ser la reforma de l'Estatut o com pot ser el finançament de la Generalitat o el finançament de la nostra sanitat.

Fins ara el balanç del seu Govern, durant aquest any, ha estat molt i molt pobre, molt i molt minso. I els ciutadans de Catalunya tenen tot el dret a saber com pensen resoldre totes aquestes coses, més enllà de barallar-se per totes aquestes qüestions que hem tingut ocasió de sentir ara, i més enllà de resoldre les seves contradiccions internes.

Gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Excel·lentíssim senyor, jo haig de contestar les preguntes que em fan, no les que no em fan, evidentment. I dir-li que tinc el màxim interès a discrepar i coincidir, si és el cas, amb vostès de forma útil per a la nostra autonomia, i crec que ha estat la tònica dominant dels nostres debats sempre.

Una per una, molt ràpidament, les moltes coses que m'ha preguntat, totes elles, efectivament, molt interessants. La resposta al tema del quart cinturó no la faré perquè ja la vaig fer. La de l'alta tensió ja la vaig fer aquí i no fa pas tant. La de l'alta tensió, hi han tres variants que s'estan estudiant, efectivament, no només la de Baixàs - Bescanó, sinó en tot cas per camins diversos. Amb les companyies elèctriques per descomptat que hi estem parlant sempre per millorar la seva prestació, però és evident que el que ens preocupa és aques-

ta conducció fonamental, sense la qual, probablement, moltes coses no anirien.

En matèria d'economia productiva, vostè parla d'un cànon de l'aigua. És el més baix d'Europa. En fi, vostè miri els impostos sobre l'aigua que nosaltres tenim aquí i vagi comparant amb altres països. És cert que aquí, a Catalunya, els tenim més alts que no pas a la resta d'Espanya, és cert –potser perquè som més europeus–, però en tot cas a la resta d'Europa és bastant més alt.

I sobre el sistema sanitari, és clar, ens l'han deixat vostès –vostès i vostès–, les dretes d'aquest país, l'espanyola i la catalana, en tan males condicions de finançament que ara hem de començar de cap i de nou a veure com ho podem fer, i en això estem aplicant una bona part dels nostres esforços.

Dir-li per altra banda que, efectivament, les nostres prioritats, com vostè ha anticipat, són l'Estatut, la Llei electoral i territorial. Esperem que l'esperit de Miravet serveixi perquè aquestes lleis fonamentals vagin endavant. I quant a la Constitució i la reforma del Senat m'estranyaria..., m'estranya que es descartin fórmules de consens abans de començar. I li haig de dir perquè això pertany..., és una referència que faig a algunes manifestacions que s'han fet des del seu partit, i m'estranyaria també que no es pogués fer a Espanya el que hem fet aquí en matèria de procediment per aprovar les lleis fonamentals.

El president

Gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'actualitat política recent (tram. 317-00087/07)

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Gràcies, senyor president. Senyor Maragall, molt recentment ha tingut lloc la cimera francoespanyola, a la qual vostè va poder assistir com a convidat. Crec que seria d'interès per a tota la cambra que vostè ens expliqués de quins temes es va parlar, especialment dels que poden afectar més directament Catalunya. I no només de quins temes es va parlar sinó a quines conclusions es va arribar, també, en aquesta cimera, i especialment sobre els temes que poden afectar també més directament el nostre país.

El president

Té la paraula el senyor Maragall.

El president de la Generalitat

Bé, com vostè coneix segurament, perquè m'imagino que haurà estat informat, o s'haurà informat directament, doncs, es va tractar pràcticament tots els temes que fan referència a la bona relació entre els dos estats, que tenen a veure, per descomptat, amb temes de caràc-

ter energètic i altres de caràcter polític, cultural i de construcció europea.

El president

El senyor Mas té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

A mi em sorprèn, senyor Maragall, que vostè davant d'una pregunta tan concreta i d'un fet tan recent, del qual vostè a més a més va ser coprotagonista, pugui contestar d'una manera tan poc concreta, no? Jo esperava que vostè em digués: «Doncs miri, es va aprofitar aquesta cimera per parlar precisament del reconeixement de Catalunya a Europa.»

Vostè sap que França és el principal opositor, o pot ser el principal opositor, en el reconeixement del català. Aquesta era una magnífica ocasió per parlar d'això. No sé si en va parlar, però m'hauria agradat que em contestés sobre això.

M'hauria agradat que em contestés, o que m'hagués explicat si es va parlar, per exemple, de l'Euroregió. Era un moment magnífic per parlar d'això, amb les persones que hi van assistir.

M'hauria agradat també que m'hagués dit si es va parlar amb més concreció del TGV i de la línia elèctrica que va combinada amb el TGV; sense una cosa l'altra no anirà. I d'això suposo que poc o molt vostè en devien parlar, no?

Què em temo, senyor Maragall? Em temo que un cop més estem en la política de gestos i de fotos. Que està bé si va acompanyada de resultats. I des d'aquest punt de vista dels resultats jo li he de dir que, en les darreres setmanes i mesos, ben poquets.

Els pressupostos de l'Estat per Catalunya són dolents, especialment en matèria d'inversió pública. I, per cert, si parla de sanitat parli amb el senyor Solves, que va ser el que va tancar l'aixeta, l'any 93, de la sanitat catalana; ell l'informarà exactament del perquè.

En matèria de competències, escolti'm, ben poca cosa –ben poqueta cosa. I en matèria de seleccions esportives –abans se n'ha parlat–, escolti'm, boicot del Govern espanyol, directament o indirectament, per al no reconeixement de la selecció catalana de patinatge. Vostè després dirà que tot això sortirà, sortirà, però de moment el que tenim és el boicot del Govern espanyol i la passivitat de vostè i del seu partit.

Per tant, senyor Maragall, jo el que li he de demanar és que més enllà de la política de gestos i de fotos, que potser a vostè li serveix per anar tirant, vostè va fent la viu-viu a base de gestos i de fotos, però el país, senyor Maragall, necessita resultats. Vostè pot anar tirant amb gestos i amb fotos però Catalunya necessita resultats.

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Honorable senyor diputat, jo tinc entès que aquest dematí, en la interpellació sobre el tema de seleccions

esportives, s'ha felicitat el Govern pel seu capteniment. Suposo que no hi haurà discrepàncies ara entre vostès.

En tot cas, quant a la cimera, li contesto. Miri, nosaltres hem aconseguit en la cimera... –no li diré només del que es va parlar entre els estats, sinó el que nosaltres hem aconseguit–, nosaltres hem aconseguit una cimera dels set presidents autonòmics, en la qual espero que hi assistirà el president Ibarretxe, en aquest cas, i els dos primers ministres, en Rodríguez Zapatero i Raffarin. Aquesta cimera es farà en els propers sis, set, vuit mesos. I a part d'això tindrem, com vostè sap, algun acte, en fi, en el qual no sé si vostè hi participaran o no –m'agradaria que hi poguessin participar– a favor de la Constitució europea aquí, a Barcelona, el dia 11 de febrer, amb presència del senyor Chirac, el senyor Schröder i, evidentment, el president Zapatero. M'agradaria que hi fossin tots –m'agradaria que hi fossin tots.

Li haig de dir que, per descomptat, el pressupost de sanitat serà millor que el que vostès ens van deixar, eh? És un pressupost absolutament insuficient. Vostès no van tenir en aquell moment el coratge o l'encert, o la sort potser, de poder plantejar, replantejar una competència que, és cert, això jo li ho reconec, com que no estava generalitzada a tot Espanya, i Madrid no la tenia, probablement, doncs no era prou reconeguda com a molt important per part del Govern espanyol. I ara ho és i ho vaig dir: «Quan Madrid obtingui això, ho tindrem», i és veritat que aquest és un mèrit que no ens podem atribuir. Ara, en aquest moment s'està repensant el finançament de la sanitat i estic segur que anirà endavant, amb millors condicions que no pas ara.

I quant a les competències, no sé a quines competències es referia que haguéssim d'haver obtingut en aquest... Quines? (*Veus de fons.*) Unes quantes. Molt bé, tantes com podem. Vostè sap que la majoria dels temes, inclòs el de les seleccions nacionals, al qual vostè ha fet referència de passada al principi, vostè sap que no van ser plantejats pel seu Govern quan vostè era el primer ministre, de manera que ja em dirà en alguna altra ocasió, doncs, com s'explica això.

El president

Entrem en el torn de preguntes al Consell Executiu.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures relatives a l'accidentalitat a les carreteres de les comarques meridionals (tram. 310-00331/07)

La primera, la formula la il·lustre senyora Belén Pajares, del Grup Parlamentari del Partit Popular.

La Sra. Pajares i Ribas

Gràcies, president. (*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*) Honorable conseller, el Govern de la Generalitat va acordar el 20 de gener del 2004 la realització d'un informe econòmic financer i d'avaluació de la gestió de la Generalitat de Catalunya a data de 31 de desembre del 2003. Els motius argumentats pels quals el Govern va encarregar aquest informe eren:

primer, el compromís de transparència, en paraules de vostè mateix, honorable conseller Castells, exigència de transparència per posar en coneixement dels diputats i dels ciutadans de Catalunya de l'estat real de les finances de la Generalitat. Segon, donar una informació fiable i veraç de l'estat de les finances de la Generalitat. El dia 18 de maig... (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Un moment, perdoni, senyora diputada, és que jo no aconsegueixo sentir-la. Prego, si us plau, silenci per poder estar atents i escoltar les paraules de la senyora diputada. (*Pausa.*) Continui, si us plau.

La Sra. Pajares i Ribas

Gràcies, president. El dia 18 de maig vostè mateix, senyor conseller, va presentar l'informe econòmic financer davant la Comissió d'Economia i Finances i posteriorment es va donar a conèixer als mitjans de comunicació, però la part que corresponia a l'informe d'avaluació de la gestió de la Generalitat encara no s'ha fet públic. Des del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya ens interessa saber si el Govern té el propòsit de fer-lo públic i així donar a conèixer els resultats i les conclusions de l'esmentat informe, tal com es va comprometre, el Govern que vostè representa.

Gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Pajares. L'honorable conseller d'Economia té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells i Oliveras)

Molt honorable senyor president... Il·lustre senyora diputada, efectivament, com vostè assenyala, aquest Govern ha fet de la transparència, del rigor, del donar a conèixer la informació respecte a la gestió del Govern una de les seves prioritats; i així va quedar ja consagrat, de fet, en l'Acord fundacional del Govern, en l'Acord del Tinell, en el qual va haver-hi un apartat específic referent precisament a la regeneració democràtica, a la transparència en la gestió pública i a la lluita contra la corrupció, i el compromís d'informar el Parlament abans d'acabar l'any 2004 sobre tots els afers objecte de procediment judicial o de petició de creació de comissió parlamentària d'investigació durant la darrera legislatura.

Avui no puc fer més que ratificar plenament aquest compromís del Govern. Aquest compromís va quedar, a més, reforçat –com vostè assenyala– en l'Acord de govern del 20 de gener de l'any en curs, de l'any 2004. En aquest Acord de govern el Govern va voler precisar aquest compromís, anar més enllà, i va comprometre's a realitzar un informe economicofinancer, l'anomenada auditoria financera, que efectivament es va acabar el 18 de maig i es va presentar, i així mateix un informe de gestió.

Aquest informe de gestió està en aquests moments ultimant-se; l'encàrrec que va fer el Govern va ser el d'analitzar la gestió de la Generalitat en els darrers

anys, i detectar punts febles, àrees de risc, i proposar millores en la gestió dels recursos disponibles per al Govern. Li puc ratificar aquest compromís. Aquest informe de gestió s'està ultimant. Hem volgut fer un informe de gestió rigorós, un informe de gestió que no servís sobretot de pedra d'escàndol, que no fos utilitzat amb finalitats demagògiques. Era molt fàcil buscar quatre, cinc aspectes escandalosos i posar-los a disposició del Parlament. No és aquesta la finalitat. La nostra finalitat és disposar d'un informe de gestió rigorós, ben documentat. S'està ultimant i puc confirmar a la senyora diputada que abans del 31 de desembre de l'any en curs, naturalment, aquest informe de gestió estarà disponible per al Parlament.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Castells. La senyora Pajares vol replicar o vol repreguntar? (*Veus de fons.*) Gràcies. Té la paraula.

La Sra. Pajares i Ribas

Gràcies, president. Gràcies, honorable conseller, per la seva resposta. El Partit Popular de Catalunya estarà amatent a la presentació d'aquest informe d'avaluació de Catalunya ja que en la nostra opinió el compromís de transparència quedaria a mitges en el cas que el Govern no el presentés, i els seus bons propòsits també quedarien en no-res.

Gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Pajares. Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

Puc tranquil·litzar la senyora diputada, la senyora Pajares. El nostre compromís serà honorat, no en tingui cap dubte, vostè disposarà d'aquesta informació. L'informe consta d'una part, que és tot un informe horitzontal, que afecta tots els departaments...

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...i després d'un conjunt d'aspectes que entren més en detall en alguns dels aspectes de gestió específics de diferents departaments.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

————— Pregunta al Consell Executiu sobre la convocatòria del Programa «Viure en família» (tram. 310-00110/07)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Cleries, del Grup de Convergència i Unió, sobre la convocatòria del programa «Viure en família». Té la paraula per formular la pregunta, senyor Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, president. Honorable consellera, quin suport ha donat el Govern a les famílies que durant l'any 2004 els ha sobrevingut una dependència a un dels seus membres?

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies. L'honorable consellera de Benestar i Família té la paraula.

La consellera de Benestar i Família (Sra. Anna Simó i Castelló)

Moltes gràcies. Senyor Cleries... Senyor diputat, el suport que hem donat ha estat superior, almenys pel que fa a matèria pressupostària, que el que es va donar l'any 2003.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable consellera. Senyor Cleries, té la paraula.

El Sr. Cleries i González

Gràcies, president. Durant el que portem de l'any 2004, el Departament de Benestar i Família no ha donat cap suport, ni econòmic, ni en serveis, a aquestes famílies que els ha sobrevingut una dependència durant l'any 2004; és a dir, en onze mesos han estat incapaços de fer costat a aquestes persones i a les seves famílies. Però, a més, tenen pendent d'atorgar i pagar els ajuts del programa «Viure en família», del segon semestre del 2003, que la convocatòria s'acabava el 31 de desembre, i per tant és responsabilitat de l'actual Govern.

Saben que tenen 20.451 expedients que van ser registrats en període preelectoral, electoral i fins al 31 de desembre, i per tant l'anterior Govern no els podia resoldre. L'ordre d'ajuts de persones naturals per al 2004, vostès van posar un article que deia que podrien resoldre els del 2003 enguany. 14.000 els tenien valorats el 29 de juny, segons nota de premsa del Departament, cap d'aquests pràcticament ha cobrat. Com és possible això amb tots aquests mesos que han passat? No hi ha hagut convocatòria per al 2004, ni tampoc han resolt els expedients pendents de l'any 2003, per tant vostès tenen milers de famílies sense cap mena de suport.

El 2004, no només és un any perdut, sinó que és un any involutiu en la política social a Catalunya. Després pot ser fàcil, en una carta de drets, posar el dret a ser feliç, però estic segur que aquestes famílies el que valorarien més és que l'actual Govern fos capaç de donar-los encara que fos un petit suport. Vostès no han fet res de res, i són milers les famílies que el 2004 s'han trobat en aquesta situació i que han acudit al Departament a demanar la seva ajuda.

Per tant, ens trobem, com he dit, en un moment regressiu en política social, en el qual milers de famílies, això sí, paguen més impostos, però en canvi tenen menys serveis, i per tant creiem que aquest programa «Viure en família» s'hauria d'haver convocat, i almenys des del mes de març... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El vicepresident primer

Senyor Cleries...

El Sr. Cleries i González

...pagar tots els que hi havia pendents de l'any passat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Cleries. La consellera Simó té la paraula.

La consellera de Benestar i Família

Moltes gràcies. Senyor diputat, en tot cas, els problemes de la gestió del programa «Viure en família» responen, ja he tingut oportunitat d'explicar-ho en aquest Parlament diverses vegades, als nyaps amb què el va concebre l'anterior Govern de CiU, deixant el programa en situació de fallida, tant des del punt de vista dels serveis, com des de l'organització, permeti'm que li digui, fruit d'un engegament altament electoralista i sense atendre les prioritats reals de les persones amb una dependència més alta, i des de la responsabilitat política de fer demagògia en una qüestió tan sensible com aquesta.

Enguany, 5.500 ajuts ja són efectius, la resta s'estan notificant, per tant les dades que vostè té no són certes. El programa «Viure en família» prestació es convocarà abans d'acabar l'any, i això ho he dit i serà així. I en tot cas, en la propera convocatòria, com ja he dit en diverses ocasions, vostè el que hi trobarà serà un accés ordenat recuperant els canals d'ajudes integrades amb la participació del món local, no fent el pont als assistents socials dels consells comarcals i dels ajuntaments, especialitzant el tractament per als tres col·lectius principals, és dir, gent gran, persones amb problemes de salut mental i persones amb discapacitat, perquè són tres col·lectius diversos que necessiten un tractament divers, una gradació diferent pel que fa al nivell de dependència. I, a partir ja del desembre de 2004, vostè assistirà a l'ordenació definitiva del tractament de dependència a Catalunya, de manera que haurem resolt en un any la creació del programa i l'Agència de Dependència, cosa que vostès van ser incapaços de resoldre.

I posarem en marxa una xarxa catalana de suport a la vida autònoma, ordenant uns serveis que ara són dispersos, creant-ne de nous a tot Catalunya i estenent al territori els plans d'atenció individual i familiar; més serveis, reconvertir prestacions amb serveis per tal que arribin a les persones que realment necessiten aquests suports.

I una última cosa, l'any 2004, el pressupost d'aquesta partida ha estat el doble de la de l'any 2003. I l'any 2005 haurà triplicat el dels últims dos anys el del «Viure en família». Per tant, haurem triplicat en dos anys allò que vostès van preveure en un.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera.

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures que té previst adoptar per a la millora de la competitivitat de l'economia aquest any (tram. 310-00118/07) (decalguda)

La següent pregunta decau.

Preguntes al Consell Executiu sobre quina previsió d'actuació té amb relació al Projecte de la nova facultat de Belles Arts a Olot (Garrotxa) (tram. 210-00125/07) i sobre si la creació de la figura del cap de l'oposició va ser dictada pel president de la Generalitat d'acord amb el Govern (tram. 310-00133/07) (retirades)

(Aquestes preguntes han estat retirades pels diputats interpellants.)

Pregunta al Consell Executiu sobre quina previsió té per a la presentació d'una proposta conjunta per a l'eliminació dels residus urbans de l'entorn metropolità de Barcelona (tram. 310-00145/07)

Passem a la pregunta que porta el número 16. La formula l'il·lustre diputat senyor Lluís Corominas, del Grup de Convergència i Unió, sobre la proposta conjunta per a l'eliminació de residus urbans de l'entorn metropolità de Barcelona. Té la paraula, senyor Corominas.

El Sr. Corominas i Díaz

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, de fet, quan vaig formular la pregunta, encara no estava presentat el Pla, i en aquest moment ja hi ha una proposta sobre la taula de residus de Catalunya, i parcialment està contestada la pregunta, però bé... La nostra preocupació no era tant en la part filosòfica, en la part teòrica, que podem compartir, amb conceptes com el reciclatge, el residu mínim, la recuperació, la separació en origen, etcètera, els podem compartir, i bona part del Pla el podríem compartir. La nostra preocupació és sobre la substitució dels dos abocadors que hi ha en aquest moment a l'àmbit metropolità –Garraf i Vallès Occidental, a Vacarisses, a coll Cardús–, que en aquest moment no tenen concreció en la seva substitució. Volem saber quins són els criteris que es tindran en compte, les variables a l'hora de substituir-los, i sobretot vostè ens va demanar, tant al territori com als diferents grups polítics, col·laboració.

Nosaltres, per a aquesta col·laboració necessitem no només informació, que és el que hem tingut en aquest primer moment, sinó que sobretot, per a aquesta col·laboració, necessitem participar també. Ens agradaria saber, primer de tot concreció de les variables; segon, calendari actualitzat, i en tercer terme, aquesta comissió de participació que vostè va oferir al territori i també als grups polítics, en què es concretarà.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Corominas. L'honorable conseller de Medi ambient i Habitatge, el senyor Salvador Milà, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Salvador Milà i Solsona)

Sí, gràcies, senyor diputat. Efectivament, estem treballant en la línia que vostè mateix ha explicat. El compromís que varem adquirir amb el territori, concretament del Vallès Occidental, va ser el d'estar treballant des que jo vaig estar en el Consell d'Alcaldes fins a l'actualitat, l'Agència de Residus juntament amb el Consell Comarcal, amb els seus tècnics i amb els mateixos alcaldes, en la definició del Pla integral de gestió dels residus en aquesta comarca. L'important, i vostè ho comparteix, és que tinguem una visió global de la gestió del residu, que passa, primer, per intervenir en la recollida selectiva en origen i la separació de la fracció orgànica, amb la definició d'un model de plantes de tractament, que seran tant de la fracció orgànica, com del que diem el rebuig, i posteriorment amb el planteig d'una deposició ordenada d'aquest rebuig prèviament inertitzat a través, primordialment, de la recuperació topogràfica o paisatgística d'àmbits en què ja hi hagin ferides sobre el territori, i, en tot cas, amb la definició d'unes possibles dues o tres alternatives, si no crec recordar malament que el treball en aquest moment va per aquí, d'ubicació d'aquests dipòsits controlats. Sabrà, a més, que no fa més de quinze dies presentàvem ja una experiència pilot que s'està provant en l'abocador justament de la vall d'en Joan, al Garraf, per veure com aquest tractament del residu pot allunyar, és dir, separar la idea del tractament de l'abocador incontrolat, de la gestió molesta per a l'entorn, etcètera.

El que farem és, abans de final d'any, els tècnics hauran preparat aquesta proposta, que serà debatuda en els primers mesos del 2005 amb el tot el Consell d'Alcaldes. És a dir, la participació que vostè demana que es tingui amb el territori hi serà, la implicació també la demanem, i demanem, no només aquesta implicació de l'àmbit administratiu, que no pot ser altre que el Consell d'Alcaldes, sinó també la creació de comissions de seguiment per part d'entitats ecologistes, veïnals, etcètera, perquè puguin avaluar les diferents alternatives. Es tractarà, en definitiva, de desdramatitzar la gestió del residu i de veure que s'ha fet tot el possible per part dels ajuntaments, per part de la Generalitat, perquè l'impacte del residu sigui el mínim i n'hàgim tret tota la recuperació possible.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Milà. Senyor Corominas, vol fer ús de la paraula? *(Pausa.)* Té la paraula.

El Sr. Corominas i Díaz

Gràcies, senyor president. Sí, per dir que aquest «desdramatitzar la gestió de residus» tindran sort en aquesta ocasió perquè l'oposició som nosaltres, que som una oposició responsable. Aprofito que el senyor

Boada se'n va cap al seu escó... En els casos de Tivissa i de Cruïlles no hem tingut aquesta oposició responsable quan governàvem nosaltres, i el que sí que tindreu en aquest moment, des del Govern, és una oposició que mirant-ho de prop, actuarà amb responsabilitat.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Corominas... Té quinze segons, conseller.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Per dir que nosaltres el que hem tractat és aprendre les lliçons del passat, de quan les coses no es feien amb transparència, amb participació i amb integració de totes les administracions, i fer un model de gestió del residu que no passi sempre per «tirar la pedra i amagar la mà», que és el que passava abans.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la col·laboració amb l'Ajuntament de Sant Feliu de Llobregat (Baix Llobregat) per a aconseguir el soterrament de la via de Renfe (tram. 310-00179/07)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Jaume Bosch, del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra alternativa, sobre el soterrament de la via de Renfe, al conseller de Política Territorial i Obres Públiques. Té la paraula, senyor Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Com sap el conseller perfectament des de la seva època de president de la Federació de Municipis de Catalunya, la reivindicació de la ciutat de Sant Feliu de Llobregat, del soterrament de les vies de Renfe ha estat un tema constant en la tasca dels diversos consistoris. La línia de Renfe divideix Sant Feliu de Llobregat, literalment, en dues parts molt mal comunicades, i ha estat la causa de diversos accidents mortals en el pas a nivell que encara existeix com a única via de comunicació possible entre dos barris densament poblats. El soterrament, doncs, ha estat una constant reivindicació de la ciutat de Sant Feliu de Llobregat des de fa molts anys.

En l'últim període, el Govern del Partit Popular va incloure una important partida en els pressupostos de l'Estat per promoure el soterrament, però aquesta partida mai es va arribar a materialitzar i mai van arribar a començar les obres. En els pressupostos del 2005, de l'Estat, desapareixia aquesta partida, però finalment, a través d'una esmena d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya Verds, s'ha incorporat com a mínim la realització d'un estudi d'impacte ambiental.

Tots sabem que el tema clau d'aquesta qüestió és que es pugui arribar a un conveni de finançament entre el Ministeri de Foment i l'Ajuntament de Sant Feliu de Llobregat. Des d'aquesta perspectiva, jo voldria pre-

guntar quina és la posició del Govern de la Generalitat amb relació a donar suport a l'Ajuntament de Sant Feliu, en aquesta matèria, quins contactes ha mantingut amb la ministra de Foment, i en concret si ha parlat d'aquesta qüestió en el marc de les converses que hi ha hagut per a la supressió de passos a nivell a Catalunya, malgrat que sóc conscient que es tracta d'una problemàtica diferent, però sí que voldria saber si hi ha hagut contactes ja amb la ministra de Foment per intentar avançar al màxim aquesta important obra per a Sant Feliu de Llobregat.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bosch. L'honorable senyor Joaquim Nadal té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, efectivament, hi ha hagut converses. Hem parlat amb la ministra de Foment i hem acordat que aquest és un tema que mereixia un tractament a part, que era molt difícil d'incorporar-lo en un paquet global de supressió de vint-i-quatre passos a nivell en què hi havia un finançament a mitges entre el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat.

En el cas del pas a nivell i de tot el projecte de soterrament de Sant Feliu de Llobregat, el cost de l'obra s'acosta als 60 milions d'euros, de manera que hem acordat fer-ne un tractament específic, avançar en la tramitació administrativa, ara amb l'estudi d'impacte ambiental, ja hi ha projecte, i allò que caldria és arribar a la formalització d'un conveni, no només entre el Ministeri de Foment i l'Ajuntament de Sant Feliu de Llobregat, sinó amb participació del Govern de la Generalitat, que estaria en disposició de finançar l'obra urbanitzadora en la part de sobre, és a dir, en la pell de la cobertura, un cop feta la cobertura, per tal d'incorporar-hi la prolongació del Trambaix, fins a l'estació de Rodalies, a l'estació intermodal, a Sant Feliu de Llobregat, que faria funcions d'estació de rodalies, també.

De manera que, en aquests moments hi ha un esborrany de conveni en què el que es preveu és que l'aportació de l'ajuntament de Sant Feliu de Llobregat seria aproximadament d'un 20 per cent del cost total, la part més important l'hauria d'assumir el Ministeri de Foment, però el Govern de la Generalitat estaria en disposició també de fer-se càrrec d'una part de la inversió, de forma complementària, a través del Pla d'infraestructures que gestiona l'Autoritat del Transport Metropolità, que és la que executaria, concedint una parada més al Trambaix, les obres d'instal·lació de la via del tramvia i tota l'obra urbanitzadora de la part superior de la cobertura que s'ha de fer.

N'hem parlat, però no hem tancat el conveni, de manera que jo porto aquí l'esborrany del conveni, però, naturalment, aquest esborrany de conveni no s'ha convertit encara en un conveni signat, que és el que donaria baixada de bandera definitiva a un acord entre les tres administracions, per tal de fer possible allò que Sant Feliu de Llobregat fa tant de temps que reclama i tots esperem que es pugui fer ara i bé.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Senyor Bosch... Té trenta segons... No vol replicar, perdoni.

————— Pregunta al Consell Executiu sobre la recuperació del riu Llobregat (tram. 310-00196/07)

La següent pregunta, també la formula l'illustre diputat senyor Jaume Bosch, del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, amb relació a la recuperació del riu Llobregat. Té la paraula, senyor Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Sí, honorable conseller, no cal ressaltar aquí la gran importància del riu Llobregat: vertebrava el territori de comarques com el Bages i el Baix Llobregat, ha estat i és font de riquesa, des del punt de vista de la indústria i l'agricultura, i juga un paper clau, evidentment, en tota la qüestió de la sostenibilitat.

Alhora, el riu Llobregat i el seu entorn ha patit agressions de tota mena: la contaminació de l'aigua, la pèrdua d'espais agraris, la pressió d'infraestructures, avui en dia, encara, amb l'impacte que suposarà l'AVE a la zona agrària de Sant Boi o l'impacte que està suposant i les molèsties per als pagesos, l'ampliació del cinturó Litoral, per exemple, a Sant Joan Despí..., però, alhora, aquest riu i aquest entorn tenen grans possibilitats: un bon exemple és el Parc Agrari del Baix Llobregat, en el qual la Generalitat ja ha anunciat la seva integració. Però, sobretot, hi ha una zona especialment sensible i interessant que és la del Delta, que afecta bàsicament els municipis del Prat i de Viladecans. Des d'aquí jo vull ressaltar els esforços que ha fet l'Ajuntament del Prat de Llobregat per preservar el Delta, que està situat, com tots sabem, en una zona sotmesa a grans pressions, entre d'altres per les necessitats d'ampliació del port o l'aeroport.

Des d'aquest punt de vista, jo li preguntaria quina és la política concreta que està impulsant el Govern de la Generalitat per a la recuperació del riu Llobregat i la preservació del delta del Llobregat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bosch. Honorable conseller, té la paraula per replicar.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, com bé vostè sap, el Llobregat és un dels rius més explotats a Catalunya i que té més incidències ambientals.

Com deia un diari, fa pocs dies, estem parlant de mil actuacions al voltant d'aquest riu, per a la seva recuperació, que intentaré sintetitzar. Primer, el més important, amb la planificació dels espais fluvials, que, en el cas del riu Llobregat, és una de les conques que s'ha estudiat més àmpliament, juntament amb l'Anoia i amb tots els seus afluents.

També estem treballant, d'una forma especial, en la incidència de la contaminació salina a partir de Súria, Sallent i tota la situació creada al voltant de Cardona. És una actuació específica que esperem poder, ja, tenir alguna actuació durant l'any 2005, pel que fa al meandre de Cardona, justament de la Coromina.

Aigües avall, ens trobem amb una feina molt integral, tant per part del Consell Comarcal del Baix Llobregat com de la mateixa Agència de l'Aigua de Catalunya, que, arran de les obres del tren d'alta velocitat i de les infraestructures viàries, varen plantejar un conveni, l'any 2001, amb el Ministeri de Foment, que fins ara no s'havia acomplert ni activat, per realitzar tota una sèrie de mesures de recuperació ambiental, tant de tipus paisatgístic com de recuperació de la qualitat de l'aigua, quins dos projectes en aquest moment estan sent coordinats per l'Agència amb el Consell Comarcal del Baix Llobregat, i s'ha demanat formalment al Ministeri de Foment que activi el compliment de la primera etapa d'aquest conveni que es contemplava en 27 milions d'euros. De fet, amb la negociació dels pressupostos de l'Estat s'ha previst una partida, precisament, per començar a actuar en aquest àmbit.

També hi han tots els plans de sanejament urbà i industrial que afecten els diferents punts de la conca. I, pel que fa al Delta a què vostè es referia, tenim totes les actuacions que s'han activat a partir de la recuperació de la Comissió de Seguiment de l'impacte sobre els aqüífers, que tampoc no s'havia convocat mai des que s'havia creat al voltant de les obres del pla Delta, que en aquest moment està treballant intensivament, i que ja ha aconseguit introduir variacions significatives, per exemple, en el projecte de la terminal, una cosa que semblava impossible, que era intocable..., el Ministeri, AENA, els ajuntaments i la Generalitat ens hem posat d'acord per poder fer aquesta obra sense perjudicar l'aqüífer.

El mateix estem fent amb les estructures ferroviàries, i estem treballant ja, com també deu saber, en la constitució d'un consorci, per part de les administracions locals i territorials del delta del Llobregat, que, juntament amb la Generalitat, impulsarem la protecció integral d'aquests espais amb la creació d'un parc natural o d'un àmbit de protecció de similars característiques.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. No vol replicar? (Pausa.) Gràcies.

————— Pregunta al Consell Executiu sobre quins són els plans d'actuació per a reduir les llistes d'espera quirúrgiques (tram. 310-00218/07)

Passem a la següent pregunta. La formula, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre diputada senyora Carme Valls, amb relació a la reducció de les llistes d'espera quirúrgiques. Té la paraula.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, per primera vegada en la història de la sanitat catalana podem conèixer amb claredat el nombre de persones que estan en espera per fer-se un dels catorze procediments quirúrgics que es van acordar, i també podem conèixer el sexe de les persones que s'estan esperant.

Sabem que el 58 per cent de dones ocupen aquestes llistes d'espera, enfront d'un 42 per cent d'homes. I també sabem que hi han procediments quirúrgics que, precisament perquè aquesta patologia és més predominant en el sexe femení, també estan ocupats majoritàriament per dones, com pot ser el 60 per cent en el cas de les cataractes, el 70 per cent en el cas de les varices, el 50 per cent en el cas de la colecistectomia, el 80 per cent en el cas del canal carpià, el 70 per cent en el cas de la pròtesi de genoll o el 82 per cent en el cas dels galindons.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

També sabem que hi han unes certes desigualtats en aquestes llistes d'espera en funció de les regions sanitàries, com vostè molt bé va informar en la seva compareixença, i que la resolució a vegades és desigual i que predomina un temps d'espera més llarg en els territoris com les Terres de l'Ebre, com el Barcelonès nord i Maresme, com Costa de Ponent o com la mateixa Barcelona ciutat. I que aquests procediments també són desiguals quant a temps de resolució per a determinats procediments. Per exemple: per a cataractes s'estan esperant més a la zona de Barcelonès nord i Maresme; per a hèrnies en la zona de Barcelonès nord, Maresme i Costa de Ponent i Barcelona ciutat; o per a colecistectomies el Tarragonès o Terres de l'Ebre; per a canal carpià a Costa de Ponent o Barcelonès nord, Maresme; per pròtesis de maluc a Costa de Ponent i a Barcelona ciutat, i per a pròtesis de genoll a Costa de Ponent i a Barcelona ciutat.

Sabem que aquesta és una problemàtica que tenim molta voluntat de poder resoldre, i volíem demanar a l'honorable consellera quines són les mesures que està prenent per poder resoldre aquesta problemàtica i per aconseguir una millor equitat a tots els territoris de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula la consellera de Salut, senyora Marina Geli.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, doncs, les mesures que estem prenent, evidentment, és per augmentar l'accessibilitat al sistema; per tant, que les persones s'esperin el menor temps possible en aquests procediments amb garantia, i, evidentment, també, la desigualtat territorial.

El que hem fet l'any 2004, l'any que ja toca fer balanç, és augmentar evidentment l'activitat. Hem augmentat l'activitat un 5 per cent amb aquests procediments, i, en

el cas de pròtesis de genolls, que tenim un temps d'espera de més d'un any, hem augmentat l'activitat el 21 per cent.

És a dir que cal estar molt amatent perquè el nombre de persones en llista d'espera –segurament perquè ara diem la veritat, però també és evident que la gent té més confiança en el sistema–, doncs, el nombre absolut de persones ha augmentat, i augmentarà, però..., i el que està disminuint és el temps d'espera. I aquest és un element que hem de tenir en consideració.

Per tant, el que hem fet durant aquest any de balanç és reduir la mitjana de temps d'espera, doncs, de les persones que estan pendents d'aquestes intervencions, intentant disminuir la desigualtat territorial, que ho hem pogut aconseguir en alguns territoris de Catalunya, en altres, no, que..., per motius, no dic justificables, perquè no hauria d'haver estat així, però que tenen les seves argumentacions.

A l'àrea metropolitana de Barcelona –per tant, la regió metropolitana a Barcelona i a la regió metropolitana– comença a baixar el temps mitjà d'espera. Ha començat a baixar aquest any, en canvi, a Terres de l'Ebre, doncs, no ha baixat, aquest any. Com que en sabem els motius, fonamentalment, el cas de les Terres de l'Ebre va ser per la crisi de l'Aliança, d'una clínica, doncs, a la qual nosaltres compràvem activitat. Ara això està ja reconduït i esperem que en el balanç dels últims sis mesos, i especialment l'any 2005, això també ho puguem anar tirant endavant.

Per un altre costat, un fet nou, també d'aquest any, de balanç, és que les persones que estan en llista d'espera reben un certificat del mateix Departament de Salut que estan inclosos en el registre de llista d'espera. És el mateix Departament que té aquest registre, no només l'hospital que està pendent d'intervenció. Des del primer dia d'indicació del quirúrgic, i, a partir dels sis mesos, tenen dret a canviar de centre per a ser intervinguts.

I, finalment, és evident que estem fent una feina clarament de major productivitat. Aquest és un element important que té a veure, evidentment, amb els recursos disponibles que tenim, amb els recursos humans, però també amb l'organització del treball. Hi han alguns hospitals que tenim oberts els quiròfans matí i tarda: Hospital de Bellvitge, altres hospitals... Per tant, intentem augmentar l'eficiència, la productivitat del sistema públic. I, per descomptat, doncs, hem de continuar en aquesta línia. I el que estem fent és intentar revisar, per treure, doncs, d'aquesta llista aquells procediments que ja sabem que la gent no s'espera i que tenen una significació menor en terme de qualitat de vida.

I, finalment, el que estem revisant i estem fent també aquest any 2004 és que el criteri de temps no sigui l'únic criteri. Hi ha el criteri de dificultats de qualitat de vida –de menor qualitat de vida. És a dir, passem pel davant aquella persona que té, doncs, una cataracta en els dos ulls, i que, per tant, això li impedeix fer una vida normal. O, per exemple, una pròtesi –una necessitat de pròtesi– de maluc a una persona, doncs, que pateix molt i que té molt dolor. Per tant, a través de l'Agència d'Avaluació hem revisat hospital per hospital de la xarxa d'utilització pública, també els criteris, doncs, per avançar les intervencions amb criteris més qualitius

que no només de temps. I aquests són els que hem fet ja, i, per tant, ja passo balanç d'aquest últim any que és el temps que fa que estem governant.

De totes maneres, aquest continua sent el primer problema, l'accessibilitat del sistema, el primer problema del sistema sanitari. No parlo ara d'intervencions quirúrgiques, sinó de quelcom que tenim..., menys, encara, estudiat, i que espero que el 2005 sigui l'any del canvi, el temps d'espera per a diagnòstic, eh?, que, des del punt de vista de la mortalitat i la morbiditat, té un efecte en la salut molt més important.

Gràcies.

El president

Senyora consellera, gràcies.

Reprenem les interpellacions. Ha acabat el temps de preguntes.

Interpellació al Consell Executiu sobre la promoció de l'olimpisme (tram. 300-00754/07)

I això vol dir que ens situem en el setè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la promoció de l'olimpisme, que, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, exposarà l'il·lustre senyor Daniel Sirera.

(Remor de veus.)

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller... (Persisteix la remor de veus.) Com saben perfectament, el proppassat...

El president

Senyor Sirera, esperem-nos un segon..., un segon, que... (Pausa.) Ara sembla que la pau ha tornat. Doncs, podem començar.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Deia, honorable conseller, que el proppassat dia 5 de novembre, l'alcalde de Madrid, el senyor Alberto Ruiz-Gallardón, i el de Barcelona, el senyor Joan Clos, es reunien al Palau de Pedralbes amb l'objectiu de signar un protocol de col·laboració, mitjançant el qual els principals responsables del Comitè Olímpic, del Comitè Organitzador de les Olimpíades de Barcelona 1992, es posaven a treballar per fer realitat el somni que la ciutat de Madrid sigui l'escolida per organitzar els Jocs Olímpics de l'any 2012.

En aquest sentit, la candidatura de Madrid..., els responsables de la candidatura de Madrid han proposat com a subseu de futbol la ciutat de Barcelona, amb tot el que això pot suposar des del punt de vista de la promoció internacional de Catalunya i els beneficis que per a determinats sectors, com ara el turístic, pot suposar que els Jocs Olímpics de futbol se celebren a la capital de Catalunya.

Per aquests motius, honorable conseller, considero certament que és una greu irresponsabilitat i una clara equivocació que un partit –per cert, al qual vostè pertany–, amb responsabilitats de govern a Catalunya i amb representació parlamentària al Congrés dels Diputats, demani públicament que els Jocs Olímpics de l'any 2012 no vinguin a Espanya.

Vostè sap perfectament, honorable conseller, que declaracions d'aquestes característiques poden perjudicar greument la candidatura de Madrid, que està, com vostè també sap molt bé, competint amb altres quatre ciutats per tal que el COI pugui escollir-la com a finalista a la votació que es portarà a terme a Singapur el 6 de juliol de l'any 2005.

A més a més, honorable conseller, vostè s'ha referit a aquesta actitud del seu partit, d'Esquerra Republicana de Catalunya, ha provocat i ha incitat una deplorable, una lamentable campanya de boicot al cava català a través dels missatges als mòbils. Lamentable campanya, honorable conseller, de la qual desitjo que el Govern de la Generalitat prengui bona nota i actuï per contrarestar els possibles perjudicis que pot suposar per al sector del cava al nostre país.

Miri, honorable conseller, jo no incidiré més en la meua intervenció en les declaracions del president d'Esquerra Republicana de Catalunya, perquè sóc també plenament conscient que aquesta és una interpellació al Govern de la Generalitat i el senyor Carod-Rovira ja no forma part del Govern de Catalunya.

Li reconec, però, que el meu Grup Parlamentari no hauria formulat aquesta interpellació si no hagués estat perquè, en primer lloc, les declaracions desafortunades del president d'Esquerra Republicana, i, en segon lloc, perquè aquestes declaracions del senyor Carod-Rovira han vingut acompanyades d'unes declaracions certament contradictòries entre el president de la Generalitat de Catalunya i entre vostè com a conseller en cap.

Miri, senyor Bargalló, el mateix dia que el president de la Generalitat, en Pasqual Maragall, des de Mèxic, reiterava el seu suport a la candidatura de Madrid 2012, vostè mateix, com a conseller en cap, deia que el Govern de la Generalitat no s'havia plantejat donar suport a aquesta candidatura ja que, sempre segons vostè, aquesta qüestió no s'havia abordat en el si del Govern ni tampoc s'havia rebut cap sol·licitud formal per fer-ho.

Doncs bé, honorable conseller, jo li formulo una pregunta que espero que em contesti. Quan el president de la Generalitat, el molt honorable Pasqual Maragall, dóna suport des de Mèxic a la candidatura de Madrid 2012 ho fa com a ciutadà, ho fa com a turista accidental a Mèxic, o ho fa com a president de tots els catalans?

És possible, honorable conseller, que el Govern de la Generalitat no tingui criteri davant d'una candidatura olímpica que en el cas que guanyi portarà Barcelona als Jocs Olímpics de Futbol? És que potser l'acord nacional que vostè aquest matí ha proposat en matèria esportiva no ha d'incloure o no inclou aquestes qüestions? Tanta feina té, honorable conseller, el conseller de Turisme, per no valorar el que pot suposar de positiu que

Barcelona sigui escollida subseu de futbol d'aquestes olimpíades? Tanta feina tenen els responsables polítics de l'esport català, fora de les nostres fronteres, com per no plantejar al Govern el que pot suposar que Barcelona organitzi conjuntament amb Madrid els Jocs Olímpics de Futbol l'any 2012?

Suposo, honorable conseller, que més enllà de les seves declaracions, que vostè ha fet aquest cap de setmana en algun mitjà de comunicació, si m'ho permet, des del nostre punt de vista, desafortunades, des del punt de vista institucional, en el sentit que a vostè li era igual que els Jocs Olímpics de l'any 2012 es celebressin a Madrid, a París o a Londres, jo afegiria a Nova York, com defensa ara un tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona. Suposo que més enllà de tot això, honorable conseller, el meu Govern, el seu Govern, el nostre Govern, el Govern de Catalunya deu tenir alguna opinió, deu tenir algun tipus de criteri sobre si ens interessa o no als catalans que Barcelona sigui subseu olímpica.

I jo espero, honorable conseller, que quan tingui aquesta opinió, jo crec que ara és un bon moment, vingui a aquest Parlament i ens expliqui el Govern de Catalunya si pensa que aquesta és una bona candidatura o no per als interessos dels catalans.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller en cap.

El conseller en cap

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Senyor Sirera, amb tota la cordialitat del món, vostè no ha fet una interpellació, ha fet una olla barrejada. Una olla barrejada és una mostra extraordinària de la cultura gastronòmica catalana, però, clar, vostè ha intentat fer, per un cantó, una interpellació a un grup parlamentari, cosa que, com vostè sap, el Reglament de la cambra no li ho permet. Ara que està el Parlament en fase de reforma del Reglament, plantegin-s'ho si ho volen, però en aquest moment no és el lloc.

Segon. Vostè, per exemple, ha confós el que són els jocs olímpics. Escolti, uns jocs olímpics no van a països, estats, van a ciutats –a ciutats–, perquè una de les bases fonamentals de l'olimpisme és, justament, l'internacionalisme, no el localisme. Quan els Jocs Olímpics de l'any 92 van anar a Barcelona, l'aleshores president del COI, senyor Samaranch, no va dir que els Jocs Olímpics anaven a Catalunya o a Espanya, va dir: «à la ville de Barcelona», perquè van a ciutats. Això és un dels fonaments de l'olimpisme. Vostè ha dit fa un moment que els jocs olímpics vindran a Espanya, no, no..., no aniran a Espanya, aniran a Madrid, que és una ciutat absolutament respectable, a la qual jo tinc un, diguem-ne, estimació absoluta i a la qual tinc molts bons amics, que és una ciutat amb una història fabulosa, amb una tradició molt important, bressol d'una cultura que al llarg de la seva història ha tingut una expansió extraordinària... És una ciutat, no és el símbol de res més, és una ciutat. En si mateixa no és res més que una ciutat.

I els jocs olímpics els organitzen les ciutats amb els suports dels governs, dels territoris on aquella ciutat és. I, per tant, és lògic que la candidatura de Madrid tingui el suport de la Comunitat Autònoma de Madrid i del Govern de l'Estat espanyol, és lògic. Però això és fonamental, no fem ara espanyolitat o espanyolisme de la candidatura d'una ciutat com Madrid; no aixequem ara una bandera de victòria o de derrota d'Espanya en funció de la victòria o derrota de la candidatura de Madrid. No ho facin, cometran un error en cas de victòria, i cometran un greu error en cas de derrota.

Mai, que jo sàpiga, ningú des de Catalunya ha demanat un boicot a la candidatura de Madrid –mai, ningú des de Catalunya ha demanat un boicot a la candidatura de Madrid. Des de Catalunya, i no només des de Catalunya, també des d'uns altres fòrums de Madrid i tot, s'ha qüestionat la validesa, els plantejaments de les autoritats que promouen la candidatura de Madrid, que és diferent –que és diferent–, molt diferent.

En tot cas, jo li dic, de la mateixa manera que a mi em causen un cert *divertimento* propostes de càstig econòmic a Catalunya en el fet de no consumir cava català durant les festes properes de Nadal, que em recorden –perdonin que li digui– propostes que el conjunt de farmaceutics d'una certa població espanyola van fer durant el debat de l'Estatut d'autonomia, al començament de la transició, en què aquests farmaceutics van arribar a proposar que no es consumissin fàrmacs catalans com a mostra de rebuig de l'Estatut, cosa que com vostè comprendrà essencialment estúpida primer perquè la majoria de fàrmacs eren catalans, i segon perquè la gent que era malalta se li'n refeia on es feien els fàrmacs si el que volia era curar-se i, per tant, van tenir un èxit esplendorós, ara jo em plantejo, i si no es consumeix cava català què consumiran xampany francès? I, per tant, traslladaran a la seva manera de boicot econòmic a un suport a la candidatura de París, cosa que ha fet un il·lustre ciutadà de Madrid que cobra molt, i deu dels ciutadans de Madrid que més cobra que és el Zinedine Zidane? Aquí estem al voltant d'una gran hipocresia. De la mateixa manera que la majoria de seguidors del Real Madrid van al seu camp de futbol i aplaudeixen un *suporter* de la candidatura de París, com és el Zinedine Zidane, i un *suporter* de la candidatura de Londres, com el senyor Beckham –i ben fet que fan, perquè són socis del Madrid i han d'aplaudir els jugadors que van vestits amb els colors del Real Madrid–, i no xiulen ni al senyor Zidane ni al senyor Beckham pel fet que hagin donat suport respectivament a París i a Londres, aquí estem amb una gran hipocresia. No entrem en el joc de la hipocresia. Madrid és candidata com a ciutat als jocs olímpics, té tot el dret a fer-ho, i és absolutament comprensible que la ciutat de Barcelona hagi posat a disposició de la ciutat de Madrid la seva experiència organitzadora d'uns jocs olímpics, absolutament comprensible.

Jo tinc els meus dubtes, dubtes que són a nivell personal, però els ho plantejo aprofitant l'avinentesa, que Barcelona hagi de ser subseu, perquè mai, que jo sàpiga –i si m'equivoco li acceptaré l'error– cap ciutat que ha estat seu d'uns jocs olímpics, que és el màxim a què pot aspirar en el món de l'esport una ciutat arreu del món, ha estat després subseu. Totes les ciutats que han estat

seus olímpiques tenen un sistema d'altres ciutats, especialment els darrers anys, que els ajuden, jo tinc els meus dubtes que Barcelona hagi de ser subseu després d'haver estat seu, simplement perquè aquest, diguem-ne, en el *star system* olímpic, en les estrelles olímpiques, això vol dir això, però, en tot cas, això és un opinió personal, eh? No, no... En aquest sentit voldria dir que si fossin subseu Tarragona, Lleida i Girona no li plantejaria aquest dubte, que és un dubte estrictament olímpic, no polític, estrictament olímpic.

I, en tot cas, li insisteixo, els jocs olímpics són per a les ciutats, no per als països, no per als estats. No es pot fer nacionalisme polític al costat de la bandera de l'olimpisme, és anar contra el discurs olímpic.

L'olimpisme té problemes arreu del món perquè té un discurs inicial molt diferent que el de la nostra societat i, segurament, l'olimpisme haurà de reformular algunes coses. De campanyes per internet n'hi ha moltes, i algunes molt divertides i molt curioses, però les campanyes d'Internet no ens han de fer moure els nostres criteris polítics. La campanya que vostè m'ha esmentat pot tenir lectures molt diverses, des de recordar allò de l'Estatut i l'èxit que van tenir el boicot dels fàrmacs catalans, a arribar a pensar que aquí hi ha algú que té interessos econòmics, i algú que potser sigui de Madrid en la comercialització del xampany francès i li interessa aprofitar l'avinentsa que Madrid és candidata olímpica per fer aquesta proposta.

Però més enllà d'això jo li he d'insistir, el nostre Govern aquest tema no l'ha tractat, no l'ha tractat perquè no és Madrid una ciutat del nostre territori, en conseqüència no l'ha tractat, perquè quan se'ns ha dit des de l'Ajuntament de Barcelona que hi havia aquesta proposta de reunió i que alguna de les persones que havien estat en el seu moment treballant per Barcelona 92 ara treballaven a la Generalitat i que, diguem-ne, els permetessin que anessin en aquestes reunions els ho hem permès perquè ho hem entès perfectament. Vull dir que el motiu li diré cap motiu. Ara, d'això no n'hem de fer cap bandera, ni a favor ni en contra. A Catalunya ningú ha demanat mai el boicot a la candidatura o al fet que hi hagi els jocs olímpics, algú ha plantejat el comportament ètic d'alguna autoritat esportiva i, per tant –i, per tant–, el fet que aquesta activitat esportiva pogués estar a l'organització d'aquests jocs, però això és una cosa a la qual nosaltres no hem d'entrar. I jo insisteixo en el que jo ja he reflexionat. Si parlem de ciutats, jo, com a ciutadà europeu, per mi totes les ciutats d'Europa són iguals. I, per tant, jo no he d'expressar-me a favor ni en contra de cap.

Si parlem de governs, jo com a conseller en cap del Govern de la Generalitat, no hi ha cap ciutat catalana candidata a caps Jocs Olímpics en aquests moments i, per tant, jo no m'he d'expressar a favor de cap en concret, perquè aquest no és el tema.

No veig més complicada la història, ni hi veig per treure més puntes a aquest llapis. Però el president de la Generalitat com a president de la Generalitat hi dóna suport, ho trobo perfecte, no sé ara si el conseller Carretero o la consellera Mieras què pensen donar suport, tenen el seu dret a donar suport al que vulguin. Jo crec que el que no hauríem de fer és expressar-se en contra,

però tenen el dret a donar suport a la ciutat de vulguin, i especialment en un moment que caminem a l'Europa unida més que mai.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, honorable conseller. Té la paraula per a la rèplica l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Honorable conseller, l'olla barrejada és molt típica d'aquestes dates, no? I jo crec que –i molt bona, a més a més, i molt bona. I jo crec que vostè ha tractat de barrejar-ho tot una mica per no parlar del que és fonamental, del que és essencial.

Vostè ha dit reiteradament –ho ha repetit diversos cops– que Barcelona és una ciutat, no? Però, clar, si no vaig errat, honorable conseller, Barcelona és la capital de Catalunya, és la capital del nostre país, i, per tant, jo crec que el Govern de Catalunya, que fins ara, com a mínim en els darrers vint-i-tres anys res del que passava a Catalunya era aliè al Govern de la Generalitat, i a mi m'agradaria que així continués sent, malgrat que tenim un Govern tripartit, catalanista i d'esquerres i totes aquestes coses, jo crec que un esdeveniment tan important que produeixi a la ciutat de Barcelona ha de tenir alguna resposta del Govern de la Generalitat, vostès no poden mirar cap a un altre costat, no? Sobretot quan un esdeveniment d'aquestes característiques es produirà si Madrid és la candidata a la nostra ciutat, a la capital de Catalunya. I vostè diu que no sap si Barcelona pot ser subseu o no, el senyor Clos ho ha signat en l'acord aquest amb l'alcalde de Madrid, no? I, per tant, bé, jo crec, honorable conseller, que l'olla barrejada és bona, però també en una certa dosi.

Miri, nosaltres, des del Partit Popular de Catalunya, estem absolutament a favor de la candidatura olímpica Madrid 2012, ho estem per diverses raons. En primer lloc, perquè és l'única ciutat espanyola que competeix per organitzar aquests jocs olímpics, és veritat que som europeus, però nosaltres també som espanyols, com a mínim em refereixo als membres del Grup Parlamentari Popular. En segon lloc, perquè si Madrid guanya, com li he dit abans, Barcelona guanya, la capital de Catalunya guanya també si Madrid guanya. I en tercer lloc, perquè, com diu la dita castellana, «es de bien nacidos ser agradecidos», no?, o si vol li ho dic com ho deia aquesta mateixa tarda el president de la Generalitat en la resposta a un grup parlamentari quan es feia referència a Mèxic: «retornar afecte per afecte i compromís per compromís».

No el cansaré, honorable conseller, recordant el suport ciutadà i institucional que la candidatura de Barcelona va rebre d'arreu d'Espanya, també de l'Estat espanyol, per organitzar els Jocs Olímpics de l'any 1992. El president de la Generalitat, honorable conseller, senyores i senyors diputats, és potser el millor testimoni del suport que Barcelona va rebre per organitzar els Jocs, per aquest motiu crec sincerament que Pasqual Maragall, aleshores alcalde de Barcelona, ara president de tots els

catalans, pot esdevenir un magnífic ambaixador de la candidatura olímpica Madrid 2012.

Per tots aquests motius, honorable conseller, i per deixar ben clar que qui ha reclamat –vostè diu que no, no?, però les hemeroteques en van plenes–, qui ha reclamat el boicot a la candidatura olímpica Madrid 2012 no representa la voluntat majoritària dels catalans, ja li avanço que el nostre Grup presentarà una moció mitjançant la qual volem expressar el suport del poble de Catalunya a la candidatura olímpica Madrid 2012, on reclamarem, també, la màxima implicació del Govern de la Generalitat en aquest objectiu.

Vostè i jo ens hem referit abans a la campanya en contra del cava català, jo, honorable conseller, estic absolutament convençut que el seu bon tarannà farà que accepti amb mi brindar plegats amb cava català... (*L'orador mostra una ampolla de cava.*)

El president

Senyor diputat...

El Sr. Sirera i Bellés

...per la candidatura i per l'èxit de la candidatura olímpica Madrid 2012.

Senyor president...

El president

Senyor diputat, ha equivocat la data, bàsicament això s'acostumava a fer al proper Ple, que és el Ple abans de Nadal. En qualsevol cas, demanaria als serveis de la cambra que retiressin...

El Sr. Sirera i Bellés

Jo, senyor president, si m'ho permet, és cert que al proper Ple està més a prop de Nadal, però jo crec, honorable president, que la candidatura de Madrid 2012 mereix un acte de desgreuge i que des de Catalunya brindem amb cava per...

El president

Senyor diputat, l'altre dia els van donar a Madrid la benvinguda al club de les pancartes, avui els l'hauríem de donar al dels gestos. En tot cas, insisteixo que l'hemicicle de la tribuna no és per brindar.

El Sr. Sirera i Bellés

Doncs, senyor president... Si m'ho permet, honorable conseller, tenint en compte que el president no m'ho permet, jo guardaré l'ampolla de cava al meu escó i després si vostè vol podem brindar plegats per la candidatura Madrid 2012.

El president

De tota manera, senyor diputat, el cava calent mai... Té la paraula l'honorable conseller.

El Sr. Sirera i Bellés

Si m'ho permet, senyor president, tinc una ampolla igual a la...

El president

Senyor conseller, té la paraula.

El conseller en cap

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, a mig matí ja m'han avisat que vostè faria aquesta actuació teatral. Em sap molt de greu perquè hom sospita que hauria de ser secreta, però veient els fotògrafs que vostè ha convocat, també els fotògrafs del seu Grup Parlamentari, fent fotos, vol dir que quan ha convocat tanta gent tenia el perill que tothom ho sabés. Jo he rebut, al llarg d'avui, com una dotzena de missatges telefònics avisant-me que vostè faria això. Per tant per a la propera vegada, el felicito per la convocatòria de fotògrafs, vostè demà tindrà la fotografia, això sempre és bo, però l'avisó que quan vulgui fer coses amb discreció ho faci d'una altra manera, perquè no li ha funcionat.

Miri, escolti, això és un parlament i aquí representem la sobirania del poble de Catalunya, per tant, no venim aquí a fer teatre, aquí venim a parlar de coses serioses. El teatre per a l'Institut del Teatre, que és una entitat molt respectuosa, el teatre per als professionals i, si vostè vol, el teatre per a les campanyes electorals, per als que es pensen que la política són només eleccions.

Però aquí estem parlant d'una cosa seriosa, segons nosaltres, no sé si segons vostès, perquè avui mateix el president del seu Grup Parlamentari, en aquesta mateixa sessió, ha dit que parlar d'esports no era parlar del que interessava a la gent. Avui mateix el president del seu Grup Parlamentari ha dit en aquesta sessió que parlar d'esports no era parlar del que interessava a la gent.

Però, escolti, a més a més, li torno a insistir que vostès confonen política amb esport, ciutats amb governs de país. Nosaltres tenim un absolut respecte per l'autonomia municipal, però li insisteixo que, com a Govern de la Generalitat, només podem prendre acords d'acció de Govern sobre municipis, associacions i persones del territori de la nostra competència. Jo ja li he dit que entenc perfectament la candidatura de Madrid, com entenia la de Sevilla per a la final de la Copa Davis, tot i les queixes de Madrid perquè a Sevilla era la final de la Copa Davis. Ho entenia perfectament –ho entenia perfectament– que a Sevilla fos la final de la Copa Davis, tot i les queixes de Madrid, perquè a Sevilla era la final de la Copa Davis, ho entenia. I entenia que la gent de Sevilla es pogués sentir ofesa perquè hi hagués gent de Madrid que digués que Sevilla no tenia dret a tenir la final de la Copa Davis.

I permeti'm que li digui una altra cosa: a la candidatura de Madrid li han fet mal moltes coses. La primera que li ha fet mal és una cosa de la qual són responsables autoritats esportives, federatives i de clubs que no han sabut, no han pogut o no han volgut, aturar actituds xenòfobes greus en estadis de futbol. Si vol, des de Barcelona, també es pot donar lliçons d'això, perquè és cert que Barcelona, que havia patit en el seu moment també actituds d'aquest tipus, ha sabut en els darrers temps aturar-les amb duresa, amb fermesa, amb les idees clares, malgrat tot. I si vostè segueix la premsa internacional sabrà que allò que està posant més en perill la candidatura de Madrid no és altra cosa que això. I aquí podem ajudar a eradicar les actituds xenòfobes greus,

insultants, que criden la violència que es dona molts caps de setmana en aquells estadis esportius; hi podem ajudar.

Però jo li insisteixo que estàvem parlant d'esport i no de política, de ciutats i no de països, de candidatures i no de boicots, i en conseqüència l'actitud del Govern de la Generalitat continuarà sent la mateixa que ha estat fins ara. I en tot cas, si això produeix peticions d'actituds contràries, nosaltres som en matèria esportiva contraris a les actituds contràries, siguin sobre el que siguin.

I li recordo una cosa: demà tindrem foto, però l'important en aquests temes no és la foto, sinó que els temes es resolguin. I, per tant, l'important en aquest tema és que al nostre país el deixin ser autònom esportivament, mentre siguem autònoms.

El president

Senyor conseller...

El conseller en cap

I segurament, si mai arribem a ser una altra cosa..., però, de moment, que poguéssim ser autònoms esportivament ja seria un gran què, i si ningú ens ho impedis, seria un segon gran què, però li insisteixo...

El president

Senyor conseller...

El conseller en cap

Lamento profundament que vostè vulgui fer una interpellació contra un grup parlamentari, però el Reglament de la cambra no preveu aquesta modalitat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la cooperació al desenvolupament (tram. 300-00192/07)

Té la paraula per substanciar el vuitè punt de l'ordre del dia el senyor Rafael López, del Grup Popular, per fer una interpellació al Consell Executiu sobre la cooperació al desenvolupament.

El Sr. López i Rueda

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, els que som aquí en aquests moments, senyor conseller, honorable senyor Carretero, home, per fi podem fer aquesta interpellació que va quedar ajornada el passat plenari, una interpellació de cooperació internacional, una interpellació de cooperació al desenvolupament –com vostè vulgui. I és cert, i veient una de les interpellacions que ha presentat un altre grup d'aquesta cambra, que potser el tema de la cooperació internacional o cooperació al desenvolupament no és

una interpellació que sigui de caràcter urgent per si mateixa. I ja li deia que, després d'escoltar una interpellació d'urgència que ha presentat un altre grup d'aquesta cambra, que se'ns dubte tractava sobre un tema també d'interès internacional, a un li dona la sensació que moltes vegades allò que és realment important no és allò que és realment urgent, i allò que és realment urgent no és allò que és realment important. I ho dic perquè la cooperació per al desenvolupament social, econòmic i cultural ha de ser un dels pilars fonamentals i bàsics de l'acció exterior de la Generalitat de Catalunya, que massa sovint n'obviem el debat en aquest Parlament.

Vagi per endavant, senyor conseller, que a grans trets la política de cooperació de la Generalitat de Catalunya té i obté un ampli consens en aquesta cambra i per part de totes les forces polítiques. Segurament tindrem matisos, però en gran mesura compartim la política de cooperació de la Generalitat sempre que respecti la iniciativa social expressada en una rica societat civil que fa de la cooperació el seu principal compromís. Però hi ha aspectes que cal apuntar i que ens preocupen, com és la gestió de la política de cooperació en base a tres eixos, que creiem que són fonamentals més enllà de les lleis i més enllà dels plans. Hi ha un primer eix fonamental que és la definició clara dels objectius i de les zones prioritàries de la cooperació catalana. I, en aquest supòsit, la coordinació interdepartamental, interinstitucional és fonamental. Un segon eix es basa en els recursos que destinem a la cooperació per al desenvolupament, que és la base d'una cooperació no només de quantitat, sinó també de qualitat. I un tercer eix, la implementació, la revisió, l'anàlisi de la cooperació que estem realitzant.

El primer eix, com li deia, el de la coordinació, no només es justifica per una eficàcia administrativa, sinó que també es justifica per necessitat. Sap molt bé, senyor conseller, que Catalunya és un país petit dintre del món mundial, malgrat que gran en ambició, però en definitiva petit. Això ens exigeix que en matèria internacional definim molt bé els criteris, els principis, els objectius fonamentals i coordinem molt bé les zones que treballem per poder arribar no potser a tot, però sí que allà on arribem que ho puguem fer bé. I quines són aquestes àrees prioritàries? Depèn, depèn segons qui les nomeni, segons qui les plantegi, segons qui les defineixi.

Miri, segons les intervencions que va fer la secretària de relacions exteriors al Parlament i que va fer vostè aquí, en aquest Parlament, les prioritats en matèria de cooperació internacional de la Secretaria d'Exteriors al Mediterrani i al Magrib són Marroc, Algèria, Tunísia, Egipte, Jordània, Turquia, Palestina i Xipre; el seu Departament parlava només de Marroc o Palestina. Segons la Secretaria de Relacions Exteriors, les prioritats a Amèrica eren: El Salvador, Guatemala, Hondures, Nicaragua, República Dominicana, Cuba, Bolívia, Equador i Perú; al seu Departament aquests es reduïen a Bolívia, Equador, parlava d'un triangle: El Salvador, Guatemala, Nicaragua, i afegia Colòmbia. Per a la Secretaria de Relacions Exteriors, les prioritats a l'Àfrica subsahariana eren Camerun, Costa d'Ivori, Etiòpia, Moçambic i Senegal, i la seva Secretaria parlava només de Moçambic. A Àsia, Relacions Exteriors prioritzava

Xina, Pakistan, Filipines i l'Índia, i el seu Departament només parlava de Timor Oriental.

Jo crec que n'hem de treure una primera conclusió, i és que, malgrat el discurs, la realitat és una manca de coordinació entre els objectius prioritaris d'una secretaria i d'una altra, d'un departament i d'un altre, d'una part de la Generalitat i d'una altra. I el resultat de tot plegat deixa entreveure una certa manca de coordinació. Quan mirem les dades veiem..., per exemple, la cooperació municipal, tots coneixem el Fons Català de Cooperació per al Desenvolupament i podríem plantejar un *top ten*, un *top* deu de les prioritats per als ajuntaments catalans en matèria de cooperació d'aquest any, d'enguany, del 2004. En primer lloc, tenim Nicaragua, amb 27 projectes; Marroc, amb 16; Senegal, amb 12; Cuba, amb 12; Brasil, amb 9; Gàmbia, amb 8; Perú, amb 8; Haití, amb 5; Mèxic, amb 5, i El Salvador, amb 5. És a dir, a un li dona la sensació que tenim en el nostre país tres agendes per a la cooperació al desenvolupament: la que defineix la Secretaria de Cooperació, la que defineix la Secretaria de Relacions Exteriors i la que defineixen els mateixos ajuntaments.

Creiem que ens hem de coordinar millor, no només amb la Secretaria de Relacions Exteriors, que planteja un programa de màxims –també s'ha de reconèixer–, sinó també amb el món local, perquè –ja ho deia vostè molt bé en aquesta casa–, per tal d'enfortir la cooperació catalana al desenvolupament com a procés integral cal generar sinergies amb altres agents de la cooperació mitjançant la formació de consorcis. I l'àmbit local és idoni per a l'establiment d'estratègies comunes, l'Administració local és agent fonamental de desenvolupament. I és que aquesta coordinació és molt necessària.

Sap molt bé que a Catalunya tenim un munt d'actors que treballen en l'àmbit de les relacions internacionals i de la cooperació. Podríem parlar de l'Institut Europeu de la Mediterrània, de la Casa Àsia, del Cidob, el Copca, el Cidem, l'Agència Catalana d'Inversions, la Federació Catalana d'ONG per al Desenvolupament, el Fons Català de Cooperació al Desenvolupament, l'Agència Catalana de Cooperació, entre d'altres. Per això nosaltres creiem que no té sentit que cooperació i relacions exteriors encara estiguin situades a diferents departaments. Primer, perquè això impedeix una correcta coordinació, ja que existeixen dos òrgans coordinadors. Segon, perquè duplica esforços entre els diferents òrgans de la mateixa Generalitat. Tercer, perquè és des de Presidència des d'on vertaderament es poden coordinar millor les polítiques interdepartamentals. Quart, perquè els articles 18 i 19 de la Llei de cooperació ens obliguen que sota un mateix departament estiguin Relacions Internacionals i Cooperació al Desenvolupament. I cinquè, perquè no té lògica –no té lògica–, només tindria lògica pensar que sigui una distribució de poder dintre de la mateixa Generalitat.

Però parlem ara dels recursos destinats a cooperació internacional. Se'n recorden quan criticaven el Govern de la Generalitat de Catalunya i el Govern de l'Estat perquè no complíem els criteris de destinar el 0,7 per cent, mai sabíem si eren del PIB, dels ingressos, dels ingressos ordinaris? Ens criticaven pel que deien que era una manca d'ambició política. No he trobat cap ni

un dels seus programes electorals que no parlin de complir la destinació del 0,7 per cent dels ingressos de la Generalitat a cooperació al desenvolupament. I fins i tot un dels grups parlava d'afegir un 0,3 per cent per a les tasques de promoció i conscienciació. I l'Acord del Tinell ho deia. I vostè ho va reiterar en aquest Parlament.

Quina és la realitat de tot plegat? Que si volem arribar al 0,7 per cent hauríem de destinar 90 milions l'any 2007, però l'any 2005 ens quedem en els 30 milions. Em podran dir que això significa un pas qualitatiu, un salt..., afegir-hi 10 milions més aquest any, i és cert, però això també significa que si volem arribar als 90 milions l'any 2007, hem de destinar 30 milions més l'any que ve i 30 milions més l'any 2007. I, sincerament, aquest diputat creu que no serà possible. I no només no ho creu aquest diputat, sinó que no ho creu el mateix director de l'Agència Catalana de Cooperació, que, de forma sorprenent, ens diu que –i cito textualment, perquè el tema s'ho mereix– «en realitat l'Acord del tripartit no obliga a re la Generalitat».

Aquesta sí que és grossa. Com es pot dir que l'Acord del tripartit no obliga a re la Generalitat? Només cal, senyor conseller, que ens diguin, com és de moda ja al Govern central, que l'Acord del tripartit expressa un desig i no pas un compromís de Govern.

I més endavant el director de l'Agència Catalana de Cooperació ens regalava una altra petita joia. L'únic que podria obligar l'Executiu que realment s'arribés al 0,7 per cent el 2007 és que el mateix Govern aprovés un pla plurianual o que el Parlament aprovi aquest increment, aprofitant la revisió del Pla de cooperació que s'ha de fer l'any vinent.

Doncs, ja li anuncio que el nostre Grup presentarà, dintre de la Moció, aquest objectiu, i suposo que comptarà amb els vots dels membres dels grups que recolzen el Govern.

És a dir que el pressupost del 2005 en matèria de cooperació al desenvolupament ha estat una oportunitat perduda. I a mi m'estranya, deixi'm que li ho digui, senyor conseller, perquè precisament té, vostè, com a director de l'Agència Catalana de Cooperació i com a director de Cooperació Exterior de la Generalitat, dues persones que s'ho creuen, que viuen la cooperació i que se la coneixen, a les quals també aprofito per saludar.

No vull dir que els anteriors responsables no s'ho creguessin, no ho dic. El que dic és que m'estranya. I m'estranya que Iniciativa per Catalunya, Esquerra Unida i Alternativa..., que els Verds... –crec que ho he dit bé–, hagin renunciat a aquest objectiu... (*veus de fons*) –al revés..., més o menys. Clar, la conclusió que un treu de tot plegat és que en aquest joc de forces en què s'ha convertit el Govern de Catalunya no s'ha pogut treure més.

Jo no sé de qui és la responsabilitat, de quin dels grups del Govern és la responsabilitat, però la realitat és la que és. I allò que reclamaven, que demanaven, que deien amb tanta insistència i que exigien al Govern de la Generalitat, avui en dia, almenys per a la Federació Catalana d'ONG per al Desenvolupament, continua sent el que era, és a dir, una utopia.

Jo no sé si tindrè temps de fer les reflexions finals. Volia parlar del Pla anual, de quin és l'estat del Pla anual. Vostè sap que el Pla anual parlava de quatre punts fonamentals, agafats a la Secretaria de Relacions Exteriors: el tema de l'impuls de la democràcia, la millora de la governança, la cooperació d'administració a administració, l'aposta pel diàleg en els països en conflicte. També parlava dels Objectius del Mil·lenni, i li feia una sèrie de referències, de preguntes sobre quina és la realitat, en quin sentit s'estan aplicant aquests punts dintre del que són els diferents plans que estan portant a terme la Generalitat.

I jo crec que és un bon moment per fer balanç. Dintre aquest balanç hem de valorar per una part els desitjos...

El president

Senyor diputat...

El Sr. López i Rueda

...els desitjos –acabo– i la voluntat dels ajuntaments, del Departament de Governació i del Departament de Presidència, i, per una altra banda, la realitat, la manca de coordinació i la manca de recursos que encara tenim en la nostra cooperació que ens diu que no ens podem confiar perquè encara queda molt camí per fer.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

El president

Gràcies. Té la paraula per a la resposta l'honorable conseller de Governació i Administracions Públiques, senyor Joan Carretero.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Joan Carretero i Grau)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., il·lustre diputat, bé, com vostè sap molt bé, en els darrers anys s'ha aprovat la Llei de cooperació al desenvolupament, el desembre del 2001; el Pla director de cooperació al desenvolupament 2003-2006 es va aprovar el febrer del 2003; la creació de l'Agència Catalana de Cooperació, el 2002, i, a partir d'això, el Govern ha fet un augment significatiu de les partides, perquè ha fet una aposta clara a favor d'una política pública de cooperació al desenvolupament amb la creació de l'Agència de Cooperació Exterior i aquest augment significatiu del pressupost.

En aquesta discussió permanent que algun grup de l'oposició planteja que no estigui, la Secretaria de la Cooperació al Desenvolupament, a Governació, jo li puc dir que jo no tinc cap mena d'interès que hi estigui ni discutiré el tema de si ha d'estar aquí o ha d'estar allà. El que sí que li puc dir és que hi han moltes nacions molt civilitzades i molt desenvolupades que tenen un ministeri d'affers exteriors i un ministeri de la cooperació, i això, en principi, doncs, no és cap distorsió en aquests països desenvolupats.

Bé, el Govern, com vostè sap, i així es va comprometre en la meua compareixença aquí, en aquest Parlament, va voler i vol assolir aquest 0,7 el 2007. També

és cert, i no és cap descobriment, doncs, que el pressupost és el que és i s'ha d'anar adaptant en la mesura del possible, però el que sí que és un fet inqüestionable és l'increment decidit que hi ha hagut en el pressupost 2004 i en el que esperem que s'aprovi per al 2005, concretament, d'un increment de 10 milions més d'euros per a la cooperació al desenvolupament.

La Secretaria de Cooperació Exterior ha elaborat, que no s'havia, com vostè sap, elaborat mai, el Pla anual de cooperació per al 2004. És la primera vegada que es fa. Va ser aprovat pel Govern, va ser presentat en comissió, i arran d'aquest Pla es van convocar diversos grups de treball amb diferents agents de la cooperació, perquè, com vostè diu, és un món on hi ha molta gent amb ganes de participar, i així s'ha estimulat des de la Secretaria i des de l'Agència, i aquests grups fossin els que definissin les polítiques al Marroc, a Moçambic, a Bolívia, a Equador, a Guatemala, a Nicaragua i al Salvador, països que, no perquè ens ho inventem, el Pla diu que han de concentrar la major part dels recursos de la cooperació catalana en el futur.

En aquests moments, ja li avanço que s'està elaborant el Pla anual 2005, on encara el procés participatiu per part de les ONG..., i diferents agents de la cooperació catalana hi han participat de manera important.

Si vol li puc fer una perfecta descripció dels ajuts, de les subvencions que s'han anat atorgant durant el 2004, en el camp del desenvolupament, a partir del Pla de cooperació 2004: 800.000 euros en sensibilització; 6.160.000 en cooperació al desenvolupament; subvencions a organitzacions no governamentals de 2.400.000 euros; ja s'ha activat la convocatòria de subvencions d'1.100.000 euros per al finançament de projectes a organitzacions empresarials. S'ha donat suport a les subvencions a les universitats catalanes; s'ha activat, conjuntament amb l'Agència de Gestió d'Ajuts Universitaris i de Recerca, un programa de beques de cooperació internacional i desenvolupament; s'ha impulsat una política de reforçament de la Federació Catalana d'Organitzacions No Governamentals per al Desenvolupament, amb un conveni de 120.000 euros per a suport estructural; s'ha fet un replantejament de les relacions, que vostè demanava, de la Generalitat amb diferents ens locals; ja hem començat a fer acords amb el Fons català de cooperació, en un nou marc de relació perquè no només siguem un soci econòmic, sinó que d'alguna manera es pactin les polítiques, bàsicament amb l'Ajuntament de Barcelona i la Diputació de Barcelona, que són grans agents de cooperació des de fa molts anys.

S'ha mantingut una política de coordinació interterritorial amb la cooperació espanyola, mantenint contactes amb la Secretaria d'Estat per a la Cooperació Internacional i amb l'Agència Espanyola de Cooperació Internacional. És a dir, allò que vostè demanava de la interrelació, s'ha fet amb tots els agents de cooperació que operen en l'Estat espanyol.

S'han fet, s'han impulsat programes d'enfortiment i promoció dels drets humans laborals, signant amb la Unió General de Treballadors i amb la Comissió Obrera Nacional de Catalunya un conveni..., en realitat dos convenis, un amb cada central, per import de 600.000

euros, 300.000 per a cada fundació, com dèiem, pels drets humans laborals.

S'ha iniciat una línia de cooperació multilateral, amb acords de col·laboració i participació econòmica en organismes multilaterals, com pot ser l'ACNUR, el PNUD o la FAO.

S'ha posat en marxa una estratègia de treball amb els països en conflicte i postconflicte: Colòmbia, Sàhara Occidental, Palestina, Bòsnia - Hercegovina, el Timor Oriental.

Hem reforçat la línia de cooperació directa, cooperació bilateral, amb alguns països en conflicte o postconflicte, amb aportacions econòmiques. Per exemple, amb la Fundació Rigoberta Menchú, 151.000 euros; amb l'associació Àgora Nord - Sud, 277.000 euros. Etcètera.

Hem reforçat la línia d'ajut humanitari mitjançant convenis amb diferents ONG: Metges sense Fronteres, 400.000 euros; Unicef, 670.000 euros, juntament amb Farmacèutics Mundi, Fundació Doctor Trueta, etcètera.

Hem activat també el Consell de Foment de la Pau. I, per tant, d'alguna manera, aquest any 2004 ens ha servit per seguir la política que havia seguit fins ara el Govern de la Generalitat, impulsant, amb nous plantejaments, bàsicament, d'aconseguir que la cooperació catalana sigui una política pública de coordinació, com deia, amb tots els agents.

Dir-li, per acabar, que estic d'acord amb vostè que la política de cooperació al desenvolupament ha de ser fruit del consens, de la voluntat d'avançar; ha de ser una política nacional, ha de ser una política de país, ha de ser una política d'Estat.

I, en tot cas, per aclarir-li el tema del director de l'Agència, ell deia que, realment, i té raó, el que realment obliga un govern a complir no és un programa electoral; en tot cas, això és un deure moral, però no és un deure legal, i el que sí que ho és és quan s'aprova un plurianual, que és el que determina les despeses a llarg termini.

La nostra voluntat és que el 2007 estiguem al més a prop possible..., i si és possible, en el 0,7 dels tributs propis de la Generalitat de Catalunya. Esperem que ho aconseguim també amb el seu suport.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, honorable conseller. Té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

El Sr. López i Rueda

Moltes gràcies, honorable conseller. Home, en tot cas, en aquest últim punt que vostè ha dit, jo crec que, com a polítics diferenciem, sabem diferenciar el que és un mandat jurídic del que és un mandat polític, i que davant dels ciutadans els programes electorals no ens obliguen a res. Però vostè entendre que dir als ciutadans que nosaltres presentem un programa electoral i no ens obliga a res..., no ho entendrien, perquè el joc democràtic no només és l'aspecte jurídic..., que per descomptat ja té un altre... –i aquí tenim el conseller de

Justícia–, ja té un altre aspecte, que no l'aspecte polític, que el que ens fa és un mandat molt moral i molt ètic, i un govern moral i ètic té el compromís de fer-ho.

De totes maneres, jo crec que el discurs ha canviat. Jo parlo de discursos. Perquè nosaltres quan estàvem al Govern, i suposo que també deu passar a Convergència, sentíem molts discursos cada dia i sentíem moltes crítiques cada dia. Al principi era el 0,7 per cent del PIB; després, quan es va fer el pacte, es va parlar del 0,7 per cent dels ingressos –no sé si ordinaris, sempre m'equivoco–, i ara diu que potser hi arribarem. Jo crec que això..., el que vostè està dient és que no se sap, que no està clar, i, per tant, confirma les paraules del senyor Minoves.

Vostè diu que no hi té res a veure, doncs, que la cooperació internacional estigui en la seva conselleria... És que hi obliga la Llei. Això sí que és complir la Llei. L'article 18 i l'article 19 de la Llei de cooperació, el que diuen és que ha d'estar sota aquella conselleria que porta relacions exteriors. Això és el que diu la Llei. Només, el que s'ha de fer és aplicar la Llei.

També parlava que s'està començant a coordinar... Jo ho celebro, perquè la realitat és que la cooperació que es feia al món local i la cooperació que feia la Generalitat de Catalunya no tenia res a veure, i això ens treia molta força com a país. I jo crec que el millor..., el que hem vist l'any 2004 són unes reminiscències que ens venien, i, per tant, jo celebro que per a l'any 2005 vostès ja estiguin treballant en un pla que, això, ho rectifiqui. De totes formes, vostè comprendrà que si ja estan començant a treballar en un pla 2005, també deuen estar començant a treballar en l'avaluació del Pla 2004. Nosaltres esperaríem, doncs, que, també, aquesta avaluació..., si la pot fer arribar, ho agrairíem, a tots els grups d'aquesta cambra.

Però també quan parlem de coordinació parlem d'alguna cosa més enllà que no només la coordinació. I per això jo hi insistia molt quan parlava de coordinació interinstitucional. I li poso el cas, per exemple, del Sàhara Occidental.

És cert que la història del Sàhara Occidental en aquest Parlament, doncs, ha tingut un canvi important quan nosaltres, en la Comissió de Cooperació, de relacions internacionals, vam introduir que el Sàhara fos una de les zones prioritàries. Que el Govern ha aprovat ara –i ho celebrem– que el Sàhara Occidental sigui també, quan parlem de distribució de recursos, una zona prioritària, i nosaltres ho celebrem.

Però, per exemple, la coordinació va molt més enllà. Per què, senyor conseller, quan surt el mapa del Marroc als telenotícies de Televisió de Catalunya surt amb el Sàhara Occidental incorporat? Això també forma part de la coordinació, això també forma part de la interdepartamentalitat. O per què, per exemple, quan Televisió de Catalunya fa un reportatge sobre els murs que divideixen països, que divideixen pobles, no fa cap tipus de referència, ni en parla, del mur més llarg que existeix, que és el mur de la vergonya al Sàhara Occidental? Això també forma part de la coordinació en matèria de cooperació internacional i de relacions internacionals.

Per tant, no només recursos econòmics, també coordinació, i la coordinació és quelcom més que la coordinació amb el món local, o que la coordinació amb altres departaments, és una política decidida i és una política que posi les coses en el seu lloc, i quan parlem, per exemple, del Sàhara Occidental això és així.

Nosaltres celebrem que estiguin canviant coses, però li tornem a repetir que creiem que encara hi ha moltes coses per canviar.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, té la paraula, honorable conseller. No hi ha rèplica.

Interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat en l'àmbit penitenciari (tram. 300-00667/07)

Doncs, passem al novè punt de l'ordre del dia, que també és una interpellació del Grup Parlamentari Popular, sobre la seguretat en l'àmbit penitenciari. Té la paraula l'il·lustre senyor Daniel Sirera, aquesta vegada amb aigua, em fa l'efecte, no? Té la paraula.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, arran del motí que el proppassat dia 30 d'abril es va produir a la presó de Quatre Camins i que va provocar ferides molt greus a tres funcionaris de la Generalitat, el seu Departament, honorable conseller, va traslladar a la Fiscalia del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya un informe on es denunciaven que fins a vint-i-vuit interns podien haver estat objecte de maltractaments per part dels funcionaris de presons que, segons aquest mateix informe, van fer un ús inadequat dels mitjans coercitius reglamentaris.

Com vostè sap perfectament, honorable conseller, aquest informe va ser tramès, al mateix temps, a la Fiscalia del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, però també als mitjans de comunicació. Aquest fet, la filtració irresponsable d'aquest informe als mitjans de comunicació, va provocar que tots i cadascun dels ciutadans de Catalunya tinguéssim la percepció que els funcionaris de presons de la Generalitat de Catalunya eren uns maltractadors, eren uns torturadors.

«Vint-i-vuit interns maltractats per funcionaris de presons», era el que deia el seu informe, honorable conseller. Funcionaris de presons sense concretar, sense identificar, funcionaris de presons sense més, honorable conseller, com si vostè s'hagués cregut que és Lope de Vega i la presó de Quatre Camins s'hagués convertit en l'escenari de la famosa comèdia de *Fuenteovejuna*. Ara, set mesos després –set mesos després–, el seu Departament ha decidit arxivar les investigacions pels presumptes maltractaments, i vostè, honorable conseller, es queda tan ample, com si aquí no hagués passat res. Doncs, miri, sí que ha passat, han passat moltes coses, honorable conseller, i li ho dic amb pena, però és

que vostè va mentir, honorable conseller, i els catalans no mereixem un govern que menteixi.

Vostè va acusar, sense proves, els funcionaris de presons de maltractar vint-i-vuit interns; vostè va vulnerar la presumpció d'innocència dels funcionaris de presons, acusant-los genèricament d'un delictes que no s'ha pogut provar. Però és que encara hi ha més, honorable conseller. No es tracta tan sols de la seva ineficàcia, o de la ineficàcia del seu Departament a l'hora de fer declaracions. Vostè, honorable conseller, hauria de plegar per manca de diligència, per manca de previsió i per no complir, honorable conseller, les seves responsabilitats com a conseller de Justícia del Govern de la Generalitat de Catalunya.

L'informe del Departament de Justícia que dona peu a l'arxiu de les investigacions diu, en el punt desè que: «Els interns traslladats van resultar amb lesions de diferents consideracions: hematomes, ferides i contusions, durant el seu trasllat a d'altres centres penitenciaris.» Això ho diu l'informe que vostès mateixos han redactat. Pot explicar-nos, honorable conseller, les raons per les quals es va produir la conducció d'interns a d'altres presons sense les necessàries garanties inspectors? Ho pot explicar en seu parlamentària? Pot identificar-nos, honorable conseller, si és que no és vostè mateix, qui és el màxim responsable de garantir que aquesta conducció es portés a terme en la presència dels inspectors? Pot explicar-nos, honorable conseller, com és possible que vostè, com a màxim responsable de presons de la Generalitat de Catalunya, deixés una presó que acabava de viure un motí, amb un intent d'assassinat inclòs, sota el comandament d'una persona que, segons vostè mateix ha dit, no tenia la capacitat laboral per fer-ho? Pot explicar tot això, honorable conseller?

Pot dir-nos qui va decidir deixar la gestió de tota la crisi i de tots aquests trasllats sense la inspecció necessària del sotsdirector mèdic d'aquesta presó –sotsdirector mèdic, que per cert, vostès han utilitzat com a cap de turc. Ja li ho vaig dir en el seu dia, honorable conseller, i li ho vull repetir ara. Vostès, honorable conseller, han pintat una diana en el cos de l'exsotsdirector mèdic de Quatre Camins.

Els mitjans de comunicació, citant fonts del seu Departament, van publicar que aquest professional era apartat del servei com a conseqüència de les denúncies de presumptes tortures fetes pels interns de la presó de Quatre Camins, i ningú, honorable conseller, ningú, va desmentir, des del seu Departament, aquesta informació publicada per un mitjà de comunicació, ningú.

Honorable conseller, jo, en nom del meu Grup Parlamentari li demano que reflexioni, que aprofiti ara l'esperit nadalenc que ja comença a respirar-se i ens faci un bon regal de Nadal als catalans. Jo li demano que vostè mateix, honorable conseller, o que el responsable que vostè designi del seu Departament, plegui; facin-nos aquest regal de Nadal als catalans. Jo li demanaria que fos o que fes bona aquella cita castellana que diu: «Año nuevo, vida nueva.» I vostè pogués dedicar-se... –vostè o qui sigui el responsable de totes aquestes preguntes que jo li he formulat i que, per cert, després de set mesos de formular-les-hi reiteradament encara no han estat contestades.

Jo, sincerament, li ho dic, honorable conseller, que no és bo que el màxim responsable de la justícia al nostre país, el màxim responsable de les presons al nostre país, de la política penitenciària, tingui a tots els sectors implicats en aquest món, a tots, sense excepció, en contra. Jo li demano, de veritat, honorable conseller, que faci un gir absolutament a la política penitenciària del seu Departament o que si no pot fer aquest gir, el que podria fer és allò que li he demanat, que és que vostè abandonés el seu escó com a conseller del Govern de Catalunya.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Té la paraula per a la resposta, el conseller de Justícia, honorable senyor Josep Maria Vallès.

El conseller de Justícia (Sr. Josep M. Vallès i Casadevall)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, agraeixo l'oportunitat per tornar a exposar davant de la cambra la política penitenciària del Govern, per dialogar, fins i tot, amb l'oposició sobre aquest tema, però després d'escoltar la intervenció que he sentit haig de dir que he de resistir dues temptacions. La primera temptació és la de pensar que la intervenció és resultat d'una intenció de deformar la realitat, de donar una pintura mutilada de la situació penitenciària, i, per tant, amb poca voluntat de contribuir a la seva solució. Haig de resistir-me a pensar que aquesta intervenció està guiada per una certa dosi de mala intenció. Rebutjo aquesta temptació.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Aleshores, m'assalta una segona temptació: considerar que una intervenció com la que he sentit és resultat de la incapacitat d'analitzar a fons la qüestió que tenim entre mans, la incapacitat de comprendre la complexitat del problema que tenim entre mans, però també haig de resistir aquesta temptació, perquè el diputat acredita un historial polític molt solvent i ningú d'aquesta cambra –a ningú d'aquesta cambra– se li pot suposar la incapacitat per analitzar fenòmens que aquí hem de debatre amb la suficient profunditat.

Rebutjo les dues temptacions i trec la conclusió que tant el Govern com el conseller han d'intensificar l'esforç per explicar els objectius de la política penitenciària i els passos que s'estan donant durant aquests darrers mesos.

Quin és l'objectiu penitenciari? L'objectiu principal de l'execució penal és la reeducació i la resocialització dels interns. Per tres raons, diguem, per obligació legal; constitucional –així ho diu la Constitució–; per convicció dels qui pensem que la política penitenciària és una política social que ha de donar noves oportunitats a persones marginades de la societat i, en tercer lloc, també, per raons econòmiques i utilitàries, perquè no és sostenible ni eficient una política de seguretat basada només en la repressió i en la reclusió dels delinqüents.

És senzill l'objectiu de la funció penitenciària? No és senzill i, per tant, no es pot tractar amb simplificacions.

Ha de combinar funció reeducadora i l'obligació de garantir la seguretat, és a dir, la protecció dels drets de tots, dels ciutadans víctimes, dels funcionaris i dels propis interns, que també són ciutadans. En quines condicions el Govern de la Generalitat ha de satisfer aquesta exigència? En condicions estructurals molt deficitàries, que vaig posar de manifest des que vaig assumir la responsabilitat de la meua primera compareixença: creixement accelerat de la població penitenciària, insuficiència dels equipaments, manca de política de personal, etcètera. No m'hi entretinc perquè hi ha una segona interpel·lació que em permetrà d'explicitar algun d'aquests punts.

En matèria de seguretat, què hem fet als nostres centres? Hem incrementat el personal de vigilància i de tractament, hem renovat el material de protecció i comunicació dels funcionaris, que era clarament obsolet de feia anys, hem avançat en la posta en marxa del departament especial de règim tancat a Quatre Camins; hem aprovat nova normativa interna en matèria de control d'accessos, situacions de crisi, trasllat d'interns i ús de mitjans coercitius; hem posat en marxa un nou programa de formació del personal penitenciari, amb la col·laboració de l'Escola de Seguretat del Departament d'Interior.

Constituïm una nova unitat d'informació i seguretat de la secretaria potenciant la seva relació amb la policia autonòmica i preparant-la per fer front a nous fenòmens i amenaces del món delictiu que cada dia prenen més importància.

És suficient tot això? Diem, no és suficient, però, amb aquestes mesures i en un context desfavorable el personal penitenciari i la secretaria segueixen complint amb la seva obligació, que és la de procurar la rehabilitació del màxim nombre d'interns. Això s'ha de fer amb els instruments que la legislació penitenciària faculta a les autoritats responsables de l'execució: programes de tractament per a determinats delinqüents, formació en sistemes d'educació formal, reinserció laboral, etcètera. I entre aquests instruments de rehabilitació hi ha sortides programades dels interns, permisos, progressió al tercer grau. Aquests tres instruments són determinats també per la normativa penitenciària, i hem de desterrar algunes confusions més o menys interessades sobre la matèria.

Aquests instruments no són aplicats per concessió gràcia del director d'un centre penitenciari, del secretari o del conseller. Són aplicats després d'un procés en què intervenen especialistes professionals, que dura mesos i resta sotmès a revisió del fiscal i del jutge. Aquests instruments s'apliquen en les condicions que he descrit i amb resultats raonablement positius. Amb èxit al cent per cent, no. L'atribució d'un permís de conduir tampoc garanteix al cent per cent que tots els seus beneficiaris en faran un ús adequat.

És cert que hi ha interns que fan mal ús d'alguns permisos i d'un tercer grau, però això no ens ha de fer oblidar els beneficiaris, 1.300 beneficiaris de sortides, 3.000 de permisos, gairebé 1.500 en tercer grau, que van donant passos cap a una relativa normalització de la seva vida gràcies al tractament dels professionals.

Als serveis penitenciaris hi treballen vuitanta professionals de la psicologia, cinquanta professionals de la criminologia... No són suficients, però pensem que tots

ells treballen amb la dedicació i la competència necessària, i això ens permet portar a terme una política penitenciària ben orientada en els seus objectius i amb més recursos dels que fins ara tenia per anar millorant les condicions desfavorables que hem rebut.

En conclusió, alguns voldrien que la presó fos un *container* hermètic, inòspit, col·locat el més lluny possible de la nostra vista. Amb això pensen que garantirien la seguretat ciutadana, i s'equivoquen. Un sistema penitenciari estrictament punitiu és el mètode més car que existeix per augmentar la delinqüència. Continuarem la política de rehabilitació. La inseguretat és la manca de protecció dels drets, del dret a la vida, a la integritat i a la propietat, però també als drets socials i econòmics: dret al treball, dret a la salut, a l'educació i a l'habitatge digne. I en política penal i penitenciària crec molt poc responsable i molt poc efectiu recórrer a l'espantall de la por per justificar una deriva vindicativa o estrictament repressiva; sol ser l'opció de posicions conservadores de sempre, i també, haig de confessar, és la temptació oportunista d'altres opcions del mapa polític. Però crec que aquesta no és una opció que tingui cabuda en un autèntic estat democràtic i social de dret, i és una opció inacceptable per a un govern d'esquerreres, del qual forma part aquest conseller, mentre compti amb el suport de la majoria parlamentària.

Vostè s'ha referit a una versió pròpia i limitada a una sèrie d'episodis dels darrers mesos, jo penso detallar-li en el meu segon torn algunes qüestions referides a aquests episodis.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., honorable conseller, jo li agraeixo, li agraeixo de debò, que vostè faci gala d'aquest bon tarannà que ara caracteritza els membres del Partit Socialista i bé..., i això de Ciutadans pel Canvi, que hi va molt lligat, no? Quan vostè comença la seva intervenció dient que vostè està disposat a dialogar «fins i tot amb l'oposició», no? És una bona mostra..., «fins i tot amb l'oposició», és una bona mostra del tarannà que els caracteritza, d'aquesta forma d'entendre i de percebre la política.

És que, clar, jo..., no sé, vostè hauria de revisar una mica els seus col·laboradors, perquè, amb tot el respecte, jo li he fet una interpellació parlant d'unes coses i vostè s'ha despatxat amb una conferència de deu minuts, que jo li agraeixo, que he sentit ja, en el que portem d'any, al voltant de sis o vuit cops, la mateixa, que és interessant, però que no respon a cap de les preguntes que humilment aquest diputat li ha formulat.

I, miri, jo li ho dic també amb tot el bon tarannà que puc tenir, que no es pensi, que és força, però és que vostè, honorable conseller, vostè, és un autèntic irresponsable (*Veus de fons.*) No, no, és que això no és una opinió —és que això no és una opinió—, és una constatació de la realitat.

I deixi'm que m'expliqui, no? Perquè després del motí de Quatre Camins, el Govern de la Generalitat va culpar, primer, del motí..., va culpar, primer, el Govern del Partit Popular per impulsar reformes penals que feien que els delinqüents estiguessin a la presó i no al carrer; segon, vostès van culpar del motí l'anterior Govern de Convergència i Unió per no construir noves presons; tercer, vostès van culpar del motí els funcionaris de presons per maltractar els interns; després, vostès van culpar els mitjans de comunicació per explicar el que el mateix Departament havia filtrat prèviament, i finalment, vostès ha culpats del motí els sindicats de presons per organitzar una assemblea a la presó després que els interns intentessin assassinar un company.

Partit Popular, Convergència i Unió, mitjans de comunicació, funcionaris, sindicats..., on està la responsabilitat del Govern? Honorable conseller, és que vostè passava per allà? És que vostè no té cap mena de responsabilitat sobre això que passa a les presons catalanes? És que tot és culpa dels altres? Anem en compte —anem en compte!

Vostè no ha contestat les meves preguntes. Miri, honorable conseller, Comissions Obreres i UGT l'han titllat a vostè d'autoritari i d'irresponsable per acomiadar el sotsdirector mèdic de Quatre Camins, simplement —*ole talante!*—, simplement, per manifestar en públic les seves crítiques al Departament de Justícia.

No creu, honorable conseller, que és certament molt preocupant el que li està passant? Vostè, honorable conseller, em recorda aquell conductor que anava per l'autopista i veia que tots els cotxes venien de cara, no?, i deia: «Tota aquesta gent van en contra direcció», quan realment qui anava en contra direcció era aquell conductor, honorable conseller.

Quan el Partit Popular critica la seva gestió, quan Convergència i Unió critica la seva gestió, quan Comissions Obreres critica la seva gestió, quan UGT critica la seva gestió, quan els funcionaris critiquen la seva gestió, quan diverses entitats de juristes de caràcter progressista critiquen la seva gestió, quan el Síndic de Greuges critica la seva gestió, no creu, honorable conseller, que ha arribat ja l'hora de deixar de conduir?

Jo estic, honorable conseller, absolutament convençut que vostè, que és una persona raonable, entendrà perfectament el que li estic dient, i una de dues: o canviarà radicalment la seva política penitenciària, o, òbviament, deixarà pas a altres membres del Partit Socialista, que estic convençut que faran aquesta feina de manera exemplar.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sirera. Honorable conseller senyor Josep Maria Vallès, té la paraula.

El conseller de Justícia

Em sembla que la meua afició a les conferències o les prèdiques en el cas del senyor Sirera no té cap resultat. No té cap resultat però em confirma, diguem-ne, i encara em posa més a prop de la temptació primera que

jo rebutjava, perquè la deformació de la realitat que vostè fa, i en aquest segon torn encara més, és clarament escandalosa.

Li faré algunes precisions sobre alguns dels fets que vostè ha apuntat. Sobre el senyor Martínez, contractat com a metge dels serveis penitenciaris. El seu nomenament com a subdirector mèdic de Quatre Camins no complia els requisits legals i va ser deixat sense efecte. El senyor Martínez va fer declaracions als mitjans de comunicació sobre les actuacions del conseller i del secretari que són causa d'acomiadament, segons la Llei, perquè no es pot parlar d'exercici de la crítica quan es difonen determinades imputacions sobre els responsables del servei al qual s'està adscrit; vulnera el comportament exigible a un professional que forma part d'una organització. El senyor Martínez és acomiadat després de tramitar un expedient amb totes les garanties i ara té oberta la via per recórrer davant de la jurisdicció competent.

Jo, en fi, no vull fer broma sobre la qüestió, perquè no és una qüestió per fer bromes, però jo voldria que vostè em presentés proves documentals de totes aquestes imputacions que segons vostè s'han fet per part d'aquest conseller o del secretari respecte de determinades autoritats o funcionaris del sistema penitenciari. Jo li demano proves documentals, no els titulars de premsa, hi insisteixo, no els titulars de premsa. Li demano... (*Veus de fons.*) Vostè sap, senyor Sirera, que el Departament ha fet notes informatives sobre el particular. Aquestes són les notes autoritzades de l'opinió del Departament, no determinades notícies o «entrecomillats» de la premsa.

Finalment, sobre la instrucció sobre Quatre Camins. Què té en mans la conselleria i la Secretaria? Denúncies de maltractaments a interns, documentació mèdica que constata lesions no ajustades a l'ús ordinari de la força reglamentària. La Secretaria està obligada a comunicar-ho a la fiscalia i a obrir una investigació. Com a conseqüència, el secretari..., com a conseqüència del que allà es descriu, el secretari adopta mesures orientades a millorar les condicions del centre, perquè es tracta d'anar a les arrels del problema, no només a les seves manifestacions, per greus que siguin. I per això dedica més dotacions, revisa circulars, posa en marxa un departament especial, reforça l'equip directiu, etcètera. És cert que la inspecció no ha pogut, després d'interrogar més de quaranta funcionaris, no ha pogut individualitzar responsabilitats. Què li corresponia fer al secretari i al conseller? Ha d'arxivar les actuacions, mentre les diligències obertes, judicials, en seu judicial, no determinin existència de responsabilitats personals.

Dues reaccions, vostè ho ha dit. Alguns han dit: «No calia obrir aquesta informació reservada, perquè perjudica el bon nom i fins i tot vulnera el dret a la presumpció d'innocència del collectiu de funcionaris.» Des del nostre punt de vista, calien les dues coses: anar al jutjat i obrir la informació, precisament per depurar el bon nom del collectiu dels funcionaris, si és que n'hi havia algun que s'havia extralimitat. I no vulnera, permeti'm que ho repeteixi aquí, i m'ho tornarà a sentir, no vulnera cap dret a la presumpció d'innocència. I si s'afirma això, és clar que no se sap què és el dret a la presump-

ció d'innocència, o que, si se sap, s'intenta confondre l'opinió pública. Sembla que vostè va aprovar la carrera de dret i hauria de saber què és el dret a la presumpció d'innocència.

Per contra, hi ha qui afirma, també, per l'altra banda, que el Departament ha fet poc, que calia instruir expedients disciplinaris i proposar sancions a determinats membres del collectiu. Amb els elements aportats per les declaracions dels mateixos funcionaris no hi havia base suficient per anar més enllà en la determinació de presumptes responsabilitats.

Valia la pena iniciar aquestes actuacions? No es tracta de saber si valia o no valia la pena; la Llei no permet girar la cara i mirar cap a l'altra banda, amb independència de la previsió dels resultats que s'hagin de fer. I el conseller i el secretari han actuat de la manera que han actuat amb consciència que no satisfarien del tot els que haguessin preferit ignorar els fets o els que arrenquen de prejudicis més o menys fundats i voldrien forçar una resolució sancionadora sense proves adequades.

Senyor Sirera, no treballem per agradar tothom al preu que sigui. No sacrificarem el futur del sistema penitenciari al preu de la inacció per deixadesa o d'una actuació efectista però molt poc eficaç a mitjà i llarg termini. Treballem per tenir el sistema penitenciari d'una societat civilitzada, i per fortuna tenim gent que ens manifesta el seu suport i sobretot la seva col·laboració, des de l'Amical d'antics interns i deportats de Mauthausen fins a organitzacions confessionals, ONG i entitats col·laboradores que ens han fet arribar el seu suport...

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller de Justícia

...amb ells, procurarem tirar endavant la política que ens hem traçat.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vallès.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política penitenciària (tram. 300-00670/07)

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política penitenciària, que formula en nom de Convergència i Unió l'honorable diputada senyora Núria de Gispert.

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, aquesta interpellació pretén analitzar uns aspectes concrets de la política penitenciària; aspectes que vostè va tractar en la compareixença tinguda davant la Comissió de

Justícia a l'inici del seu mandat, el 2 de febrer, així com també a la del 27 de maig, i que incideixen, com és lògic, en els darrers fets que sobre temes penitenciaris han tingut lloc les passades setmanes. Parlo de la famosa investigació reservada sobre suposats maltractaments a interns, que ha resultat arxivada per manca de responsabilitats individuals personals, i també parlo de les reformes legals necessàries per millorar les condicions penitenciàries de què vostè va parlar tant en una compareixença com en l'altra.

En les dues compareixences de què he fet esment vostè va parlar de la situació actual de massificació de les presons, amb un increment enorme de la població reclusa, i va proposar algunes línies d'actuació. Llavors, deia que hi havia a les presons catalanes 7.500 interns, ara ja passem dels vuit mil, i que l'increment es devia –vostè ho deia, i hi estic parcialment d'acord– al fet que les condemnes eren més severes i també a la disminució dels beneficis penitenciaris.

Vostè afegia que això era degut a reformes legals de conseqüències penitenciàries mal calculades. I jo li pregunto: qui les havia de calcular? No era el PSOE qui governava a l'Estat espanyol l'any 1995 quan es va aprovar el Codi penal?

Encara més, conseller, i això li ho afegeixo jo mateixa: els delictes més corrents contra la propietat i la salut pública reben una penalització superior gràcies a la reforma del Codi penal del 95, i estadísticament aquests delictes suposen més del 70 per cent dels que es troben avui a la presó.

Els beneficis penitenciaris no van disminuir, van desaparèixer d'un *plumazo*, també amb el Codi penal del 95. I els efectes d'aquest còctel, penes més llargues i supressió de beneficis, van començar a visualitzar-se ben bé set anys després, l'any 2002, perquè els interns s'acollien al Codi penal antic que els era més beneficiós.

Entre les línies d'actuació que vostè va indicar deia que instaria des del Govern la modificació d'algunes disposicions penals que considera contradictòries amb la funció constitucional del sistema penitenciar i que insistiria en aquesta necessitat, i davant de qui podia prendre la iniciativa o qui podia modificar-les.

La meua pregunta és: si ja ho ha fet, quines propostes ha presentat, davant de qui, si les ha tramès al ministre de Justícia, si les han tractat amb el Grup Parlamentari del PSOE al Congrés o amb el PSC, si les ha proposat en el si del Govern, o són només paraules. Jo li recordo que això ho va dir al febrer i al maig, i ho va repetir al juliol.

Però seguim. Per a la situació de massificació va proposar també en la seva compareixença, entre d'altres, una línia d'actuació relacionada amb l'objectiu de la reeducació i reinserció dels privats de llibertat.

Aquesta línia era la següent: augmentar l'eficiència del sistema penitenciar actual, que no equival a tenir més presons ni més interns. Amb diferents paraules ho ha dit abans, en l'anterior interpellació. Un dels objectius d'aquesta línia era el següent: posar l'accent en la formació i reciclatge del personal, reforçant-ne la motivació i el prestigi social; «prepararà un pla de formació des del centre d'estudis» –són paraules de vostè–, i afe-

gia: «Treballarem en l'elaboració de l'estatut dels directors de centre, reforçant la seva autoritat, la seva carrera professional, i abordarem així amb profunditat una reforma de la política de recursos humans.»

Parlem doncs d'això, honorable conseller, de la motivació i del prestigi social dels funcionaris de presons. Penso que vostè i els responsables de presons han tocat sostre en aquest punt. Un mitjà escrit titulava, al mes de setembre, el tema penitenciar i la seva gestió de la següent manera: «Seis meses aciagos.» Amb la seva gestió en la crisi de Quatre Camins ha traslladat a l'opinió pública una imatge perversa i interessada de la realitat penitenciària de Catalunya i dels seus funcionaris. No són paraules meves, honorable conseller, són paraules d'un alt responsable de Comissions Obreres. Una competència que cap partit del tripartit volia, se la rifaven per no assumir-la i finalment la hi van adjudicar, a vostè, com si fos una loteria, i ha demostrat en ella un interès extraordinari. Per no tenir interès –ja ho hem dit en altres ocasions– cal recordar que en el famós pacte del Tinell no apareix la justícia en cap línia.

Però tornem a la crisi de Quatre Camins i a la investigació reservada. Han culpats tothom de totes les seves desgràcies, han desprestigiats la funció pública penitenciària i, quan no han pogut demostrar cap responsabilitat personal i individual en els fets de Quatre Camins, comencen a repartir culpes a tort i a dret. La Resolució de la Secretaria General és tota una perla: congestió del centre, manca de protocols, culpabilitza els sindicats i els funcionaris en general. Es carreguen i acomiaden l'únic càrrec de Quatre Camins que es queda com a responsable del centre la nit del motí, després de la tensió viscuda i de salvar *in extremis* la vida de l'altre subdirector, i després de felicitar-lo per la seva gestió el culpabilitzen, li obren un expedient i l'acomiaden.

I permeti'm uns titulars, alguns de diaris i altres de la mateixa resolució arxivant, perquè semblen titulars, honorable conseller, dignes de menció: «Justícia diu que tres-cents funcionaris fora de servei van entorpir el control del motí.» «Batlle culpa els seus subordinats dels incidents.» «No es va establir una cadena clara de delegació de comandament», això ho diu la mateixa Resolució. «Justícia admet que existeixen determinades pràctiques sindicals que dificulten la funció directiva en els centres penitenciaris.» Exactament què volen dir, amb això? Per què no ho entenem, no s'aclareix en l'expedient. Enmig de tot això, què feia el secretari general de Serveis Penitenciaris, que és després de vostè el màxim responsable? On era? «Justícia archiva la investigació sense obrir cap expedient i ara ho deixa en mans dels tribunals.»

Ningú va saber gestionar l'incident, honorable conseller. I vostè què feia? I el secretari general? El sistema penitenciar, conseller, està en crisi, i els principals responsables han estat vostè i el secretari general de Serveis Penitenciaris, que ha mostrat la seva incapacitat per governar-los. Això és, segons vostè, motivar el personal de presons i el seu prestigi social? Han preparat ja el pla de formació d'aquests funcionaris? Pensen encara a crear una escola específica de formació penitenciària, de la qual ja en va parlar en la primera compareixença? Sap que el Centre d'Estudis de Justícia es

va crear per a la formació específica d'aquest personal i del de justícia juvenil i que durant dotze anys la seva funció va ser només aquesta? Sap vostè que el Centre tenia convenis amb altres centres similars de França, Alemanya i Suïssa? I tot això, referent al personal, a la seva formació, a la seva motivació, a la nova política de recursos humans i d'organització dels centres, s'havia de fer també, segons paraules de vostè, «amb una reforma i revisió dels actuals procediments i normatives que poguessin conduir a l'aprovació –primer– d'un reglament penitenciari o –segon–, dins del reglament penitenciari, d'un reglament específic de la funció pública penitenciària, un estatut dels directores de centres i una política de personal que canviés radicalment la que fins ara es portava en els centres penitenciaris.

Com és que a un any, quasi un any de la seva gestió com a responsable màxim del Departament de Justícia encara no s'ha elaborat? Tants comitès i tantes comissions d'estudi que han creat, i no han pogut presentar un sol text, si tan important era? Vostè va dir que intentaríen tenir un primer esborrany abans d'acabar aquest any. Els tenen preparats, honorable conseller? Ha pensat realment que tot això que ha passat en els darrers onze mesos ha significat una veritable motivació del personal penitenciari? Ha significat una millora del seu prestigi social? Em sembla, conseller, que el problema el tenen en vostès mateixos. Quan parlen de política de personal no saben de què estan parlant. Quan parlen de motivació no tenen ni idea de què estan parlant. Quan parlen de prestigi social no saben el que estan dient.

Tenen un greu problema. Fa sis mesos crèiem que es podria resoldre. Avui creiem que ja no té solució.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora de Gispert. Per al torn de rèplica té la paraula l'honorable conseller senyor Josep Maria Vallès.

El conseller de Justícia

Gràcies, senyor president. Agraeixo també a l'honorable diputada l'oportunitat de fer un primer balanç d'un any escàs de gestió al Departament, perquè em dona ara l'oportunitat que m'ha negat com a presidenta de la Comissió de Justícia. Vaig presentar una sol·licitud de fer una sessió informativa el dia 18 d'octubre, va ser registrada aquí, en el Parlament, el dia 20. Des de començament del mes de novembre fins ara la Comissió de Justícia no m'ha convocat per a aquesta sessió informativa. Aprofitaré, de totes maneres, de manera comprimida aquesta oportunitat.

I em resulta inevitable, encara que no agradable, fer referència al punt de partida en què aquest Govern va trobar el sistema penitenciari. El mes de gener, ho recordaré per si falla la memòria, vam rebre un sistema penitenciari ja congestionat com a resultat de la imprevisió de l'efecte de les reformes penals. Un sistema penitenciari privat d'equipaments adequats degut a un retard gran en la construcció de nous centres: cap centre nou en dotze anys, malgrat una successió de plans, sempre frustrats. Un sistema privat d'una política de personal, tot i l'existència de professionals de qualitat, amb un gran percentatge d'interins, amb poca estructu-

ració directiva als centres i sense coordinació; per exemple, segons sembla, no se solien produir reunions del conseller amb els directores dels centres. Un sistema penitenciari excessivament aïllat d'altres polítiques del Govern.

S'ha de reconèixer, de totes maneres, que assumir les competències penitenciàries va ser una decisió correcta en el seu moment, i també s'ha de reconèixer que els primers anys de gestió del sistema van significar una transformació positiva del sistema heretat, però per desgràcia aquest impuls transformador es va interrompre ara ja fa molts anys –deu, dotze–, i el sistema va entrar en un estat de decandiment i de degradació per manca d'orientació estratègica, per manca de direcció política i per manca de capacitat de gestió.

Davant d'aquesta situació, què ens calia fer? El Govern i el Departament en particular van definir objectius i han donat ja, o han pres ja, les primeres resolucions en la matèria. Ho hem fet sabent que hi havia peus forçats de la situació anterior. Però com s'ha dit alguna vegada, una política consisteix precisament en una rutina corregida per un projecte. Hem corregit la rutina anterior i hem pres determinades decisions. Tenim una estratègia a mitjà i llarg termini que la política penitenciària no tenia. Ho hem fet amb els tècnics de la Secretaria, amb experts externs i amb el contrast i la validació de personalitats del món ciutadà i associatiu. Aquestes línies estratègiques són la guia d'actuació de la Secretaria durant la legislatura. La Taula Cívica Penitenciària, integrada per personalitats civils, acadèmiques i representacions socials, sindicals i polítiques, es converteix en l'escenari d'aquest debat compartit.

Hem acabat amb la paràlisi en la renovació d'equipaments penitenciaris. El Govern ha aprovat la creació o renovació de més de sis mil places i la construcció de nous centres. Més de deu anys sense construir cap nou centre era i és una hipoteca molt feixuga. Hem pogut reprendre les obres de Brians-2; s'iniciaran d'aquí unes setmanes les obres de Quatre Camins, joves; es licitarà durant el primer semestre de l'any que ve la construcció de Lledoners, al Bages; s'ha dictat un decret de compensacions per als municipis receptors de centres penitenciaris, que ja té alguns resultats; segueixen les exploracions per ubicar nous centres necessaris, sempre d'acord amb els ajuntaments de la zona o a iniciativa dels mateixos ajuntaments.

També hem posat fi, com he dit, a l'absència d'una política de recursos humans, amb l'objectiu de reduir l'interinatge crònic de la plantilla, de millorar els processos de selecció –en els quals ens hem trobat amb sorpreses, que no és el moment de detallar aquí per manca de temps–; s'ha aprovat aquest Pla de formació del personal penitenciari al qual al·ludia l'honorable diputada; està prevista la dotació pressupostària de 270 treballadors durant 2005.

I com a part, també, d'aquesta nova gestió, s'ha revisat, s'està revisant l'Estatut del personal directiu, s'ha rel·lançat l'activitat del Cire com a instrument per a la socialització dels interns, potenciant la seva activitat en els centres i reforçant la col·laboració amb les patronals i els sindicats, que han constituït un consell assessor per facilitar la seva tasca. Durant 2004 s'ha incrementat,

s'haurà incrementat el nombre de persones ocupades en un 25 per cent, i el nombre de jornades treballades en un 32 per cent. Hem superat, també, amb prou feines, la imprevisió davant l'entrada en vigor de la Llei del menor amb un pla de mesures urgents, amb l'adquisició d'un equipament nou a Barcelona, que entrarà en funcionament durant 2005, i amb la dotació de més personal de tractament per a aquests i els altres centres. Hem fomentat la concertació amb altres departaments de la Generalitat, amb els ajuntaments –hem signat un conveni amb la Federació de Municipis i l'Associació de Municipis sobre la matèria– i amb les entitats col·laboradores i de voluntariat, que s'han constituït en taula permanent representativa per coordinar-se millor amb la Secretaria.

I finalment tenim ja les bases del Reglament penitenciari de Catalunya –les té el conseller– que són sotmeses en aquest moment a la consideració d'experts. I amb això ens dotarem d'aquest instrument que ens manca per regular l'aplicació de les polítiques.

Aquestes són algunes de les mesures adoptades en aquests darrers mesos. N'hi ha d'altres que no tinc temps d'exposar aquí. I tot això no arrenca de zero, de vegades no arrenca de zero perquè hi havia iniciatives valuoses en curs, que cal reconèixer, però de vegades tampoc arrenca de zero perquè hi havia, hi ha rèmores i hipoteques de l'etapa anterior que són molt difícils de cancel·lar.

Tots aquests objectius, totes aquestes mesures tenen com a horitzó final la funció penitenciària a què alludia en la meua intervenció anterior: reeducar i resocialitzar l'intern, donar-li una nova oportunitat per sortir de la marginalitat. Aquesta és la política del Govern en matèria penitenciària, i aquesta és la política que aplica el conseller i la Secretaria, amb suficient suport pressupostari. Compta amb la contribució dels professionals i compta amb un suport social i ciutadà que és més intens i més profund del que apareix en la superfície de les notícies de cada dia. No és tot el que caldria, probablement, però és un pas endavant molt substantiu el que s'ha donat en aquests mesos.

La diputada ha fet referències molt crítiques a la nostra gestió. Hi està en el seu dret, no faltaria més, però seria més convincent, crec que seria molt més convincent i més útil en les seves crítiques, si les acompanyés amb el reconeixement dels errors comesos en l'etapa anterior, una etapa no de deu mesos sinó d'algunes legislatures, si no vaig errat. El reconeixement d'aquests errors donaria més autoritat a les seves crítiques i potser ens permetria, a nosaltres, d'evitar-los en la tasca de cada dia.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vallès. Senyora de Gispert, vol fer ús del torn de rèplica?

La Sra. de Gispert i Català

Després d'onze mesos de responsable en matèria de justícia, i avui en matèria penitenciària, sembla que els papers encara no s'hagin canviat, sembla que vostè em

faci a mi la interpellació i no al revés. A nosaltres ja ens feia, l'oposició, interpellació, i ja les contestàvem i procuràvem contestar-les d'una manera més directa i més a anar al gra que no pas la de vostè, que sembla que contesta la interpellació d'un altre punt de l'ordre del dia i no pas aquesta.

Ha començat parlant d'imprevisió en les reformes penals. Escolti, la imprevisió, la va tenir el PSOE, no se n'oblidi. El Codi penal del 95 va ser impulsat pel PSOE i aprovat pel PSOE; allà no hi era el Partit Popular, com diu el secretari general de Serveis Penitenciaris, que... (*Veus de fons.*) Sí, Convergència i Unió hi era, però per què no ho pregunta des d'aquí, conseller? Perquè, és clar, la interpellació, la hi estic fent jo, no la fa vostè. El problema és que no sap contestar i es posa nerviós, i és una llàstima. (*Rialles.*) Però, és clar, vostè parla d'imprevisió en les reformes penals i, les reformes penals, doncs, ja li ho dic, el Partit Socialista i el PSC..., des del 95 fins al 2004, cap reforma penal, cap; cap proposta de millora de la qualitat de vida dels interns, cap ni una. Jo crec que en el fons ni els interessaven les presons ni pensaven que mai governarien, perquè, si no, segur que haurien treballat una mica més en aquestes reformes. Cap ni una.

Però, miri, honorable conseller, el problema, ja l'hi he dit abans, i li repetiré algunes de les coses que ja li vaig dir el mes de juliol i que confiava que no fos necessari repetir-les. Ja sabíem que les presons ni són el seu fort, ni ho eren, ni ho seran en el futur; tampoc l'interessen. Però després de quasi un any de conseller de Justícia esperàvem que mostrés un major interès, i esperàvem també que tingués un major coneixement del sistema penitenciari; també un major compliment dels seus plans de treball. La lletra està escrita; vostè ho va dir el 2 de febrer i el 27 de maig, i del que avui li he parlat no ha fet res: ni propostes de reforma de les lleis penals, ni davant de ningú ha anat a explicar-ho, ni cap paper ha presentat, ni plans de formació específics, ni reglaments, ni motivació del personal, ni millora del seu prestigi social, res de res. Ans al contrari, sensació de buit, de desconeixement, manca d'interès i, especialment pel que fa als funcionaris de presons, sospita generalitzada vers la seva gestió, manca de confiança i desmotivació.

Tot aquest any, l'han passat parlant de transparència, participació, gestió rigorosa i prestigi de la justícia; només paraules. Igual que el pressupost que han presentat per a l'any 2005: paraules sense números, perquè els que vostè va presentar a la roda de premsa no coincideixen amb els que va lliurar a aquest Parlament.

I, pel que fa als serveis penitenciaris, només paraules. Increment de personal burocràtic, això sí: sis subdireccions generals, tres direccions tècniques, una direcció general i un munt de personal per fer la gestió més rigorosa i més eficient. Baixen les despeses de funcionament dels centres penitenciaris i pugen els interns. De potenciar el treball penitenciari, res de res; més subvenció i menys vendes. Res de mediació penal, res de mesures penals alternatives. És a dir, en serveis penitenciaris, cap idea nova, cap iniciativa; pitjor: desfan allò que anava bé, desprestigien la funció penitenciària i en malmeten la imatge.

Sincerament, conseller, com en altres àmbits, hem perdut molt en matèria de justícia, i en aquests onze mesos de la seva gestió com a principal responsable en matèria de serveis penitenciaris s'ha equivocat massa vegades. El problema, ja l'hi he dit, està en vostè mateix i en les persones que el rodegen. No han estat capaços d'assumir els serveis penitenciaris com quelcom propi, sinó heretat i no volgut. Un consell: dediqui's a una altra cosa.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora de Gispert. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller de Justícia

L'honorable diputada ha insistit en alguns temes que ja he comentat en altres ocasions, i no sóc massa aficionat a reiterar arguments quan hi ha poca disposició a escoltar-los; però només unes anotacions.

La diputada insisteix en la qüestió de si interessa o no interessa, de si es fa propi o no es fa propi, de si provoca gust o disgust. Crec que, els gustos i disgustos i els interessos privats de cadascú, els coneixen els nostres amics i familiars, però aquí no hem vingut a parlar d'interessos ni de gustos, sinó que hem vingut a parlar de responsabilitats i obligacions polítiques. És tan impropedient utilitzar aquest argument com que jo n'utilitzés un de similar per dir que les seves crítiques estan inspirades en el seu disgust per haver passat a l'oposició; crec que això no seria correcte, i per tant no utilitzo aquest argument. Aquí hem de parlar del que interessa la ciutadania, que no són les nostres aficions o els nostres interessos, que són els rendiments de les nostres actuacions, de les actuals i de les passades, i de la seva repercussió sobre els serveis públics.

Segona observació. Vostè insisteix en les relacions de la Secretaria i del Departament amb les representacions sindicals. Li puc dir –i no li estranyarà, m'imagino– que no són relacions fàcils. Hi ha obertes línies de comunicació per tractar de temes pendents, alguns temes pendents des de la legislatura anterior, des que vostè ocupava la responsabilitat del Departament, que ara hem d'entomar nosaltres en condicions pitjors que les que tenien en el moment que vostè les hauria pogut resoldre. Puc assegurar, de totes maneres, que en aquest diàleg no abandonarem les nostres obligacions per obtenir una presumpta pau sindical al preu que sigui, i molt menys al preu de perjudicar la qualitat del servei públic que estem obligats a donar.

El diàleg ens obliga a tots i ens compromet a tots; també les representacions sindicals. Hem de procurar que els nostres plantejaments, els nostres estils, els nostres llenguatges no siguin un obstacle, sinó que siguin un factor favorable a l'aproximació. Ens hem d'expressar amb franquesa, però també amb respecte i autoconteniment, sabent, de totes maneres, que la decisió final correspon a qui té la responsabilitat política. I, si ho fem bé, tots en sortim beneficiats; si no ho fem bé, potser en sortirà beneficiat algun sector o algun grup, però no en sortirà beneficiat el servei públic.

Vostè ha preguntat quines eren les pràctiques sindicals a què es referia el text de la Resolució. Doncs, li con-

testaré amb una paràbola. Imaginem que en una factoria de la SEAT es declara un incendi, que els treballadors i l'equip directiu es precipiten a apagar l'incendi; quan l'incendi està mitjanament controlat i un dels directius es troba ferit per aquesta qüestió, s'organitza una assemblea, i la representació sindical adverteix que el personal no continuarà obeint ordres de la direcció mentre no es destitueixi tot l'equip directiu i mentre no se signi per escrit l'acceptació de determinades reivindicacions laborals. Vostès s'imaginen aquest comportament en una factoria de la SEAT?

Tercera i última observació. Repeteixo que la política penitenciària és una matèria molt sensible, que és, en certa manera, matèria d'interès nacional. Un aprofitament oportunista i partidista del tema dificulta el progrés en la seva gestió a mitjà i llarg termini. Per això, i malgrat l'acritud de les seves expressions, senyora diputada, reitero la necessitat de procurar un acord nacional sobre les grans línies d'aquesta política, sens perjudici de les crítiques que corresponen a l'oposició. Ja he dit abans que he trobat ressò positiu en moltes instàncies socials i ciutadanes d'orientació política diversa. Puc afegir que també l'he trobada, aquesta acollida favorable, en persones i àmbits propers a la formació política de què vostè forma part; ho celebro i ho agraïxo, perquè ens cal com a país que s'estengui aquesta disposició constructiva, una disposició que hauria de ser també la disposició de totes les persones que pretenen seguir ocupant una posició eminent en la política catalana.

I, quant a la petició de dimissió, no serà la política penitenciària d'aquests deu darrers mesos la que pugui portar-me a presentar la dimissió, mentre compti amb la confiança del president que m'ha nomenat i amb el suport de la majoria parlamentària de la cambra.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Vallès.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

Interpellació al Consell Executiu sobre la política energètica, especialment l'aplicada a l'energia elèctrica (tram. 300-00378/07)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política energètica, especialment l'aplicada a l'energia elèctrica. En nom del Grup de Convergència i Unió, la formula l'il·lustre diputat senyor Esteve Vilanova.

El Sr. Vilanova i Vilà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, deixin-me expressar el meu sentiment de goig per poder-los parlar per primera vegada des d'aquesta tribuna, que és el centre de la sobirania popular de Catalunya. I l'atzar ha volgut, senyores i senyors diputats, que avui la meua primera intervenció sigui per interpellar el Consell Executiu sobre la polí-

tica energètica, i molt especialment l'aplicada a l'energia elèctrica. I també aquest atzar ha volgut que sigui jo qui ho fes, en tant que membre del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i també gironí, ja que la situació de perill d'un col·lapse a les comarques gironines ens hi fa més sensibles.

La Moció 11/IV del Parlament de Catalunya, sobre empreses elèctriques, del 15 de març del 2000, en l'apartat d, insta el Govern de la Generalitat a crear una comissió d'experts que estableixi uns criteris pel que fa a l'impacte de l'alta tensió sobre els éssers vius i n'avalui les mancances de la xarxa elèctrica, tant en quantitat com en l'abastament, el creixement potencial i el traçat de les xarxes, perquè optimitzi els trams de línies ja existents per evitar-ne l'impacte sobre el territori. Aquesta Comissió va ser creada el 29 de maig del 2000, i el gener del 2001 va lliurar el seu estudi i recomanació.

Per tant, honorable conseller, l'atenció i la preocupació pels temes elèctrics ja fa temps que dura. I vostè, que fa temps que és en aquest Parlament, recordarà que per part de tots els grups que avui donen suport al Govern s'han fet un seguit d'iniciatives parlamentàries per instar el Govern d'aleshores a donar la màxima informació, i fins i tot, en algun cas, a oposar-se a la línia de 400.000 volts entre Sentmenat, Bescanó i Baixàs. De fet, aquest projecte podríem dir que dura des de 1994, quan en el Consell europeu d'Essen la connexió entre França i Espanya es va declarar projecte prioritari.

És evident que una infraestructura d'aquest tipus genera sempre en certs sectors un rebuig i provoca efervescència social forta. Contra aquest neguit, honorable conseller, només hi ha una política clara, que és: transparència i gran capacitat de negociació.

Primer de tot, hem de dir que una condició bàsica i necessària per a l'objectiu de competitivitat que necessitem per a Catalunya passa necessàriament, entre altres eixos, per tenir unes bones infraestructures elèctriques i un alt nivell d'oferta, tant en diversitat, com en qualitat, com en preu. I avui, amb tots els estudis seriosos i corroborats empíricament per la realitat diària, no podem dir que es compleixin cap d'aquests objectius. I un govern que governi no pot dir només que poden haver-hi problemes, sinó que els ha d'evitar, i només ho podrà fer amb polítiques de prevenció i d'anticipació.

L'informe a què em referia fa uns moments, en la seva presentació, ja advertia que les línies elèctriques són també un assumpte de gran interès per al desenvolupament econòmic del nostre país. L'energia elèctrica té la singularitat que la generació, el transport, la distribució i el consum funcionen a temps real; no es pot emmagatzemar. Per tant, la xarxa de distribució ha de ser prou segura, amb interconnexions per a garantir el subministrament d'energia en cas d'interrupcions parcials del servei, i ha de permetre el subministrament del màxim potencial contractat i els possibles creixements de demanda en períodes mitjans i llargs de temps.

Segons les dades de la Unió per a la Coordinació del Transport d'Electricitat, la UCTE, les interconnexions internacionals en països de la UCTE, que són de la Unió Europea, la major part de països del centre i de

l'oest d'Europa, representen l'11 per cent del consum de la banda elèctrica. Catalunya, tenint en compte les interconnexions amb Espanya i amb França, només representa pràcticament un 5 per cent raspat i pelat; som pràcticament una illa separada de la resta d'Europa. És evident que aquest aïllament i una situació propera a la saturació representen molts riscos, i, si no es solucionen, pot posar-nos en poc temps al més probable escanyament econòmic.

Deixi'm obrir un parèntesi també, honorable conseller, per deixar constància de la nostra preocupació per aquest canvi de criteri del Govern central pel que fa a la no-connexió al gasoducte del..., de connectar amb la xarxa europea per portar el gas de països nòrdics. Sé que és una preocupació compartida també pel Consell Executiu i que ens agradaria que hi insistís prop del Govern espanyol.

Però, deixant de banda això i tornant a l'electricitat, aquest aïllament, honorable conseller, a més d'inseguretat en el subministrament, no ens permet produir la competència que el mercat reclama, i tot i el que preveu la Llei 54/97, que preveu bàsicament l'alliberament del sector elèctric, encara estem en un pràctic monopoli. En l'Acord del Tinell, tan intensament repetit en aquesta tribuna per il·lustres diputats del tripartit, en l'apartat d'energia, en el seu primer punt, també, ja, diu: «Crear les condicions efectives de competència que superi la situació de monopoli energètic actual per tal d'afavorir el consumidor en la qualitat i el servei i, també, en la promoció d'energies renovables.»

I, en el seu punt 2, apartat c, diu: «Establir mecanismes que evitin la construcció de línies d'alta tensió fins que s'hagi finalitzat el nou Pla energètic de Catalunya.» Però hi afegeix «...excepte les que siguin valorades com a imprescindibles per a la implantació del transport ferroviari». La composició d'aquest darrer punt, deixim-ho dir amb un to distès, em sona una mica, també, orwellià.

Fa pocs dies, ens hem assabentat, a través de la premsa, del resultat d'un informe de la seva conselleria, preocupat per la previsió que fa de Catalunya i molt alarmanant pel que fa a les comarques gironines. Per tant, ja són dos estudis: el d'experts, que n'he parlat fins fa un moment, i aquest que presenta la situació elèctrica de Catalunya com a molt preocupant. Malgrat això, en el Pla de govern 2004-2007, no hi he sabut veure –i potser és un error meu– cap referència a aquest problema que ja podem dir que comença a ser greu.

Deu haver comprovat, honorable conseller, que en cap cas, fins ara, li he parlat del tren d'alta velocitat, i és que els arguments exposats ens semblen, per si sols, prou forts com per corregir aquest dèficit greu. En tot cas, el tren d'alta velocitat, el que fa és agreujar el problema i posar-hi una data de col·lapse.

La interpellació al Consell Executiu, honorable conseller, és per saber el capteniment del Govern pel que fa a la necessitat d'aquesta línia de 400.000 volts entre Sentmenat, Bescanó i Baixàs. Vostè sap que Convergència i Unió, tant quan estava en el Govern com ara, som partidaris de fer la línia, perquè és un element clau per al progrés de Catalunya. Per tant, no esperi de nos-

altres ni resolucions, ni interpellacions, ni mocions en contra. El que és bo per a l'economia catalana, també ho és per a nosaltres.

Però també haig de dir-li que, de la mateixa manera que ens trobaran al seu costat en el cas que en sigui partidari, hem de dir-li que una cosa que sigui objectivament necessària no vol dir que s'hagi de fer malament. I el que sí hem de reclamar és molt més diàleg amb els ajuntaments del que hi ha hagut fins ara, molta més informació, molta més transparència i més voluntat de consens, especialment amb aquells pobles on el traçat de la línia i els seus serveis col·laterals suposaran una ferida important en el territori.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vilanova. L'honorable conseller de Treball i Indústria, senyor Josep Maria Rañé, té la paraula.

El conseller de Treball i Indústria (Sr. Josep M. Rañé i Blasco)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, senyor Esteve Vilanova, la seva interpellació, la del seu Grup, s'orienta pels temes de política energètica, però ha fet un esment..., amb caiguda progressiva cap al sector elèctric i cap a una de les coses o un dels elements del sector elèctric. Perquè, evidentment, tots convindrem que el sector energètic i la política energètica no tan sols és el sector elèctric, encara que és molt important.

Tenim un sector, d'altres combustibles sòlids, que també hem d'assegurar i hem de potenciar-ne l'ús, l'abastament, les condicions... Amb una paraula, si haguéssim de resumir-ho..., en fi, ja ho hem explicat alguna vegada, la política energètica d'aquest Govern s'orienta al fet que els ciutadans i les empreses disposin de les diferents fonts d'energia amb la garantia de subministrament, al menor preu compatible amb una qualitat adequada a l'entorn econòmic, així com amb un respecte al territori i al medi ambient. En aquesta afirmació es condensa l'objectiu bàsic de la política energètica.

Un cop dit això, automàticament, un diu: «I això, com es fa, on es fa, amb què ho fan?» L'element que tenim i que volem plantejar, derivarà i es concentrarà, i per això potser no ha trobat la referència concreta en una cosa..., en el Pla de govern, perquè és el Pla energètic que estem elaborant: un pla energètic que volem discutir, posar a discussió del conjunt de la societat en aquest trimestre, amb la perspectiva del 2015, inicialment, però també, fent alguns elements ja de prospectiva, pensant en algunes actuacions que han de tenir present l'horitzó molt més llunyà del 2030. Tots sabem que trenta anys en el tema energètic pot ser una enormitat, perquè pot haver-hi algunes de les fonts energètiques que canviïn d'una manera substancial, i jo penso que hem de fer, fins i tot, elements importants sobre aquest tema.

No obstant això, tenint en compte que els dos subministraments energètics, no exclusius, però els dos subministraments energètics són, d'una banda, l'elèctric i,

de l'altra, els combustibles fòssils, tant pel que fa a gas com a petroli..., concentrant-nos inicialment... —i si després dóna una mica més de temps parlaríem del gas i dels petroli—, crec que en el tema elèctric tothom coincideix a plantejar que el sistema elèctric té quatre fases clarament diferenciades: la generació, el transport, la distribució i la comercialització. Els problemes i les situacions són diferents en cada una de les fases, les responsabilitats o les competències, també, i s'han de tenir en compte a l'hora de plantejar la política que correspongui a cada cosa.

Pel que fa a la generació, que és competència estatal —la seva aprovació i posada en marxa, de les plantes generadores d'energia elèctrica superiors a 50 megawatts, les de menys de 50 correspon a la Generalitat—, podríem afirmar, en aquests moments, que no tenim greus problemes de futur, a Catalunya, més enllà que la discussió d'un excés de propostes de generació de plantes de generació elèctrica. O sigui, el problema no el tenim per absència o perquè la producció no doni resposta a les necessitats, sinó per excés de propostes damunt de la taula de cicles, de gas, combinats, majoritàriament. En tot cas, diríem que, des d'aquesta perspectiva, la generació en aquest apartat no és un element amb el qual ens puguem preocupar per un problema de col·lapse o d'absència d'energia.

Hi ha el factor fonamental, que crec que hem de continuar apostant-hi i invertint-hi, que és el tema de la cogeneració, que és una generació elèctrica difosa en el territori, que, a més a més, pot tenir i té avantatges importants, des del punt de vista de l'eficiència energètica, perquè permet la utilització d'altres fonts energètiques i una distribució en el territori adequada.

I, evidentment, tenim la necessitat d'impulsar les energies, la generació d'energies renovables. Ens trobem amb uns 98 megawatts instal·lats i en funcionament d'energia eòlica, i un nombre important de projectes aprovats que tenen dificultats a l'hora de poder, en alguns casos, evacuar l'electricitat que produirien, i en altres moments una dificultat objectiva, perquè les persones o les entitats autoritzades no estan posant..., o intentant posar-lo en marxa d'una manera eficient. Per tant, des del punt de vista de la generació elèctrica, no és el problema que estiguem amb risc de patir un col·lapse.

Tenim el tema del transport. Vostè sap que el transport, amb el qual s'incardina aquest element de la línia elèctrica de 400.000 volts, és una competència estatal, que nosaltres informem, que el Govern de la Generalitat informa, però que correspon al Govern de l'Estat plantejar-ho.

El transport és un element necessari, però no suficient per garantir ni la distribució, ni la comercialització, ni la qualitat. És un element necessari, perquè transporta en alta l'energia. És un element necessari, però no suficient per a garantir tots aquells aspectes relacionats amb la distribució de la política energètica. Són, doncs, per dir-ho, gràficament, les artèries, no són els capillars que distribueixen... I, per tant, aquí podem tenir..., veure la gamma de línies d'alta tensió que tenim a Catalunya i les necessitats de subministrament.

Pel que fa a la línia de 400.000 volts de Sentmenat, Bescanó, Figueres, Baixàs, diríem que no és un, sinó diferents elements, els que s'han de tenir en consideració a l'hora de plantejar-la: un és la necessitat de subministrar energia al tren d'alta velocitat i també a les mercaderies que amb el Pla territorial es pretén que circulin per l'ample europeu que generarà l'AVE. Per tant, haurem de redissenar, de tenir present, aquest consum energètic relacionat amb el transport de persones i mercaderies, per subministrar-lo en condicions de poder funcionar.

L'altre element..., és veritat que l'existència d'aquesta línia s'haurà de plantejar i posar en relació amb la millora del subministrament elèctric a Girona, tenint present que hi hagi línia d'alta o no, no garanteix ni produeix que Girona tingui una millor qualitat, perquè els ciutadans no consumeixen l'energia a 400.000 volts, la consumeixen a 220 o a 380. I, per tant, allò..., que hi hagi una línia de 400, si no hi han altres infraestructures, serveix de ben poc als ciutadans. Per tant, no és tan sols la línia, sinó el conjunt del sistema el que ha de garantir aquells objectius.

I, evidentment, la interconnexió té algunes possibilitats de permetre superar un element d'alimentació, en cas de curtcircuit, en cas de fallida; en cas que es produís una detenció del subministrament des del sud, podríem tenir un subministrament des del nord, però sabent que el consum elèctric, en gran manera, el tenim sustentat en les instal·lacions i en les generacions que tenim a Catalunya. Per tant, no és per aconseguir comprar electricitat o per transportar electricitat de França a altres bandes del món amb el que es justificaria aquesta línia, sinó, en tot cas, com un element de seguretat del nostre sistema elèctric català, i, en tot cas, incrementàriem la fiabilitat.

És veritat, i aquesta és una línia que nosaltres hem plantejat, que qualsevol mesura d'aquestes hauria de comptar amb l'acord dels ajuntaments i, fins i tot, tenir present, molt present, tots els efectes mediambientals que podria produir. La definició d'aquests elements volem fer-la acompanyant-les del Pla energètic que acabarem posant a discussió pública aquest trimestre que ve.

La distribució. Amb la distribució tenim alguns problemes evidents: una manca de... La distribució, per tant, seria, des d'aquestes línies d'alta tensió, a les mitges i baixes, fins que l'hi donem..., a l'última fase, dels consumidors. Aquí tenim elements clars: patim un dèficit històric d'inversions, fet per les companyies que han gestionat aquests temes. Aquest dèficit requereix..., i estem plantejant actuacions de caire immediat com és recolzar el procés d'execució de les inversions compromeses per la companyia. Totes aquestes actuacions són necessàries per millorar la situació de partida, però cal determinar si la seva proposta és suficient, si amb les trenta-nou subestacions en tenim prou per millorar la qualitat del servei elèctric. No obstant això, es comença a notar una petita millora de la qualitat del subministrament, tot i que encara es mantenen desequilibris territorials molt importants, que són especialment significatius a les zones urbanes i semiurbanes d'algunes comarques de Girona, on sobrepassen amb escreix el TIEPI mig establert de dues i quatre hores per cada una

de tall l'any. Hi han comarques de Girona que sobrepassen aquest tema. Per tant, millorem, però és insuficient aquesta millora.

El Departament de Treball i Indústria ha duplicat per al 2005 els Fons orientats a les ajudes d'electrificació rural per la seva importància, per afavorir el reequilibri territorial. I, també, el Departament ha tramès al Govern central una proposta per tal que es modifiqui el vigent Decret d'escomeses elèctriques de l'any 2000, que penalitza la implantació de noves empreses, al fer els usuaris, els futurs usuaris, responsables del finançament de les subestacions necessàries per rebre l'alimentació elèctrica. Actuacions de caràcter estructural, també volem desenvolupar en aquesta sector...

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller de Treball i Indústria

...i amb això acabo..., com seria la idea de la creació de la figura del gestor de distribució de Catalunya, amb participació majoritària de la Generalitat. Aquesta figura, definida per part d'una directiva europea, tindria capacitat de fixar els criteris de planificació de les noves instal·lacions, distribució, aprovar els plans d'inversió, les distribuïdores, etcètera, i participar i fixar la qualitat dels serveis mínims.

(El vicepresident segon substitueix el president en la direcció del debat.)

I també seria convenient, i en això coincidim amb el Ministeri d'Indústria, que les comunitats autònomes poguessin participar en la determinació de la part de la tarifa que correspon al finançament de la distribució, perquè ens sembla que, a més a més de posar sancions, de fixar reglaments, hem de poder també determinar quina és la part de la tarifa que paguem els ciutadans que està destinada a millorar la qualitat de la intervenció o de les actuacions que hem de tenir en aquest tema.

Deixo, si ho considera adient, per a més endavant els aspectes referits al sistema gasístic, i, en tot cas, dir-li que allò que vostè plantejava és un dels elements que configura la nostra política amb relació a tots els temes energètics i, en especial, l'elèctric.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor conseller. Correspon ara intervenir a l'il·lustre diputat senyor Esteve Vilanova, per al torn de rèplica.

El Sr. Vilanova i Vilà

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, és que jo, si m'he referit més potser a la línia aquesta de 400.000 volts, és perquè aquest informe que fa uns quinze dies o tres setmanes va sortir a la premsa de Girona, doncs, parlava d'aquesta línia, i a més a més un dels seus objectius bàsics, precisament, era per a garantir el subministrament de les comarques gironines, i, per tant, evidentment que aquesta línia no és condició imprescindible, però és necessària. Vull dir... I, per tant, per això m'he recolzat en aquesta dallò, en aquesta línia.

De tota manera, sàpiga que des de les terres de Girona el tema aquest preocupa, hi ha un neguit, fins i tot en sectors empresarials; la Cambra de Comerç, les patronals, hi ha molta gent, doncs, que s'ha posicionat perquè realment és un problema, i un problema que veiem que ja fa temps, des de..., jo he parlat..., des de l'any 2000, 2001, doncs, que se n'està parlant i que s'hi està donant voltes, voltes, però que cada vegada, diguem-ne, la possibilitat de col·lapse pot ser més important. I, a més a més, tenim, com he dit abans també, la realitat del tren d'alta velocitat que arribarà i que és un dels elements decisius per a fer aquesta línia.

El que sí que ens preocupa, i jo sé que vostè n'ha estat sempre..., almenys l'ha defensat sempre, n'ha estat partidari, des que és conseller..., en totes les intervencions que jo he llegit en la premsa almenys de Girona, doncs, he vist que defensava aquesta línia com a necessària.

Però, evidentment, un govern, doncs, una mica s'espera que sigui més solidari, i hem vist no fa massa dies que un conseller, des de Girona mateix també, deia que s'aturés, que era innecessària. Al cap de dos dies vostè va venir a Girona també i va rectificar i va dir que sí, que realment era necessària. I un altre conseller, o sigui..., casualment també gironí, doncs, en la Cambra de Comerç, feia una mica allò que en podríem dir «diplomàcia vaticana», vull dir, un «sí, no però sí...», però com que el coneixem de fa temps jo li puc assegurar que és que sí, el que passa és que és el seu estil i la seva manera, perquè tenim elements i fets anteriors, doncs, que demostrin el que vol dir.

Però també hem vist com altres il·lustres diputats que donen suport al Govern..., i en un Govern parlamentari com és el nostre, doncs, un element clau és que els components dels grups parlamentaris que hi donin suport tinguin objectius comuns per defensar. Doncs, hem vist de tot, i molt; vull dir, hem vist des d'articles del senyor Boada, d'alta tensió; hem vist gent com..., il·lustres diputats com el senyor Vigo que un dia no es posiciona i al cap de tres dies diu que no, o sigui, en tres dies canvia; hem vist altres diputats que se'n van a la Catalunya Nord i diuen que s'hi oposaran i que l'aniran a veure, a vostè, per explicar-li les raons per les quals s'hi oposen.

I a més a més també tinc l'experiència, doncs, d'haver participat en un debat fet el mes de febrer amb la Coordinadora Antilínies en què hi havia tres membres destacats, un del PSC, el senyor Rafael Bruguera; un altre, Joan Puig, que era d'Esquerra Republicana, i el senyor Enric Pardo, que és regidor de Girona, doncs, en què els tres varen dir allà, públicament, que farien un comitè per venir a parlar amb vostè per dir-li que aquesta línia no és necessària i per donar-li'n les raons.

I en aquell cas, haig de dir-li que jo vaig ser l'únic..., i estàvem en campanya electoral, i amb un cinema ple de gent diguem-ne «anti», doncs, vaig ser l'únic que vaig defensar aquesta línia, tant és així que l'endemà el diari, un diari de Girona, doncs, publicava que els únics que havíem defensat la línia érem nosaltres; excuso el PP: no hi era en aquell dallò, no va venir-hi, per tant, no sé el seu posicionament.

Dic tot això perquè, és clar, davant d'aquesta necessitat, d'aquesta possibilitat, en certa manera, tots aquests

informes que ja vénen de l'any 2000, i el que acaba de fer vostè ara, aquest de la seva conselleria, de fa poc, doncs, també ens porten a una situació ja de pràcticament..., en certa manera, alarmant, doncs, veiem que encara en tot el que és el gruix que hauria de donar suport al Govern, doncs, hi ha, diguem-ne, poca harmonia i molta dissintonia.

No ho sé, espero que vostè, honorable conseller, sigui un bon director, i d'aquesta dissintonia..., doncs, en tregui l'harmonia que cal, sobretot pel que fa al futur de l'economia catalana i per a les terres de Girona, que sabem..., l'any 2000 vam tenir una apagada i sabem, doncs, el que són aquests problemes de dèficit d'energia.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Té ara... (*El Sr. Vigo i Sallent demana per parlar.*) Sí, el senyor Pere Vigo té trenta segons per al·lusions.

El Sr. Vigo i Sallent

Bé. Gràcies, senyor president; per al·lusions. Jo crec que a part de llegir els titulars també hauríem de llegir el que ve a continuació. I nosaltres sempre hem defensat el mateix: que s'apliqui el pacte del Tinell, que vol dir, precisament, que primer s'ha de redactar el Pla energètic, i que això és el que determinarà les necessitats energètiques que tenen les comarques de Girona. I, per tant, sempre hem defensat el mateix.

D'altra banda, sempre hem dit que no a aquesta línia de transport perquè no correspon al nostre model energètic.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Ara sí, té la paraula per a la rèplica l'honorable conseller de Treball i Indústria.

El conseller de Treball i Indústria

Miri, senyor diputat. Jo crec que li explicava quins són els paràmetres que poden..., i sobre els quals s'ha de treballar, tècnicament, per definir una línia; quins són els aspectes que aquesta línia pot servir i que hem d'establir, que, si no és mitjançant aquesta línia, s'hauran de buscar altres alternatives.

El que no es produirà, i això ja li ho dic amb tota sinceritat, perquè ho tingui tot clar, és: la primera, que l'AVE no tingui electricitat per funcionar. Per tant, l'AVE tindrà electricitat per funcionar; els ciutadans de Girona tindran un millor subministrament elèctric, de més qualitat. I aquests són els criteris que aquest Govern, en el seu conjunt, compartim: que els ciutadans de Girona tinguin una xarxa elèctrica que els permeti que la generació que es produeix a Catalunya majoritàriament no s'interromprà, perquè el problema no és de quantitat de llum sinó de distribució. De distribució moltes vegades en mitjana i baixa tensió, no estem par-

lant en l'alta tensió. Els problemes de l'apagada de Girona en aquell moment no van venir per les línies d'alta tensió, van venir per la situació de l'estat de les línies de mitjana i baixa tensió que no donaven suport als colls d'ampolla d'una demanda que ha crescut a Girona més en la seva punta d'estiu que en la d'hivern.

I, per tant, allò, des d'aquesta perspectiva, estem amb el problema de la mitjana i la baixa tensió, on tenim responsabilitats, on tenim un pla i on estem avaluant si aquest pla que planteja la companyia és suficient o no, per exigir-li que n'hi hagi més, i estem demanant tenir més competències.

Per tant, des d'aquesta perspectiva de distribució elèctrica, perquè els ciutadans tinguin llum, perquè no hi hagin apagades, el Govern està compromès, està compromès igualment perquè el sistema ferroviari català tingui el subministrament energètic que necessiti. I permeti'm dir-li, si per aquest element necessitem una línia d'aquest tipus, es farà, i es farà bé. Si es pot fer d'una altra manera, què interessa, la línia o que circulin els trens? Que els ciutadans tinguin llum o una línia? Crec que el que ens interessa són: la circulació de mercaderies i persones, i els ciutadans. I el mitjà és un mitjà, no és un fi.

I des d'aquesta perspectiva, no hi han problemes greus, perquè en l'important, en els objectius que volem garantir, en aquests hi ha un acord, és per això que vam fer la prevenció que si era necessari en algun moment que per garantir un sistema ferroviari de qualitat a Catalunya, que a més a més és un dels elements que ens permet treballar amb l'objectiu dels temes i dels objectius que ens fixa Kyoto, amb un sistema d'eficiència i racionalitat en l'ús del transport, per tant, de no contaminació i d'estalvi energètic..., si era necessari que per al sistema ferroviari, i això ho diu el pacte del Tinell, per al sistema ferroviari català hi haguessin línies d'alta tensió per subministrar-lo, aquest tema anava a banda, no formava part de la reflexió.

Aquesta és la lectura del pacte del Tinell. Per tant, entenguin que si hi ha coincidència en la defensa dels interessos dels ciutadans, perquè no hi hagin problemes de tall, perquè el sistema ferroviari català funcioni correctament, no tan sols el d'alta velocitat sinó el de rodalies, si convé, aquests elements són prioritaris per a tot el Govern. I des d'aquesta perspectiva, els mitjans són el que es pot discutir per aconseguir un fi, que són els interessos dels ciutadans. En això no hi ha problema per al Govern.

Per tant, aquí jo crec que, com que és un tema suficientment ampli, no tan sols el Govern i els partits que li donen suport coincidiran, sinó que crec que és una obvietat tan important que espero que també ho entenguin la resta de partits de la cambra i, sobretot, i el que em sembla més important, la majoria dels ciutadans de Catalunya. La majoria de ciutadans de Catalunya entendran perfectament quina és l'actuació d'aquest Govern en els temes energètics, i com, per garantir unes coses que els ciutadans demanem, que és llum i uns mitjans de transport que siguin més eficients i que ens permetin transportar persones i mercaderies d'una manera, fins i tot, energèticament més eficient, també les instal·lacions s'han d'adequar a aquest objectiu.

Aquesta és la discussió..., que, a més a més, si aquest element resulta que és necessari es farà. Però tinguin amb tota claredat que fer-ho també és una altra condició: s'han de fer bé les coses. Que una cosa sigui necessària no vol dir que es pugui fer de qualsevol manera, que és el que ha passat a vegades, que quan alguna cosa era necessària ja tothom havia de plegar-se no tan sols a fer-la sinó a fer-la com es volia fer.

Aquest és un país que vol millorar la seva qualitat de vida. I, per tant, les seves infraestructures, no tan sols les volem, sinó que volem que siguin de qualitat i assumibles per a la majoria dels ciutadans, que volem millorar les nostres prestacions, però a més a més no empitjorar o destrossar el nostre país, que és prou petit i prou rebregat perquè l'anem rebregant encara molt més.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable senyor conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques d'atenció a la gent gran (tram. 302-00081/07)

Arribem al punt dotzè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques d'atenció a la gent gran. Aquesta Moció ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya; per exposar-la, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Capdevila.

La Sra. Capdevila i Palau

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta Moció subsegüent s'ha presentat en base a les línies d'actuació que va exposar la consellera de Benestar i Família respecte a la interpellació que el nostre Grup Parlamentari li va fer en l'anterior Ple, no en el Ple dels pressupostos, sinó en l'anterior, pel que fa a les polítiques d'atenció a la gent gran que s'impulsen a través del Departament.

En la seva resposta, l'honorable consellera ens va dir que calia..., ens va esmentar que calia avançar cap a un sistema de cobertura de serveis que doni garanties a tota la ciutadania, que calia avançar cap a un sistema sostenible i assegurar un sistema de proximitat i l'accessibilitat garantida.

És a tal efecte que es demana, en la Moció que hem presentat, que es continuï treballant per a la creació de l'agència de la dependència, i fer-la una realitat al llarg de l'any 2005. Sabem que és poc temps, només fa un any que governem, però que aquest és un dèficit que cal resoldre amb celeritat. I, per tant, hem instat el Govern que aquesta agència sigui una realitat al llarg del 2005.

Entenem que l'agència per a la dependència ens ha de permetre treballar la dependència a partir d'un model completament individualitzat i coordinat entre els dos departaments, els departaments que hi tenen competència, el Departament de Benestar i Família i el Departament de Salut.

Aquest treball individualitzat vol dir donar resposta i atenció en funció de les necessitats i de la seva evolució de la persona dependent, és a dir, atenció domiciliària o ingrés en centre hospitalari de dia o geriàtric, segons una valoració conjunta, això sí, dels serveis socials però també dels sanitaris.

Pel que fa al punt número 2 de la Moció, en què es demana que s'impulsi el nou programa de xarxa de suport a la vida autònoma i que s'ordenin els recursos en base territorial, és per la raó que tots coneixem. La majoria de persones grans volen viure en el seu propi entorn, en el seu propi domicili, en el seu entorn social, però per aconseguir un equilibri territorial cal ajustar els serveis a les necessitats reals; cal una planificació territorial, que, de fet, ja s'està duent a terme, per tal d'evitar el que tenim ara: comarques sobredimensionades i d'altres amb notables mancances de serveis.

La cartera de serveis que s'està elaborant des dels departaments ens ha de permetre atendre totes les demandes socials derivades de la dependència ordenant els serveis dispersos, creant-ne de nous a tot Catalunya, en una paraula, estenent al territori els plans d'atenció individual i familiar.

L'anterior Govern va planificar els serveis a partir de l'oferta i això ha provocat que la majoria de places residencials d'oferta privada o concertada s'han concentrat en determinades zones de Catalunya i s'han desatès altres zones. I a tall d'exemple en podríem posar varies, però podríem dir la Terra Alta o el Montsià. Ara bé, aquesta planificació s'ha de fer amb la cooperació amb el món local, mitjançant increments de les transferències per al manteniment i foment dels serveis socials d'atenció primària, del transport..., transferències per al transport adaptat per a les persones discapacitades o bé els serveis d'atenció domiciliària o de teleassistència.

És per això que en el punt número 4 demanem al Govern de la Generalitat que incrementi, en el marc des convenis de cooperació, la dotació econòmica al món local. La previsió, de fet, s'ha contemplat, i això ho vam veure en l'últim Ple i quan es va plantejar..., es van presentar els pressupostos en aquesta cambra, donat que la previsió en el pressupost del 2005 es preveu un increment d'un 10,5 per cent, increment que entenem que caldrà mantenir, però també superar al llarg de tota la legislatura per fer front a aquesta cartera de serveis.

Som conscients que redreçar els serveis no és una tasca ràpida, perquè el sistema té nombrosos punts deficitaris i amb tot cal fer un esforç prioritari per a l'atenció a la dependència. I aquesta és, per a nosaltres, una de les prioritats i també una de les prioritats del Departament de Benestar i Família, i tanmateix això queda demostrat en els mateixos pressupostos.

Pel que fa al programa «Viure en família», en parlarem, perquè hi ha una moció subsegüent posterior a aquesta. Crec que per al meu Grup Parlamentari tant com des de l'oposició és un tema que ha monopolitzat o se n'ha parlat moltes vegades en aquesta cambra, però jo haig de dir –i ho recordaré sempre–, que quan es va dissenyar aquest programa es va cometre un greu error, i es va cometre un greu error en les seves previsions i ara

calia fer-hi una revisió en profunditat, cosa que s'ha fet. Perquè, del contrari, era un programa que el condemnavem a la seva desaparició. Aquest endarreriment per reordenar i per redissenyar el programa ha causat mal-estar en els usuaris, però crec que són unes conseqüències menors comparades amb el manteniment del mateix programa en les mateixes condicions, perquè la conseqüència hauria estat la seva desaparició.

El vicepresident segon

Senyora diputada, sàpiga que el temps se li ha acabat, eh?

La Sra. Capdevila i Palau

Doncs, moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. El Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha presentat esmenes a aquesta Moció. Per defensar-les i exposar-les, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Molt bé, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats i diputades..., nosaltres hem fet unes esmenes a aquesta Moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana. El que veiem és que és una moció molt dictada des del Govern, perquè ens ho ha dit la mateixa diputada, i veiem, en realitat, que no proposa respostes a la situació de desgavell que hi ha en el Departament de Benestar i Família, en especial en l'atenció a les persones grans.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

És una moció que tampoc planteja cap problema, i, per tant, nosaltres presentem unes esmenes: el punt 1, doncs, el deixariem tal com està, no l'esmenem. El punt 2, creiem que el que és «seguir impulsant el programa de suport a la vida autònoma». Aquesta setmana mateix sortia un anunci del Departament i totes les fotografies que veig és el mateix que hi havia fa uns quants anys, no? I, per tant, doncs, nou programa, doncs, ja ho veurem, no? Per tant, nosaltres creiem que és «seguir impulsant el programa de suport a la vida autònoma», perquè ja existeix; ja existeix des de fa anys.

També pel que fa referència als convenis de cooperació en tot el que seria la dotació econòmica al món local, que és el punt número 3, en concepte d'atenció domiciliària, creiem que hi falta l'objectiu, que és: «Cobrir fins al 4 per cent de les persones a partir dels seixanta-cinc anys.» I, per tant, la nostra esmena diu això, que a més a més és una esmena en la qual estem d'acord perquè el mateix pla de Govern també contempla aquest objectiu. I, per tant, creiem que s'ha de posar, perquè l'any 2004 –que s'està acabant–, els convenis amb els ajuntaments per a atenció domiciliària només van pujar l'IPC, i, per tant, pràcticament podem dir que no hi va haver..., no hi ha hagut increment, perquè només ha servit per als temes de costos que ha pujat l'IPC.

Amb referència al punt 4, també nosaltres creiem que és: «Seguir promovent polítiques d'inversió i concerta-

ció encaminades a reequilibrar tot el territori.» Perquè polítiques d'inversió en els últims anys..., l'últim any es van posar en marxa més de set mil places de residència assistida i, a més a més, doncs, se'n van concertar moltes amb el sector privat o a través de convenis de col·laboració. I, per tant, doncs, el que s'ha de fer és continuar, seguir promovent aquestes polítiques.

Amb referència al punt 5: «Aplicar mesures necessàries per garantir la qualitat i la millora dels serveis d'atenció residencial de la gent gran.» Hi ha uns pactes que el que cal, doncs, és seguir aplicant-los progressivament, perquè hi han uns pactes amb els sindicats i també amb les patronals del sector, i aquestes polítiques es venien aplicant. I, per tant, és: «seguir aplicant progressivament». Però, aquest «seguir aplicant» no posa remei al que diu el *Diari de Girona* fa uns dies: «Benestar denega l'ingrés a residències amb places lliures, perquè no té diners.» O l'altre dia el diari *Avui*, que han reconvergit la notícia: «Més de mil set-cents avis esperen torn per ingressar en una residència.» O bé: «Benestar defensa un bon suport a domicili com a solució de futur.» Quan en això vostès no han fet res perquè aquest any, doncs, després d'uns quants anys, no augmenta l'atenció domiciliària.

Per tant, veiem que és una moció que es queda en una declaració de bones intencions, però no arriba a l'arrel dels problemes ni a proposar solucions veritables. Ja ho entenem, perquè estarien en contradicció amb el mateix Departament de Benestar i Família, com moltes persones s'hi estan, doncs, manifestant, perquè veuen que la realitat és molt dura i és la que és, no?

I, per tant, nosaltres també en l'últim punt, que diu: «Convocar abans de finalitzar l'any les prestacions del programa "Viure en família" amb una reorientació i dirigit a l'alta dependència.» Clar, nosaltres el que diem és que es convoqui aquest programa amb tots els ets i uts, perquè nosaltres no podem donar suport a aquest punt si no defineixen exactament com serà el programa. Quan ho defineixin, potser hi estarem d'acord o potser no.

El que és cert és que el programa «Viure en família» es va dissenyar tenint en compte el desig de les persones grans, que és envellir a casa i donar-los un suport veritable. I, alhora, també un programa que no desapareixi si fos prioritari, i per a vostès aquest programa d'atenció a les persones i d'ajudar les famílies, doncs, no és prioritari. Hi ha la Llei de suport a les famílies que diu dues coses: «Mesures de suport econòmic per ajudar a les despeses que significa atendre una persona gran amb dependència a casa i donar serveis.» Diu les dues coses la Llei de suport a les famílies, que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana hi va donar suport. I, per tant, les lleis són per respectar-les, i ara sembla ser que es vol fer un retrocés. I dir «alta dependència» no vol dir res, perquè les altes dependències, majoritàriament, amb poc temps han de ser ateses en una residència, perquè malauradament és molt difícil d'atendre una persona amb alta dependència a la llar, per molt que vulguis.

I, per tant, doncs, demanaríem que es tinguessin aquests matisos que fem amb les nostres esmenes per millorar i ajudar, doncs, en aquesta Moció. I de tota manera, doncs, intentarem donar el màxim suport, perquè nos-

altres en tot el que sigui fer avançar l'atenció a les persones grans sempre tindrà el suport de Convergència i Unió.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Poden intervenir ara, per fixar la seva posició, els grups que no han presentat esmenes. I en primer lloc, ho pot fer el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i en el seu nom la il·lustre senyora Consol Prados.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... per manifestar el nostre vot en aquesta Moció, que serà positiu. De fet, pels mateixos arguments que ja hem manifestat en repetides ocasions sempre que hem tractat aquest programa i que hem repetit tant en els nostres programes com ara des de l'acció del Govern.

L'atenció a la dependència sempre hem dit que ha de ser una de les prioritats de les polítiques d'atenció a les persones. I tant el Govern de la Generalitat com el Govern de l'Estat ja hi treballen en això. Creiem també que podem dir que s'han fet passos, però també hem de dir que de forma poc ordenada, i aquesta poca ordenació és el que ha provocat, per exemple, la situació que ens ocupa avui i que tant hem debatut en aquesta cambra sobre el programa «Viure en família».

Potser som repetitius, però ens mantenim en els nostres propòsits cada vegada que hem tractat aquest tema, que han estat força, i que segurament tindrem moltes més ocasions de parlar-ne, sobretot en previsió de la nova Llei dels serveis socials que treballarem aquest any.

Sempre hem dit que cal donar una nova reorientació que respongui a criteris clars i transparents de tots els programes que fan referència a l'atenció a la dependència, criteris per tal d'assolir un nivell de cobertura de serveis que doni garanties als ciutadans i a les ciutadanes: garanties d'accés, de qualitat i de proximitat; accés, qualitat i proximitat és el que han de garantir tots aquests programes. I criteris també que facin possible un sistema sostenible i viable, perquè cal dir –i ho hem de repetir una vegada més– que bona part de la situació actual del programa «Viure en família» és conseqüència d'aquesta falta de criteris i de no haver estudiat prou la seva viabilitat.

Les persones amb dependència han de disposar de les oportunitats per poder viure dignament a casa i les seves famílies també dels recursos per poder-ho garantir. En això crec que tots hi estem d'acord. I és per això que entenem que s'han d'estendre, que s'han d'incrementar i que s'han d'adaptar els serveis d'atenció a domicili i coordinar els diferents serveis amb la voluntat d'optimitzar-los, per tal d'atendre la dependència des d'una visió d'equitat social i d'equitat territorial. I això passa, evidentment, per incrementar els recursos i la cooperació amb els ajuntaments, amb els municipis. L'atenció a la dependència és també oferir els recursos residencials necessaris també des d'una bona planificació territorial i social i en funció de les necessitats i no d'una forma arbitrària, per tal de corregir aquelles situ-

acions que en aquests moments s'estan donant en el nostre país i que la diputada Capdevila, doncs, ja ha comentat.

L'atenció a la dependència necessita una actuació també sociosanitària, i és per això que en l'Agència de Suport a la Dependència el Govern ja treballa, especialment des de les dues conselleries, de sanitat i de Benestar Social. I l'atenció a la dependència ha de clarificar els nivells i les situacions, els criteris d'acció d'accés de les persones i de les seves famílies, atenent –que per a nosaltres és primordial– les persones grans, les persones amb discapacitat i també la salut mental, donant les respostes que es mereixen en cada cas i que segurament en molts casos seran diferents les unes de les altres.

Com es veu, tot el que fa referència a l'atenció a la dependència és de gran abast i de forma integral. El que volem també, aprofitant aquesta Moció, és encoratjar el Govern a afrontar plenament aquesta necessitat de la societat, així també com encoratjar, amb la convocatòria del programa «Viure en família» reorientat i complementat per altres mesures, perquè és la manera de fer-lo més complet i més coherent amb les necessitats i les situacions que tenim avui.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Passaríem la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular, a l'illustre senyor Joan López.

El Sr. López Alegre

Nosaltres gairebé lamentem que el Reglament..., no se m'enfadarà el molt honorable president, que el Reglament sigui tan estricte com és, perquè sinó podríem discutir en un únic debat la Moció actual i la Moció que tindrem a continuació, perquè, fins i tot, hi han punts, com el punt sisè d'aquesta i gairebé tots els punts de la següent Moció, que tenen a veure. I això no sé si potser respon a una política de copiar les televisions privades que es dediquen a contraprogramar i hem entrat en una nova fase del parlamentarisme. Però això seria una visió de malfiança per part meua, que no els vull transmetre, ni molt menys.

Fer tan sols uns comentaris molt ràpids a aquesta Moció, ho hem comentat alguna altra vegada des del Grup Parlamentari Popular a les mocions que es presenten des dels grups del Govern. És molt complicat votar en contra d'aquestes mocions, com és difícil estar en contra de la resolució de la fam al món o de la lluita contra la sida. Tot el que vostès aquí exposen són qüestions tan absolutament blanques i bondadoses que votar-hi en contra –i abans el senyor Sirera parlava de l'ambient nadalenc– ens acostaria que el Grup Popular fos Mister Scrooge, i aquesta no és la nostra vocació en una qüestió com aquesta. Però sí que volíem fer uns breus comentaris amb relació a la interpellació que va fer la senyora Capdevila, dir-li: escolti'm, a nosaltres ens va aixecar grans expectatives la seva interpellació, no ja perquè sigui una magnífica presidenta de la Comissió, que ho és, sinó perquè a més a més vostè ens parlava de dos temes que després lamentem molt no haver vist

reflectits en aquesta Moció. Vostè ens deia que reconeixia vostè –que ja és molt reconèixer– la insuficient coordinació entre els departaments de Benestar i Família i, per exemple, el de Salut. Doncs, escolti'm, si vostè reconeix això, en la seva interpellació, per què no està aquí com a un dels punts d'aquesta Moció? És veritablement frustrant. Després ens deia que s'havia d'insistir en el tema de la descentralització, i també tenim una gran frustració perquè ni ens fa un intent d'aclariment de recursos..., i, a més a més, dir-li que nosaltres tenim una proposició no de llei precisament sobre oficines de Benestar i el servei als ciutadans que veurem en la Comissió properament, i que n'estem segurs que, vist el tarannà de la seva interpellació, rebrà el recolzament i l'entusiasme del seu Grup i de la resta de grups del tripartit.

I amb relació a la intervenció de l'honorable consellera, també manifestar el nostre desencís perquè ens diu que pensa obrir l'espectre d'accés econòmic –em refereixo d'accés de les persones grans als serveis i a les residències– i després en aquesta Moció no se'n concreta de quina manera instem la consellera a obrir l'espectre. Jo comprenc que ara vostès governen i això de fer oposició se'n deuen haver oblidat molt ràpidament, però quan una consellera ens diu: «Obriré l'espectre econòmic que faciliti l'accés de més persones grans a residència i de serveis», el que ha de fer el Parlament és dir-li: «Concreti, digui'ns com pensa obrir aquest espectre», i això aquí tampoc hi és.

Després ens diu que l'honorable consellera té l'objectiu d'arribar a cinc hores setmanals d'assistència per a les persones grans. Doncs, molt bé, si ens ho ha dit, per què no la instem? Jo ja comprenc que una mica el seu paper és de posar fàcils les coses al Govern, però, escolti'm, si és que ho ha dit ella. Per què no ho han posat?

I finalment, quan parlen d'equilibri, la mateixa consellera ens va donar xifres que donarien per posar-se vermell: del 0,79 per mil de la Terra Alta al 3,38 del Barcelonès. Doncs, escolti'm, tenir una petita ambició i dir: «Aspirem que com a mínim tothom arribi a 1, dintre de l'any 2005», –a 1 per mil–, seria una mesura que s'hauria pogut incloure aquí. Per tant nosaltres els diem: «Escolti'm, no quedarà pel Grup Parlamentari Popular, el recolzament a cap d'aquestes mesures que vostès pensen portar a terme el 2005», any que també coincidirà amb els treballs forts de la nova llei, de matèria social. Però una altra vegada, si vostès fan la feina de presentar una moció, nosaltres els agraiem moltíssim que ho facin de forma completa i que el que vostès parlen –entre vostès mateixos, per cert– en la interpellació quedi reflectit aquí.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la illustre senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Faré la intervenció des de l'escó. Nosaltres votarem a favor d'aquesta Moció i

assenyalaré alguns aspectes que ens semblen especialment positius. El punt primer, que és el tema de la creació de l'agència per la dependència, on s'han de resoldre, precisament, les dificultats de coordinació que han existit durant tots aquests darrers anys entre les competències amb relació a la dependència del Departament de Salut –abans Sanitat– i el Departament de Benestar i Família. Per tant, és en aquesta agència justament el marc on cal coordinar les polítiques, fer-ne un sol tipus de política amb relació a la dependència, i ens sembla importantíssim que es pugui fer efectiu justament durant l'any 2005 i, per tant, resoldre en el transcurs de pocs mesos el que l'anterior Govern va ser incapaç de fer durant molts anys.

Hi han altres aspectes que ens semblen importants també, des del punt de vista que suposen un increment de l'esforç en els programes d'atenció a la gent gran. Aquest increment és positiu, però, en tot cas, ens sembla que qualitativament, per exemple, el primer punt, el de l'agència per la dependència ens sembla qualitativament un pas molt important.

Un altre aspecte que volia ressaltar, quan en el punt quatre es diu que s'apliquin polítiques d'inversió i concertació encaminades a reequilibrar l'accés territorialitzat als serveis residencials i atenció diürna, ens sembla especialment important, perquè fins ara no s'ha fet una política en aquest sentit, i ara això implica un gir important, també.

Sabem –i això era una de les coses que, quan hi havia l'anterior Govern reclamàvem en cada moment– que quan se'ns donava el mapa de serveis socials se'ns donava un inventari del tipus de serveis existents, no un mapa de necessitats. I justament poder comptar, com ara tindrem, amb un mapa de necessitats per poder tenir justament els serveis equilibrats des del punt de vista territorialitzat, això ens sembla d'un avenç també molt important des del punt de vista de l'atenció a la gent gran i pel que fa referència a l'equitat territorial en l'accés als serveis.

I també voldria referir-me al programa «Viure en família», el que passa és que després, en la següent Moció, tindrem més oportunitat de referir-nos-hi, però només vull recordar una qüestió: el Govern anterior va preveure uns diners insuficients per poder atendre les demandes que va crear a partir del tipus de manera amb què s'havien creat. Jo només diré que el Govern actual en dos anys haurà triplicat la dotació econòmica que Convergència i Unió va preveure per a un sol any. I, per tant, doncs, el que caldrà veure és –i això, doncs, cal insistir-hi– per què Convergència i Unió va fer un electoralisme fastigós respecte al programa «Viure en família», prometen unes coses que després no va ser capaç de complir.

Gràcies.

El president

Senyora Rigau, demana la paraula?

La Sra. Rigau i Oliver

Senyor president, l'hi agraeixo, perquè crec que per al·lusions...

El president

No, no, jo li pregunto per què demana la paraula...

La Sra. Rigau i Oliver

Per al·lusions, evidentment. Perquè demanaria a la diputada Comas que retiri el que acaba de dir d'«electoralisme fastigós», perquè, senyor president, un programa que intenta satisfer allò que tota persona gran manifesta, que es poder envellir a casa amb dignitat, i que permet donar un suport a les famílies perquè s'organitzin la vida quotidiana, allò que costa tant, d'allitar, tenir cura d'una persona, crec que es mereix tot menys l'adjectiu que vostè li ha posat.

Un programa, «Viure en família», que neix amb una voluntat de....

El president

Senyora Rigau...

La Sra. Rigau i Oliver

...de servei.

Gràcies, senyor president, però reitero la petició a la diputada.

El president

Així consta la petició. *(Pausa.)* Si no hi ha resposta, té la paraula... *(Veus de fons.)* Em sembla que ha dit la senyora Comas que no ho retira. La senyora Capdevila pot pronunciar-se sobre les esmenes.

La Sra. Capdevila i Palau

Moltes gràcies, senyor president. A veure, el posicionament del nostre Grup respecte a les esmenes que ha presentat Convergència i Unió és que no les podem acceptar i a continuació argumentaré el perquè.

Respecte a l'esmena del punt número 2, nosaltres demanem que s'impulsi un nou programa, un nou programa de la xarxa suport a la vida autònoma. I amb l'esmena que ells presenten lo que demanen és que se segueixi impulsant el seu programa. Jo crec que Convergència i Unió ha d'entendre que el Departament en aquests moments està governat pel Govern tripartit, i en aquest cas per la conselleria i per Esquerra, i que s'està impulsant el nostre propi model, el seu propi model, que és diferent al que amb anterioritat havia impulsat Convergència i Unió.

Respecte al punt número 3, recordar que el Departament ja s'ha compromès a aconseguir una cobertura de serveis o prestacions per a l'atenció domiciliària del 4 per cent per a les persones de seixanta-cinc anys. Per tant, aquest compromís ja existeix per part del Departament.

I pel que fa als punts número 4 i número 5, continuem en la mateixa tònica de demanar «seguir», i la nostra resposta és que aquestes esmenes no es poden acceptar per la mateixa raó que he donat abans: que nosaltres no seguim el model que va impulsar l'anterior Govern.

I respecte al senyor Cleries, només clarificar-li que, si ell és un lector de diaris, sí que és cert que van sortir uns articles respecte a la falta de places o a la dificul-

tat que tenien certes persones grans per accedir a places residencials, però recordar-li que també va haver-hi una rèplica i una resposta, i que li recomano la lectura del diari *Avui* del dimarts.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació la Moció en els seus estrictes termes.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat aprovada per 79 vots a favor i 40 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'atenció a la gent gran, especialment pel que fa a les residències (tram. 302-00082/07)

La següent Moció, que és el tretzè punt de l'ordre del dia, és la que fa referència a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'atenció a la gent gran, especialment pel que fa a les residències. Per defensar-la, i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries. Senyor diputat, pot començar.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats i diputades, bé, aquesta és la Moció subsegüent a la interpellació que vàrem presentar en el darrer Ple, perquè, després d'un any de govern tripartit i de constatar que el discurs que es fa des del Departament de Benestar i Família no coincideix amb l'acció política que porta a terme, ens mou a presentar aquesta Moció. Perquè les coses, en el terreny de la política social, s'han de fer per donar resposta a les necessitats, no per fer politiqueria barata ni determinades concessions a la galeria, que poden quedar molt bé quan s'agafa un micròfon. Les coses demostren que l'actual govern té insensibilitat social, però això el que porta és a la injustícia social. I, per tant, això és el que ens mou a l'hora de fer aquesta Moció.

Hi ha unes constatacions, que diré ràpidament: L'atenció domiciliària l'any 2004 no ha augmentat. Ho constata fins i tot la Federació de Municipis de Catalunya. El programa «Viure en família», que n'hem parlat molt, el 2004: les famílies que han tingut alguna persona amb dependència, que li ha sobrevingut durant l'any 2004, no han tingut cap mena de suport per part de l'actual Govern. I això és així i ja ens poden dir el que vulguin de triplicar pressupostos. Doncs mirin si ho fan malament que ni una família més ha entrat a formar part de les que tenen ajut si la dependència ha sobrevingut l'any 2004. Aquesta és la sensibilitat de l'actual govern. I en l'acolliment residencial, tothom coincideix que hi

ha places lliures, llits buits, i, en canvi, el Departament de Benestar i Família és incapaç d'omplir-los. Això són constatacions.

Per tant, la Moció nostra, ja sabem que no ens la votaran —per sistema ho fan—, per tant, és una moció de denúncia, perquè la situació és la que és, és una situació insostenible.

El primer bloc és el primer punt —té tres blocs—, que és: «Augmentar els convenis marc amb l'Administració local», però no com fan vostès en la seva Moció, sinó posant un objectiu, que, a més a més, coincideix amb el que vostès van posar en el pacte tripartit o en el pla de govern, que és arribar al 4 per cent de les persones de més de seixanta-cinc anys. No han volgut admetre aquesta esmena abans; nosaltres ja ho vam posar així a la nostra Moció.

El segon bloc és el referent al programa «Viure en família». El punt 2 fa referència a atendre les sol·licituds pendents del segon semestre de l'any 2003, que, a més a més, segons l'Ordre del Departament que va sortir el mes de març, es podien resoldre, i, per tant, si no ho han fet, vol dir que han tingut onze mesos per fer-ho, però, és clar, la persona amb dependència, no la tenia el Govern, la tenia la família, el qui ha tingut la mala sort, la mala astrugància de tenir aquesta situació.

El punt 3 promou la convocatòria immediata d'aquest programa amb pagament retroactiu, perquè les famílies no tenen cap culpa que el Govern, doncs, sigui incapaç de resoldre els expedients, i, per tant, si ara el resol, que ho faci de forma retroactiva des del moment en què es va tenir aquesta dependència.

I el punt 4 d'aquesta Moció el que vol és prevenir que no torni a succeir el desastre d'aquest any, tenint en compte que a aquestes alçades encara no s'ha convocat el programa. Això són constatacions, realitats: encara avui no s'ha convocat el programa «Viure en família» per al 2004. Si no m'equivoco, estem a 9 de desembre de 2004, això s'acaba. El punt 4, per tant, vol prevenir que no torni a succeir el mateix.

El tercer bloc, el formen els punts 5, 6, 7 i 8. Per una banda, promoure la modificació de l'acolliment residencial. És molt bonic parlar d'universalitzar serveis, de facilitar l'accés... Doncs, aquí el que volem és que sigui accessible a les famílies de classe mitjana i que a les resolucions s'arribi al termini que teníem fins ara, que era que en dos mesos les resolucions estaven fetes, i si era un cas urgent, un mes. Doncs, arribar on érem, perquè ara hem retrocedit fins a onze mesos. I saben per què només tarden onze mesos? Perquè és el temps que porten al Govern, i, per tant, no poden millorar aquesta quantitat perquè no porten més mesos al Govern.

I, per tant, demanem que hi donin suport perquè aquesta Moció pretén ajudar a recuperar l'any perdut, perquè la ciutadania de Catalunya no té cap culpa que vostès no sàpiguen què s'ha de fer en política social.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per defensar les seves esmenes, l'il·lustre senyor Joan López, del Grup Parlamentari Popular.

El Sr. López Alegre

Gràcies. Aquesta Moció, a diferència de l'anterior, té la virtut de proposar coses concretes, encara que alguna d'elles sigui reiterativa amb relació a la que hem tractat anteriorment. Per anar a la idea, el punt 1, bàsicament, és exactament igual que el punt 3 que hem discutit en la Moció anterior, i si hem recolzat l'anterior també recolzarem aquesta.

Nosaltres hem presentat una esmena en la línia del que era el programa del Partit Popular a les últimes eleccions aquí al Parlament de Catalunya, en què parlàvem d'un horitzó del 6 per cent d'assistència al final de la present legislatura, esmena que esperem que tingui el vistiplau del proposant.

En els programes «Viure en família», que són el punt 2 i el punt 3, per seguir la forma de presentació del ponent, del senyor Cleries, també el punt 3 coincideix exactament amb el punt 6, hi hem presentat només una esmena perquè es concreti què és el que representa «de forma immediata», perquè a vegades en el món de l'Administració la immediata no és exactament el mateix que al carrer, i comprenem i entenem que tots vostès consideraran amb nosaltres que, un programa de l'any 2004, el raonable és que es convoqui dintre de l'any 2004. I en aquest sentit també hem presentat una esmena.

En el punt 5..., n'hem parlat també com a crítica amb la Moció anterior. Quan es parla de programes d'acolliment residencial que siguin abastables per les classes mitjanes, hi ha absoluta coincidència per part d'aquest Grup Parlamentari, entenem que està en la filosofia de la conselleria, perquè així ho va dir l'honorable consellera en la interpellació que li va fer la il·lustre diputada senyora Capdevila, i el que aquesta Moció fa és, d'alguna manera, intentar concretar el que ja ens va dir l'honorable consellera. Suposem que vostès hi coincidiran, nosaltres també, i, per tant, tampoc hi ha res a dir.

Amb relació al punt 6 hem presentat una esmena perquè comprenem que no hi ha d'haver diferenciació entre el que són programes urgents i propostes ordinàries, i que el raonable és que això es pugui resoldre amb celeritat, perquè, quan una família fa una demanda, la fa perquè té una necessitat, i moltes vegades, com que estem parlant de gent gran, les necessitats evolucionen molt ràpidament i el que val en un moment determinat no val al cap d'un any. I en aquest sentit també hem presentat, per tant, una esmena.

També hem fet una esmena d'addició, que seria un novè punt, en què demanem que s'incorpori un punt referent a seguir les recomanacions del Llibre blanc de la gent gran amb dependència en el conjunt de les actuacions polítiques que impulsi el Govern dintre de l'any 2005.

En conclusió, recolzarem aquesta Moció. Creiem que, a diferència de l'anterior, és més valenta, proposa coses més exactes i més concretes; per tant, la seva aprovació tindria més valor a l'hora de l'aplicació de polítiques pràctiques que beneficiessin les persones grans i les famílies amb persones grans del nostre país. I creiem que no hi ha dubte que el debat que s'està obrint amb relació a la nova llei de serveis socials ha de servir perquè aquestes diferències que es presenten avui

amb la Moció del punt anterior i amb el punt que ara se'ns presenta es puguin salvar, perquè en matèria de política social poc favor ens farem si s'utilitza des de l'actual Govern per disparar contra l'anterior Govern, o des de l'actual oposició per disparar contra el Govern. Aquestes són matèries en què hi ha d'haver consens, i fins al dia d'avui el Govern no ha estat prou ambiciós, i la feina de l'oposició és esperar-los a vostès perquè siguin més ambiciosos.

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Poden intervenir ara, per fixar la seva posició, els grups que no han presentat esmenes. Té en primer lloc la paraula, i en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyora Consol Prados.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, així com en l'anterior Moció vam votar positivament, en aquesta el nostre vot serà contrari. He dit, ja he comentat en el punt anterior que s'havien fet passos en l'atenció a la dependència; havia de ser així, no podia ser d'una altra forma. I un d'aquests passos va ser, efectivament, la creació del programa «Viure en família». Però, igual que podem fer aquest reconeixement, sí que també demanaria al diputat del Grup proposant que comencin a reconèixer també les errades que han provocat els problemes en la gestió del programa. No va ser un error la creació del programa, el programa en si no és un error; sí que potser la falta de visió o de planificació és el que ha fet que aquesta situació no sigui viable, no l'ha fet viable.

Els expedients pendents de resoldre van ser una responsabilitat del Govern anterior, amb una convocatòria..., la raó va ser una convocatòria sense prou consignació pressupostària i sense criteris clars i transparents. Hem de dir que quaranta mil expedients varen quedar sense resoldre el mes de juny del 2003, perquè no hi havia pressupost; però no només sense resoldre, sinó que en molts casos no es va ni tan sols arribar a entrar-hi les dades de les persones sol·licitants.

El pressupost del 2004 –ja s'ha comentat anteriorment– preveu 85 milions d'euros, i 124 per al 2005. Per tant, en dos anys, el Govern triplica l'aportació per a aquest programa. M'atreveria, si m'ho permeten, a demanar que deixem d'especular amb les expectatives de les persones i reconeguem quina és la situació, però, sobretot, hi posem remei; per exemple, aquest de triplicar en dos anys el pressupost per a aquest programa i de posar criteris que ordenin i que el facin molt més viable.

Com he dit també en la Moció anterior, l'atenció a la gent gran passa per un envelliment digne i en el seu propi entorn. I és per això que defensem uns bons serveis d'atenció domiciliària de proximitat. En aquesta línia, el pressupost del 2005, com ja vam tractar la setmana anterior, ja preveu un increment del 10,5 per cent de les transferències als ajuntaments. Som conscients que no és prou i que necessitarà anar creixent si realment volem uns serveis per a tothom i que siguin de qualitat.

També hi ha un punt en la Moció sobre l'assistència a la gent gran, i en aquest punt concret cal recordar que les inversions en aquest àmbit per al pressupost del 2005 suposen la principal partida, amb un increment del 14 per cent, la qual cosa ve a suposar el 26 per cent del total del pressupost per a la creació de places públiques de residències, centres de dia i habitatge tutelat.

Per tant, el Govern planifica i actua. I una altra prova és també l'elaboració per part de l'ICASS d'una programació territorial dels serveis socials especialitzats per a la gent gran, persones amb discapacitat i malalts mentals, la qual cosa ens ha de permetre identificar quins són els recursos existents per tal, també, de resoldre les mancances que es detectin.

Per concloure, el Govern ja treballa en un model d'atenció a la gent gran, un model que volem que sigui ordenat, clar i en coherència amb les necessitats, i hem de reconèixer també que ens agradaria que anés molt més de pressa, però és que el Govern també ha de resoldre les disfuncions del sistema heretat del Govern anterior.

Per acabar, una reflexió és que puguem tractar totes aquestes qüestions des del màxim consens, perquè, com he dit anteriorment, no crec que hàgim d'especular amb aquestes expectatives de les persones. El que sí que hem de fer és posar-nos d'acord, treballar i posar-hi remei, i sobretot donar les respostes que les famílies i les persones esperen de nosaltres.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Carme Capdevila.

La Sra. Capdevila i Palau

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre posicionament respecte a la Moció que ha presentat Convergència i Unió i les esmenes que ha presentat el Partit Popular és que el nostre vot és en contra. I és en contra perquè –ja ho he dit abans– el Departament està treballant en el seu propi model d'atenció a la gent gran amb dependència, i aquest nou model donarà resposta a totes les disfuncions que vostès van generar en el passat.

I per resoldre aquestes disfuncions, tal com deia la diputada que m'ha precedit, el Departament de Benestar i Família ja preveu una millora de la cooperació amb el món local: preveu un increment del 10 per cent. I ho hem dit també abans: el preveu, aquest 10 per cent d'increment, per fer les transferències als serveis socials d'atenció primària, als serveis d'atenció domiciliària, a la teleassistència, al tema del transport adaptat... Aquest 10 per cent d'increment significa un total de 36,2 milions d'euros, però a més a més hi hem de sumar els 35 milions d'euros que el nostre partit va negociar quan s'estaven elaborant els pressupostos de l'Estat; diners que, evidentment, aniran destinats per ampliar les polítiques de suport a les persones amb dependència.

Senyor Cleries, li tornaré a explicar i li tornaré a aclarir la gestió del programa «Viure en família», però per-

meti'm que abans li digui que jo recordo que, quan Esquerra estàvem a l'oposició, contínuament el seu Grup Parlamentari ens acusava de demagogs; jo li puc assegurar, senyor Cleries, que pel que fa a aquest tema érem uns purs aprenents. Tanmateix, li ho torno a explicar, i li ho torno a explicar perquè després de tantes vegades de parlar d'aquesta lliçó, d'aquest tema, crec que ens l'acabarem aprenent tots de memòria.

Els expedients pendents van ser responsabilitat absoluta del Govern anterior, del seu Govern, enduts –sí senyors– per una dinàmica electoralista. L'any 2003 van fer una convocatòria del programa «Viure en família» del tot temerària, sense cap pla de finançament que pogués atendre les persones que s'hi van presentar. Va pujar, el llistó d'ingressos de les possibles persones beneficiàries de més de seixanta-cinc anys, dels 2 milions de pessetes del 2002 als 6 milions de pessetes el 2003, sense comptabilitzar els ingressos dels familiars que convivia amb la persona amb dependència. El cas és que, d'una previsió de 100.000 sol·licitants del programa per a quatre anys, se'n van presentar 70.000 el primer any, 40.000 dels quals no van ser admesos per falta de crèdit a partir del mes de juny. Aquest mes es va acabar la partida de 43 milions d'euros que s'hi havia destinat i es van deixar de notificar expedients. Des de llavors, ni tan sols es van entrar les dades dels sol·licitants al sistema informàtic –estic parlant del juny.

El Govern actual es troba amb aquesta situació i el mes de març, en la convocatòria d'atenció a les persones publicat en el DOGC, torna a donar carta de naturalesa als 40.000 expedients no resolts i activa tot el procés de resolució fins ara. El pressupost del 2004 va preveure per a aquest programa un total de 85 milions d'euros, quasi el doble que l'any anterior. Això va permetre continuar pagant els 30.657 casos que avui ja estan en nòmina. Durant l'any 2004 han començat a rebre l'ajut 5.000 nous beneficiaris. De fet, aquest any 2004 s'han gestionat els expedients que quedaven pendents de l'any 2003, i si jo recordo..., el 2003 qui governava eren vostès.

Els equips que havien de valorar el programa «Viure en família», en la prestació de serveis, van ser convocats pel Govern de Convergència i Unió el novembre del 2003 i retirats el 16 de desembre següent, del 2003, dies abans del canvi de Govern, amb el concurs de solució ja en tràmit, cosa que va paralitzar tant les proves pilot existents com l'aplicació del programa «Viure en família» a tot Catalunya.

Les previsions del Departament de Benestar i Família, pel que fa a aquest programa, contempnen una reorientació que comporta un canvi en els criteris d'elegibilitat, i en cap cas suposarà que els actuals beneficiaris deixin de percebre la prestació.

És per tots aquests motius, i espero que aquesta sigui l'última vegada que tornem a argumentar i tornem a discutir sobre el programa «Viure en família», per tots aquests arguments, el nostre Grup hi votarà en contra.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, seguidament, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Bé, nosaltres votarem en contra d'aquesta Moció, i volia comentar un parell de coses.

El senyor Cleries ha parlat moltes vegades del programa «Viure en família»; no és la primera vegada que se'n parla en aquest hemicle ni tampoc en les sessions de la Comissió de Política Social. I li agrada citar-lo com una mena d'atac a l'actual Govern. I, clar, ja n'ha abusat tant, i, a més a més, com que el que diu no s'ajusta a la realitat, entengui, senyor Cleries, que, al final, aquesta diputada, que normalment és bastant moderada i es conté bastant en els seus qualificatius, n'hagi utilitzat un que –avui, a l'hora de qualificar allò que en diem «electoralisme»– a vostès no els ha agradat, especialment a l'anterior consellera de Benestar i Família.

Però, escolti'm, ho diré d'una altra manera, ja que no els ha agradat allò de l'electoralisme..., «fastigós», he dit; en podia dir «llefiscós», «escandalós», de qualsevol altra manera, perquè això d'adjectivar, això, escolti'm, és molt personal.

Vostès van enganyar la gent. Els ho diré així; potser els agrada més. (*Remor de veus.*) Doncs, no; és pitjor. Sí que van enganyar la gent. Per què? Perquè resulta que vostès van destinar una partida de 43 milions d'euros per a aquest programa, van rebre setanta mil sol·licituds i el mes de juny què van fer, quan es van trobar que ja havien gastat tots els diners? Ho van deixar aturat. I en comptes de resoldre-ho..., o fer un suplement de crèdit... –ho saben fer això, ho sabien fer–, fer una suplementació de crèdit per resoldre els quaranta mil expedients que quedaven –només en van resoldre trenta mil–, en comptes de fer una suplementació de crèdit, no, resulta que van deixar de notificar expedients, ni tan sols van entrar les dades dels sol·licitants al sistema informàtic. És a dir, van dir «esperem». I entre el mes de juny i el mes de desembre hi han sis mesos, que vostès podien treballar, i no van treballar. (*Veus de fons.*) No ho van fer! I vostès han estat enganyat la gent, i continuant enganyant la gent quan diuen –quan diuen– que les persones que no han tingut ajut el 2004 és per culpa del nou Govern; és per culpa de vostès, de l'anterior Govern, que van deixar paralitzats quaranta mil expedients i sense resoldre.

Per tant, qualificatiu: vostès van enganyar la gent i continuen enganyant quan diuen el juny. Si no, per què no feien la feina que havien de fer? Potser ja estaven de vacances des del mes de juny i la gent amb problemes, amb persones en situació de dependència a casa seva, sí que els estaven patint, en aquell moment ja ho estaven patint.

Per tant, lògicament, miri, al final aquesta diputada s'enfada, perquè diu: «És que ja està bé!», ja està bé d'abusar d'aquest exemple d'un problema que van crear vostès, i que, en tot cas, al pressupost del 2004 es va preveure un total de 85 milions d'euros, el doble del que havien previst prèviament vostès, i el 2005, 124 milions d'euros, per tant, amb una certa previsió respecte a les necessitats que s'han d'atendre. I, per tant, això, ho volia dir, ho volia dir perquè ja està bé –ja està bé– d'utilitzar les persones en situació de dependència

i les famílies que les han d'acollir, d'una manera que francament no considero ètica, perquè ha implicat, i hi torno a insistir, enganyar la gent.

Per altra banda, i passant a altres punts de la Moció, al cinquè, el sisè i el setè, només dir una qüestió aquí: en l'acolliment residencial no hi ha places buides en els centres propis i concertats. N'hi ha als centres col·laboradors, això és veritat, però per què? Perquè l'oferta total de places del sector supera la demanda d'aquells que poden pagar. I, vostès, en definitiva, és el sistema que van plantejar; un sistema que no estava basat en la provisió de necessitats, i que va fer possible que es pogués engrandir el sector privat justament per no poder fer front a les necessitats de dependència i d'atenció a la gent gran.

Gràcies.

El president

La senyora Rigau demana la paraula...

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies. Per al·lusions, lògicament. Només per dir-li, d'una vegada... Senyora diputada, aquesta diputada també es podria enfadar, però penso que no és el cas. Hem de reconèixer, i jo sóc la primera, que aquest programa va tenir molt èxit. Però, miri, va ser precisament aquest èxit que ens va portar a obrir les barreres per tal que la classe mitjana es pogués beneficiar també d'això que ara vostès diuen que volen fer.

Però, sap què passava, senyora diputada? Que pensàvem continuar governant, i de fet –i de fet– vam guanyar les eleccions. Per tant, mai vam poder dir que pensàvem enganyar la gent.

Per tant, en tot cas..., que vam tenir dificultats? Evidentment. I que les hauríem superat. Però mai –mai– es pot admetre que s'hagi enganyat ningú.

El president

Senyora diputada..., gràcies. Té la paraula el senyor Cleries per posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Cleries i González

Bé, en primer lloc..., moltes gràcies, president. En primer lloc, els passaré còpia d'aquesta resposta de la consellera Simó en la qual dona notícia que el mes de desembre es van registrar 8.104 expedients, que jo sapiga ja governava el tripartit; el mes de novembre, 6.152, i en l'etapa preelectoral, 6.195. Vint mil expedients ja són des de l'etapa preelectoral fins al 31 de desembre, que és quan es va acabar la convocatòria. I, per tant, qui els havia de resoldre és el nou Govern. Si no ho podia fer el 31 de desembre..., bé, haver-ho fet a finals de gener. Però el cert és que aquests expedients són de la seva època, i els passaré còpia d'aquesta resposta, perquè veig..., i ja li ho vaig explicar l'altre dia, a la consellera..., i és d'ella, no?, vull dir, ho signa ella. (*Pausa.*) És fantàstic, sí, és la vida. (*Remor de veus.*)

Aleshores l'any 2004, per tant, nosaltres veiem que ha estat un any en què han anat les coses enrere. Vostès parlen de drets socials, però alguns dels aconseguits els

suprimeixen. Vostès parlen d'universalitzar prestacions i serveis, quan en realitat els redueixen. I parlen de fer noves lleis de serveis socials, i les vigents, no les compleixen.

Per tant, la cosa està ben clara. I escolti'm, nosaltres tampoc ens volem enfadar però les coses són tal com són i aquests expedients del «Viure en família»..., si collem és perquè sabem que la raó està de la nostra banda, i a més a més la consellera ho ha reconegut i ha dit que està registrat, eh?, diu..., perquè primer em va dir que no ho tenia registrat i després diu que consta en l'aplicatiu del Registre del Departament de Benestar i Família del mes de juliol, agost..., fins al desembre de l'any 2003. Caram! O sigui que han fet el «Graduï's, ara pot» i han trobat que els tenien registrats! Per tant, ho celebrem.

I dir també, en referència al Grup Parlamentari del Partit Popular, que amb molt de gust acceptem les seves esmenes. L'única que no acceptaríem és la que fa referència a l'apartat 6, perquè tampoc volem forçar la màquina i dir que ho resolguin en un mes, quan ara, en onze, encara no ho han resolt. Clar, aleshores, nosaltres diem «dos mesos i un», que és tal com ho fèiem nosaltres, i tampoc volem demanar més del que fèiem nosaltres, perquè també sabem les limitacions, perquè la gent vol triar la seva residència, etcètera, i això requereix un temps.

Per tant, les acceptaríem totes excepte la de l'apartat sisè. I convidem tothom que ho voti perquè és una manera de posar remei a aquest desgavell que tenim.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació la Moció, tal com s'ha expressat, amb l'acceptació de les esmenes.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 50 vots a favor i 66 en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Pla hidrològic nacional i el Consorci per a la Protecció Integral del Delta de l'Ebre (tram. 302-00083/07)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Pla hidrològic nacional i el Consorci per a la Protecció Integral del Delta de l'Ebre. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per exposar-la l'il·lustre senyor Francesc Sancho.

(Remor de veus. Pausa.)

El Sr. Sancho i Serena

Bona tarda. Gràcies, senyor president. Es tracta de la Moció subsegüent a la interpellació que vam veure la

setmana..., l'últim Ple, no la setmana passada, l'últim Ple, entorn del Pla de protecció del delta de l'Ebre.

En aquella interpellació els preguntava: què passa a l'Ebre?, què els passa a l'Ebre? Sabem el que no passa. El que no passa ja és el transvasament, ja no hi ha transvasament, per sort. Però sí que hi ha problemes, de qualitat i de quantitat; el riu té uns usos i abusos, i unes competències que corresponen a l'Estat. Està en vigor el Pla de conca de l'Ebre que preveu cent metres cúbics de cabal ecològic; també el Pacte de l'aigua d'Aragó, amb 3.600 hectòmetres de reserva exclusiva per a l'Aragó, que deixen el tram final sense les aportacions necessàries.

Les estructures de gestió del riu, la CHE, són obsoletes i responen a una visió del riu «decimonònica» i fortament territorial, on el tram final pateix per falta d'aigua i per falta de competències.

Al llarg de la tramitació del PHN, Convergència i Unió varem introduir l'esmena addicional desena que permetia fixar el cabal hídric i el cabal ecològic; els cabals ambientals resultants es devien incorporar al Pla hidrològic de la conca de l'Ebre mitjançant la seva revisió.

Aquesta competència es va derogar. En la Llei d'acompanyament dels últims pressupostos de l'últim Govern del Partit Popular es va derogar. Algun dels partits que recolzen el Govern ha presentat esmenes a Madrid per recuperar aquestes competències. En lloc d'això, avui, a l'Ebre, es dissol el CPIDE, es dissol el Cossec.

Però el que ens preocupa és la pèrdua de competències per part del Govern de la Generalitat. I la pèrdua de veu per part del territori i de la societat civil i el moviment social de les Terres de l'Ebre. Ens preocupa aquesta pèrdua de veu. Els mateixos representants de la Plataforma en Defensa de l'Ebre..., el seu portaveu, senyor Manolo Tomàs, creu que tot això és molt precipitat. Però, és clar, també hi ha qui vol dissoldre la mateixa Plataforma, i la vol deslegitimar amb els mateixos arguments amb què es deslegitima el CPIDE, i la vol dissoldre amb els mateixos arguments que es dissol el CPIDE.

Necessitem un organisme amb competències, no renunciar al cabal ecològic ni a la participació de la societat civil de l'Ebre. Avui a l'Ebre els diuen coses com les que publica la revista de la Plataforma de la Ribera d'Ebre; els diuen coses com: «Canvi? Quin Canvi? Il·lusions enterrades.» És la revista de la Plataforma de la Ribera d'Ebre.

Avui vostès, ben segur, aquí guanyaran una votació, però ja estan perdent a l'Ebre. Els ho asseguro, aquesta votació és la seva derrota política a l'Ebre, encara que no s'ho creguin; entre altres coses perquè abans de procedir a la votació, abans que canti el gall, vostès, aquí, hauran negat tres vegades l'Ebre. (Remor de veus.) Jo espero que s'ho repensin, no neguin l'Ebre—no neguin l'Ebre—perquè evidentment necessitem el cabal, la veu i els consorcis.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats. (Remor de veus.)

El president

Gràcies, senyor diputat. No havent-se presentat esmenes, poden fixar la posició els grups parlamentaris. En

nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, ho pot fer l'il·lustre senyor Joan Sabaté.

El Sr. Sabaté i Borràs

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor Sancho, vostè va fer la interpellació i avui fa la Moció subsegüent només per justificar, com ja li va dir el conseller Milà, el suport de vostè i del seu Grup al Pla hidrològic nacional, i justificar allò que en fou la torna, el Consorci per a la Protecció Integral del Delta de l'Ebre.

Al setembre de l'any 2000, en la Nit dels Empresaris Ebrencs, l'expressident Pujol, en una intervenció que va fer davant d'aquest auditori, va cridar a acceptar allò que ell definia com a inevitable; ens va raonar que no hi podríem fer res. S'acabava d'anunciar feia pocs dies la intenció ja confirmada del Partit Popular, del Govern del Partit Popular del senyor Aznar, de tirar endavant un pla hidrològic que preveia un gran transvasament de l'Ebre. El senyor Pujol ens deia: «Això és inevitable, ja els ho dic jo, els ho he dit sempre; vostès no em fan cas. I, per tant, aquí l'únic que hem de mirar és mirar què en traïem a canvi.» Aquesta va ser la veritable posició del seu Grup, en tot moment.

Minuts abans, en el mateix acte, en el qual vaig poder intervenir en la meua condició d'alcalde de Tortosa, jo havia fet una crida a articular el necessari consens social i polític per evitar que sortís més aigua de l'Ebre cap a altres conques. No sols no es va acceptar la proposta de consens, sinó que en els mesos a venir, i venint entre altres de les seves files, de les de Convergència i Unió, em vaig haver de sentir de tot; fins i tot les acusacions d'alimentar o de donar suport al moviment social d'oposició als transvasaments.

Curiosament, el dia de la interpellació i avui, amb brevetat però en la mateixa línia, vostè en la seva intervenció manifestava l'orgull que sentia de defensar la posició de Convergència i Unió i parlava –textualment llegeixo– de «...la cada vegada més clara evidència que les posicions, la lluita i l'aguant de la nostra gent avui tenen més sentit que mai.» Curiosament pretenia identificar-se amb el moviment social de l'Ebre. Que és perquè avui vostès són a l'oposició i a veure si volem i aconseguim capgirar el moviment social contra els governs que a Catalunya i a Espanya han aturat el transvasament de l'Ebre? Que és això? És perquè aquests governs han aturat el que vostès varen aprovar amb el seu vot? Això ho diu la gent de la Ribera d'Ebre, honorable, que no han estat mai al seu costat ni vostès amb ells, amb els que fan aquesta revista.

Segueix, senyor Sancho, vostè, negant allò que és evident. Diu que s'ha derogat el transvasament, però no el Pla de la conca de l'Ebre –i ara ho repetia– i el Pacte del agua de Aragón. Hi té una certa fixació, en això. Suposo que sap que quan s'aprovi el Projecte de llei de modificació del Pla hidrològic nacional, que tramiten les Corts Generals, evidentment el Pla de conca de l'Ebre hi queda supeditat; i suposo que sap, i ho hauria de saber, malgrat que vostè és reincident en això, que el Pacte de l'aigua d'Aragó s'està revisant a les Corts d'Aragó; i en qualsevol cas no afecta al transvasament, sinó a aprofitaments dintre de la conca; encara que

vostè diu..., deia l'altre dia que li és igual si la demanda és a l'Aragó o és a València. A vostè li és igual, però resulta que l'Aragó està dintre de la conca de l'Ebre i tenen dret a usos, i València està fora de la conca i, amb tots els respectes, evidentment, són transvasaments les aportacions d'aigua cap a València. Sembla ser que no sap diferenciar una cosa de l'altra.

Afegeix també que és necessari que la gestió del riu estigui en mans de la gent de l'Ebre, del Govern de Catalunya, i que es pugui fixar un cabal ecològic suficient. Ignora vostè també que la conca de l'Ebre afecta vuit comunitats autònomes i que evidentment en aquest moment és quan el Ministeri de Medi Ambient –i el conseller Milà li ho recordava l'altre dia– precisament proposa donar tot el protagonisme a les comunitats autònomes dintre de les confederacions, en un procés de reforma d'aquest sistema, que certament és caduc, d'organització de les confederacions hidrogràfiques.

En definitiva, vostè en aquesta Moció ens defensa el Consorci de Protecció Integral del Delta de l'Ebre i la seva gestió com a president de l'ens. Deia l'altre dia: «El CPIDE, el Consorci, organisme que sempre ha molestat.» Sempre, senyor Sancho, ha molestat perquè el Consorci va néixer només per legitimar el seu suport al Pla hidrològic nacional i a la política de transvasaments, un suport que anava en contra de l'opinió majoritària a l'Ebre i de l'opinió i de la voluntat del poble de Catalunya, votada per aquesta cambra, que va votar en contra de la política de transvasaments. I malgrat això, el Grup de Convergència i Unió, a Madrid, va donar suport als transvasaments de la Llei que impulsava el Govern del Partit Popular.

I la seva gestió com a president del Consorci, què vol que li digui? El conseller també li ho va dir l'altre dia, una despesa corrent, despeses de protocol, de representació, etcètera, superior a la pròpia inversió en el Pla de protecció del Delta. Per tant, cal emmascarar això.

Vostè preguntava: «I ara què farem?» Doncs ja li ho dic jo: ara posarem ordre al Consorci, liquidarem el deute i evidentment suprimirem aquest organisme, que en aquest moment no té utilitat; garantirem la màxima eficàcia i eficiència en l'execució de les inversions, sobretot les procedents de la Unió Europea, i garantirem l'existència d'un òrgan de representació territorial, presidit pel Govern de la Generalitat, amb presència de l'Administració de l'Estat, de les administracions locals, dels ens socioeconòmics i també de les organitzacions conservacionistes i del propi moviment social. Aquest organisme que ha de planificar les actuacions sobre les Terres de l'Ebre i evitar la confusió que vostès i el Govern del PP van tenir sempre entre el que era el Delta i el que era el conjunt de les Terres de l'Ebre.

Així mateix, el Ministeri, a través d'una societat mercantil, garantirà les inversions públiques, sobretot les procedents d'Europa. Garantirem el cabal ecològic, evitarem la regressió, que ve fonamentalment del procés de subsidència. Aquest any es comença a actuar per regenerar l'aigua de les badies del Delta i garantirem els regadius, també, que reclama la nostra pagesia, com ara els regadius del canal Xerta - la Sénia.

Senyor Sancho, senyores i senyors diputats de Convergència i Unió, vostès no estan legitimats per demanar consens perquè no l'han volgut en cap moment. La iniciativa avui correspon al Govern i als grups parlamentaris que li donem suport. I per tot això votarem en contra de la seva Moció.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.
(*Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Gràcies. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. de los Ríos i Martínez

Gràcies, senyor president. Des de l'escó. Hem llegit atentament aquesta Moció presentada pel Grup de Convergència i Unió i de fet el que veiem és que ens defineix un ens que ens recorda, fil per randa, el CPIDE. De fet, un CPIDE, que, com bé s'ha recordat des de l'anterior intervenció, era un organisme purament compensatori del que havia de ser un transvasament. I, per tant, entrava en el joc del transvasament de l'Ebre. Per tant, no volem recordar el passat, és passat; de fet ja no hi ha transvasament, però també s'ha de recordar l'origen de determinats... (*Pausa.*) Perdó, l'origen de determinats organismes, quan van servir, i de fet servien com a compensació del que ja s'acceptava..., quan ja s'acceptava aquest transvasament.

De fet, llegint atentament la Moció, també el que veiem és que defineix no només el que era el CPIDE sinó el que hauria hagut de fer un consorci d'aquesta mena i que finalment la realitat ens ha demostrat que no va ser així. I ens ho ha demostrat bàsicament per dos qüestions. En primer lloc, una de les primeres funcions que tenia aquest Consorci era la redacció d'un pla integral. Quan vam veure aquesta redacció d'aquest Pla integral vam veure que no presentava cap tipus..., massa propostes importants ni serioses.

Però després, posteriorment a aquesta gestió, hem pogut escoltar en la interpellació, en nom de la conselleria, com s'han denunciat una sèrie d'irregularitats informades pel propi interventor del Consorci en l'execució de la despesa.

Per tant, aquests dos fets –aquests dos fets– fan aconsellable la liquidació d'aquest organisme. De fet, hi continuo insistint, és aconsellable liquidar un instrument que va néixer sempre amb la voluntat de reduir l'impacte, especialment mediàtic, del que havia de representar aquest transvasament de l'Ebre. De fet, pel que cal apostar, davant d'aquesta liquidació, és per un organisme de nova planta, que sense la hipoteca del passat i en compliment del que especifica la disposició addicional desena de la Llei, sigui realment un instrument eficient per acabar la redacció d'un Pla integral seriós, amb propostes serioses i amb propostes importants.

Per tant, per tot el que acabo d'exposar, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana no podem donar suport a aquesta Moció que ha presentat el Grup de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Popular, l'il·lustre senyor Joan Bertomeu.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Partit Popular presentem la nostra posició referent a la Moció presentada per Convergència i Unió. I en principi voldria manifestar que la interpellació presentada pel senyor Sancho lo passat Ple la considero oportuna i necessària, a l'igual que la present Moció. I la considero oportuna perquè la veritat és que els ciutadans de les Terres de l'Ebre ja no saben fins a quins límits los compromisos electorals se duen a terme en lo que correspon a les necessitats de les Terres de l'Ebre.

La proposta de la Moció que insta el Govern a donar les solucions necessàries per a garantir l'existència d'un consorci que disposi de tècnics i científics, que fixi solucions relatives a la problemàtica deltaica, que participi en els organismes de l'Estat amb competències a l'Ebre i que disposi de recursos per a executar aquestes necessitats, crec que és lo que tots los habitants de les Terres de l'Ebre estan esperant.

La intervenció del senyor conseller en lo passat Ple la considero lamentable, ja que al plantejament de solucions de futur, lo conseller es va limitar a fer una cortina de fum que només es limitava a amagar tota la problemàtica que el tripartit té a les Terres de l'Ebre. Lo seu estil de criticar els altres, l'estil d'amenaçar amb tribunals i fiscals per les anteriors gestions del CPIDE només dona constància que el Govern de la Generalitat no té clar quins són los seus objectius per a complir los compromisos assumits a les Terres de l'Ebre. I, per tant, la forma de sortir-se'n és criticar les anteriors gestions.

Doncs bé, lo passat i les responsabilitats que se'n puguin derivar ja sortiran, però jo crec que el Govern de la Generalitat ja és hora que després d'un any es posi a executar aquells compromisos assumits a les Terres de l'Ebre, que deia «sí» al Pla integral del Delta, i «no» al transvasament, amb l'eslògan de «Salvem lo Delta.» Lo transvasament s'ha derogat. Lo Pacte d'Aragó, em deia el senyor Sabaté ara que s'està intentant derogar, però de moment existeix, continua en vigor.

Les preses de la conca de l'Ebre, que eren beneficioses per a les Terres de l'Ebre, s'han derogat. Les alternatives d'aigua a València, Múrcia, Barcelona, etcètera, estan en marxa i el Pla integral del delta de l'Ebre està totalment parat. En contrapartida, lo nou Govern proposa al Delta adquirir terrenys costaners, cosa que va en contra de la voluntat dels propietaris. La resta de la costa la grava amb lo Pla director costaner, i proposa l'ampliació de la zona PEIN. Per altra part, proposa reducció de zones urbanístiques turístiques i també condiciona en gran part lo desenvolupament de les activitats turístiques rurals.

Tot aquest conjunt de propostes que van en contra dels interessos dels ciutadans del Delta són la contrapartida al Pla integral, i no veiem enlloc on estan les propostes famoses per salvar el Delta. Però voldria recordar que el Delta està habitat, i és lo primer que hem de salvar,

los seus habitants, i els hem de deixar fer les activitats de pesca, agricultura, turisme, indústria, etcètera.

Lo senyor conseller, la passada setmana, quasi va rebutjar –i ara també ho ha recalcat lo representant d'Esquerra Republicana– la feina feta pels tècnics competents en lo que es refereix al projecte del Pla integral del delta de l'Ebre, redactat per enginyers de ports i camins i altres, manifestant que es van trobar amb una aparent i una primera proposta d'actuació pressupostada, amb 560 milions d'euros. Doncs bé, aquesta proposta estava redactada amb la participació de més de cinquanta entitats com són sindicats obrers, sindicats i patronals agràries, associacions de pescadors, aqüicultors i caçadors, comunitats de regants, Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, l'Agència Catalana de l'Aigua, la Direcció General de Costes, la Cambra de Comerç, consells comarcals, ajuntaments, associacions d'empresaris, patronats, associacions de turisme, Parc Natural, universitats, Institut de Desenvolupament, Institut d'Investigació, etcètera.

I no voldria recordar els motius pels quals no es va aprovar definitivament, però això no vol dir que la concessió del projecte del Pla no sigui aprofitable. I el conseller, tan alegrement, la va criticar. Una altra cosa és que no es vulgui fer res a les Terres de l'Ebre, i llavors sí que comprenc el conseller, perquè el que vol és no executar cap obra per a solucionar la regressió i la subsidència, la qualitat de les aigües, la millora de l'hàbitat físic dels ecosistemes, la implantació d'un model agronòmic sostenible, etcètera.

Per tant, jo crec que, sigui el PIDE, sigui el Cosec o sigui una nova entitat jurídica, és necessari i urgent dotar d'un mecanisme les Terres de l'Ebre que doni sortida a la seva problemàtica. I la primera acció positiva que hauria de fer el Govern, i en principi no apareix enlloc, és dotar los pressupostos de la Generalitat del 2005 de partida pressupostària suficient per a començar a executar les obres del Delta, i no parlar més de projectes ni d'estudis, que ja n'hi ha suficients, i que al final no seran necessaris, perquè quan lo Govern voldrà actuar lo delta estarà sota l'aigua.

Per tant, lo Grup Parlamentari Popular donarem suport a la Moció presentada per CiU, i, pel que veig, la resta dels grups lamentablement no en donaran.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Bé, nosaltres votarem en contra d'aquesta Moció presentada pel Grup de Convergència i Unió. I el senyor Sancho, quan, en la seva intervenció, ha qualificat que aquest vot contrari que faríem els grups que donem suport al Govern, tal com hem anunciat, seria una derrota política per a l'Ebre, que «negaríem tres vegades l'Ebre», ha dit, allò com una cita bíblica o del Nou Testament, que negaríem tres vegades l'Ebre, bé, tres vegades, li diré que, de qui és la responsabilitat de l'embolic social-polític que hi ha

hagut a l'Ebre els darrers anys? Qui va propiciar el Pla hidrològic nacional? Qui li va donar suport? I per tant, quan ens congratulem que s'hagi retirat, que ho digui el senyor Sancho, precisament, que van donar suport al Pla hidrològic nacional, per tant, jo crec que la primera negació de l'Ebre ja la va fer ell i l'ha fet ell.

Segon. El moviment social va néixer a causa de la seva política, de Convergència i Unió i del Partit Popular, perquè, i no oblidem això, és qui ha sabut defensar Terres de l'Ebre mentre vostès estaven precisament planificant i volent tirar endavant tot un projecte clarament negatiu.

I tercera negació. La mateixa creació del CPIDE, que era l'instrument legitimador del transvasament i que volia contrarestar els efectes negatius justament d'una obra absolutament insostenible.

Li podria afegir una quarta negació, senyor Sancho. Perquè vostè, com a president del CPIDE, aquest organisme que havia de redactar el Pla integral per a la preservació del Delta de l'Ebre, cosa que no ha fet en el transcurs de la seva existència, i que havia de rebre una aportació del 70 per cent de l'Estat, 30 per cent de la Generalitat, que no va arribar a rebre cap diner de l'Estat, per què? Per la forma de gastar. I aquí, vostè, com a president, que ho era, devia conèixer justament els informes de l'interventor del Consorci, negatius, i que, per altra banda, l'interventor general de l'Estat es nega justament a pagar, per despeses que, des del punt de vista d'Intervenció, són injustificables: contractes de difícil justificació, un cap de secretaria sense presència física, mai 68.000 euros l'any, o la direcció tècnica, 72.000 euros l'any, o despeses injustificades de reunions, que podríem explicar que es van anar a fer a Vilanova i Geltrú per parlar d'estratègies comunicatives, 2.500 euros. Bé, doncs això és negar l'Ebre.

Per tant, és clar que a partir de les irregularitats que han estat informades per tècnics de rellevància, com el propi interventor general de l'Estat en l'execució de la despesa de l'organisme, això ha portat justament que el mateix Govern de la Generalitat hagi reconsiderat la seva intenció inicial de donar continuïtat a aquest organisme per fer una altra política, la política de preservació del Delta, però no en el marc del Pla hidrològic, sinó en el marc de la nova cultura de l'aigua i a partir dels mateixos plantejaments nous, doncs, aleshores, és clar, és més raonable, més aconsellable liquidar aquest organisme i fer, això sí, un organisme de nova planta, que ens va anunciar l'altre dia el conseller de Medi Ambient, que no tingui la hipoteca del passat, que acabi de manera eficient la redacció del Pla integral, que coordini les actuacions de les dues administracions, pel que fa referència a l'execució d'aquest Pla, i que, efectivament, es faci un funcionament eficaç i honest amb el que és la gestió de les polítiques de protecció del Delta. I amb això s'anirà a favor de l'Ebre.

I per tant, votant en contra de la seva Moció, ens ratifiquem amb les polítiques a favor de Terres de l'Ebre.

Gràcies.

El president

Senyor Sancho, em demana la paraula per...

El Sr. Sancho i Serena

Per al·lusions, president. *(Pausa.)* Gràcies. Molt breument, jo li recomanaria a la senyora Dolors Comas que es llegeixi la conclusió de l'interventor, on veurà que no diu el que vostè diu. Simplement s'ha de llegir, punt número 5, conclusió de l'interventor.

Segona. La Presidència, en aquell moment, vam deixar damunt de la taula una sèrie de qüestions que avui estan damunt de la taula i continuen estant damunt de la taula. Però deixi'm dir-li una cosa, no el que li diré jo, lo que sap tot l'Ebre: El Cosec es dissol per les baralles per sots i càrrecs que vostès han tingut a l'Ebre. Ho sap tot l'Ebre. Ho va denunciar, la plataforma; ho han denunciat, els dirigents socials de les Terres de l'Ebre, no nosaltres. Això és el que vostès no poden assumir i aquesta serà la seva derrota.

Gràcies, president.

(Pausa llarga.)

El president

Posem, doncs, a votació aquesta Moció.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 51 vots a favor i 66 en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'habitatge (tram. 302-00084/07)

El punt número 15 de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'habitatge. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per a exposar-la, l'il·lustre senyor Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt breument, aquesta Moció porta causa en la interpellació de la passada sessió plenària que plantejava al conseller de Medi Ambient què havia passat respecte a les votacions a Madrid en el tripartit, respecte a una esmena del PNB als pressupostos de l'Estat, en virtut del qual, primer, iniciativa per Catalunya i Esquerra van votar a favor, després van votar en contra una esmena que, a la pràctica, si hagués prosperat, implicava l'ordre de cent milions d'euros per a Catalunya per a polítiques pròpies de gestió de l'habitatge, i que, ja dic, primer es van votar favorablement i després, suposo que seguint les pressions del Partit Socialista, es van votar en contra, i malauradament aquests recursos i aquests diners no es gestionaran, en la mesura que estava prevista en l'esmena, per a Catalunya.

A partir d'aquesta situació, que, com deia a la interpellació, és la prova del cotó del que s'anomena Govern catalanista i d'esquerres, una situació kafkiana a Madrid, que demostra que el Govern, ni catalanista ni d'esquerres. Ni catalanista, perquè renuncia a l'exercici propi de competències en matèria d'habitatge; ni progressista, si entenem per progressista com sensible a

determinades qüestions socials com les de l'habitatge, a què, com dic, es va renunciar.

A partir d'aquesta situació, presentem la Moció amb diferents apartats. El primer defensa la plena titularitat i exercici de la competència de la Generalitat en matèria d'habitatge, per fer possible el disseny de polítiques pròpies adaptades a la realitat social i econòmica catalana.

En segon lloc reclama al Govern de l'Estat –insta el Govern de Catalunya, reclama al Govern de l'Estat– la transferència addicional d'aquests cent milions d'euros que nosaltres dèiem, en compliment d'aquesta esmena que, primer, alguns dels grups del tripartit van votar a favor i després en contra.

A la vegada, també demana, aquesta Moció, presentar al Parlament, dèiem nosaltres abans de final de l'any 2004, com va anunciar a principi de legislatura, el conseller, el Projecte de llei d'habitatge.

I finalment demanàvem, com una mesura molt particular i concreta, que es preveïés en el pla per al dret a l'habitatge, actualment en tràmit, una subvenció a fons perdut del 20 per cent per a la promoció d'habitatge protegit, equivalent al de règim especial, com reclamen i van esmentar recentment en la seva compareixença, les entitats sense ànim de lucre que intervenen en aquest camp.

Aquest és el plantejament, esperem que amb el contingut que té tingui el suport dels diferents grups. En tot cas, en el torn final, faré el meu posicionament sobre les esmenes presentades, del PP, que sí que ja anuncio que una no l'acceptaré i l'altra sí que ha estat objecte d'una transacció.

El president

Doncs per presentar les esmenes, precisament, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Popular, l'il·lustre senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Diputades, diputats, bé, envers la Moció presentada pel Grup de Convergència i Unió, dir que en el nostre cas compartim bona part de la seva exposició. I hem presentat dues esmenes. La primera és més un problema de semàntica. Nosaltres entenem que no és tant defensar plenament la competència, sinó que és exercir la competència en matèria d'habitatge, perquè creiem que ja la tenim. Una altra cosa diferent és amb relació al que és la política urbanística, amb relació al que és el règim de valoracions, que això encara és l'únic que queda en mans del Govern central. O el que és el Pla de l'habitatge, que aquí el que enraonem no és tant de competències, sinó de qui gestiona els recursos, que el mateix Estat pugui contribuir envers els plans d'habitatge d'arreu d'Espanya i les diferents comunitats autònomes, no?

I la segona, amb relació al Projecte de llei d'habitatge, que nosaltres veiem que el termini que proposava Convergència i Unió era pràcticament impossible de complir. En ésser per a finals de 2004, ens trobem amb unes dates que tècnicament és inviable. Havíem presentat

que es fes durant el primer trimestre de l'any 2005, i així es donés compliment a allò que va prometre o va plantejar el Govern tripartit.

Fent una breu referència a l'exposició de la interpellació, que jo la vaig llegir atentament i vaig seguir l'altre dia, veiem com, efectivament, coincidim en una sèrie de posicionaments que va fer el senyor Puigdomènech, sobretot un, al final, que ja va ser el mateix posicionament que vam fer quan es va presentar l'esmena a la totalitat dels pressupostos al Departament de Medi Ambient i Habitatge, que és que, sincerament, ha sigut un any perdut en matèria d'habitatge. I això ho donen les dades, i les dades són clares, ja ho vam dir l'altre dia i ho reiterem avui. La famosa desacceleració del preu de lliure mercat, amb un 0,25, realment és còmic, no? Dir que avui en dia..., o acceptar que una pujada d'un 20,3 per cent en els preus de l'habitatge lliure és desacceleració, doncs, realment nosaltres no ho compartim. Si, a sobre, estem per sobre de la mitjana de la resta d'Espanya, que està en un 17,18 per cent, i si, a sobre, afegim que la pujada a la ciutat de Barcelona –ciutat emblemàtica, que la guarda el Partit socialista i Iniciativa i Esquerra Republicana fa molts anys– és del 36 per cent, home, dir-ne desacceleració, realment jo crec que és còmic, com he dit abans.

Fent esment de diferents qüestions que va dir el mateix conseller, efectivament ell va reconèixer que no s'havien complert les expectatives de l'any 2004, efectivament va dir que s'havien fet o programat uns quatre mil cinc-cents habitatges per al 2004 i n'hi havien previst uns nou mil per a l'any 2005. Si tenim en compte que el Pla per al dret a l'habitatge n'hauria d'haver representat 10.500 per a aquest any 2004 i 10.500 per a l'any 2005, els comptes són clars: són 21.000, en relació amb les 10.500 o 11.000..., o les 13.000 que es faran o que es té previst fer durant l'any 2004 i 2005. Per tant, tenim una mancança de més de sis mil habitatges que no sabem quan es podran recuperar. Nosaltres creiem que difícilment –difícilment–, durant aquest quatre anys de vigència del Pla, es podrà arribar als 42.000 habitatges que va prometre el Govern de la Generalitat.

Amb relació al Pla de xoc de l'Estat, també trobem a faltar aquests 10.000 habitatges que va dir la ministra que es farien aquí, a Catalunya. I alhora també, arran de la Moció presentada, el punt 2..., amb relació al repartiment dels fons del Pla de l'habitatge de l'Estat, veiem que, només, dels 1.000 milions que s'havien pressuposat com a Pla de xoc, només se n'han utilitzat 182 milions, dels 1.000 milions pressupostats, i per als altres 800 milions encara no hi ha una destinació a l'efecte. I per a això hauria tingut, com ha dit molt bé el senyor Puigdomènech, la virtualitat aquella esmena que va presentar el PNB, amb la qual s'hauria repartit 100 milions d'euros aquí, a Catalunya.

També va dir l'honorable conseller que, des que es va aprovar la Llei d'urbanisme –que aquest matí ja se n'ha enraonat prou, amb relació a la modificació de la Llei d'urbanisme–, ens trobàvem que només hi havien dos ajuntaments que havien utilitzat el 20 per cent d'utilització obligatòria de tot això..., d'oficial. Només dos ajuntaments. Jo pregunto: quants ajuntaments governa, el Partit Socialista? Quants ajuntaments governa..., i amb Iniciativa, i amb Esquerra Republicana? Vull dir,

ell mateix reconeix que els seus propis ajuntaments no fan re envers la política d'habitatge protegit.

I amb relació a la política de rehabilitació de barris, que va dir que el Govern de l'Estat no havia fet re..., home, perdoni, el Govern de l'Estat ha invertit, i molt, i més del 50 per cent, en projectes del barri del Governador, de la Mina, de Sant Cosme, etcètera. I esperem que ara, aquest Govern, el Govern de l'Estat, segueixi fent l'esforç inversor que va fer el Partit Popular.

I per finalitzar..., dues qüestions. Els decrets, ja els analitzarem. Ja saben vostès que no estem d'acord amb els noranta anys d'afectació. Creiem que és excessiu. I també demanar-los que..., efectivament, com ha dit el conseller, que volen que el nou Pla de l'habitatge no sigui el 2006, sigui abans..., creiem sincerament que, amb la ministra del Govern de l'Estat, senyora Trujillo, difícilment ho podrà solucionar.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula per fixar posicionament en nom del Grup Parlamentari de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Roberto Labandera.

(Veus de fons.)

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Breu i bo, senyora Carme-Laura Gil, eh?, perquè m'ha dit que fos breu. Doncs, breu i bo.

Començaré per dir, senyor Puigdomènech, que no acceptarem aquesta Moció; que la rebutjarem, aquesta Moció. Vostè i jo, en matèria d'habitatge, ja fa uns quants períodes parlamentaris que ens discutim. I a vegades arribem a bones conclusions, però no som capços –i espero que abans que acabi aquest mandat, aquesta legislatura, ho puguem fer– de coincidir tots dos, eh?, en una moció realista en favor de les polítiques de l'habitatge.

I ho podria fer si vostè se sumés a l'esperit que té aquest Govern de resoldre el tema de l'habitatge, d'una manera –i vostè m'ho ha sentit més d'una vegada– com jo considero que s'han de fer aquestes polítiques. Venim d'un llarg període, ho he dit en altres ocasions, d'inhibició de les administracions públiques en matèria de política social de l'habitatge. A Catalunya, a Espanya i a Europa. I això, evidentment, és una herència complicada, complexa, que hem de resoldre amb una política intervencionista.

I aquesta política d'intervenció..., perquè l'intervencionisme no té per què ser, de base, negatiu, tot i que algun company d'aquest hemicicle, de pensament liberal o ultraliberal segurament dubta sobre aquesta asseveració. La intervenció, justament, de l'Estat, de l'Administració, de l'Administració catalana, de les comunitats autònomes, dels ajuntaments, ha d'anar en aquella línia que és garantir a la gent que té dificultats per accedir a un habitatge digne, a un habitatge en condicions, les possibilitats de fer-ho; allò que en diem tots la possibilitat d'exercir el dret a l'habitatge.

Però miri, avui, senyor Puigdomènech, després de dir això, crec que queda clar que la nostra postura va en la línia no només de defensar les plenes competències en matèria d'urbanisme i habitatge, que és el que fa el Govern a través de la redacció, per primera vegada d'ençà de la recuperació de les institucions catalanes, d'un pla de l'habitatge... No un pla català ni un pla nacional, no: el Pla de l'habitatge de Catalunya, que no existia, que no hi era.

La passada legislatura, senyor Puigdomènech, vostès van tenir dos consellers, dos directors generals de l'Habitatge i dos plans de l'habitatge, i no van fer el balanç del primer i ja van presentar el segon. Tot plegat, també, i ho reconeixia l'anterior president de la Generalitat..., per això que, per exemple, nosaltres no creiem. Ens deia ell, el dia 12 de desembre del 2002, a les cinc de la tarda, com a les «corrides» de braus, eh?, les curses de braus... *—como en los toros*, que diríem si estiuguéssim en un altre lloc de l'Estat—, va dir: «Nosaltres no creiem en això del lloguer.» Diu: «Això del lloguer, la gent no ho vol. Pensàvem fer-ne 300 i en farem 146.» No m'oblidaré mai d'aquestes paraules, com tampoc oblidaré les corredures pels passadissos de l'anterior director general de l'Habitatge per desmentir davant dels mitjans de comunicació això que havia dit l'autoritat màxima del país, i que era d'una flagrant i autèntica realitat. Vostès no creuen en les polítiques socials de l'habitatge, i ara vesteixen la seva política d'aquestes qüestions.

Senyor Llobet, vostè s'ha dedicat a una cosa... I ara va per vostè. Tampoc li acceptarem les esmenes, perquè no acceptarem la Moció.

Miri, vostè sap d'on surt aquesta xifra de 42.000 habitatges? Perquè això és una qüestió important, de saber-la. Vostè segurament que ha estudiat i analitzat com va evolucionar l'habitatge de protecció oficial des del 88 fins al 96, perquè després del 96 es va fer una caiguda, eh?, substantiva. Del 88 al 96, els dos darrers governs de Felipe González i del PSOE a Madrid. Llavors, l'any 96, de cada cent habitatges, de cada cent habitatges que es feien a Catalunya, trenta-cinc eren de protecció oficial. I, d'aquesta xifra, extrapolant-la, és que nosaltres... Què diem, vam 42.000 habitatges? Volem dir que en quatre anys volem tornar a aquelles xifres, que de cada quatre, almenys una, i si podem, una i mitja, sigui de protecció oficial.

Aquesta és una raó fonamental. Però jo puc comprendre el seu escepticisme en matèria de polítiques d'habitatge. Perquè vostè forma part d'un partit que tenia un ministre que deia que hi havia habitatge perquè la gent en comprava. Recordo que el senyor Cascos sempre deia: «La gent té calés, i com que té calés la gent compra habitatge i, per tant, es produeixen habitatges.» I deia que si no hi havia habitatge social, la culpa la tenien les comunitats autònomes. I aquí el Govern deia que la tenien els ajuntaments. Mal camí van deixar, de mala herència ens van dotar.

I, per tant, senyor Llobet, nosaltres no acceptarem aquestes mocions ni les seves esmenes.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Gràcies. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., jo, senyor Labandera, intentaré no ser tan bo, però ser més breu. (*Rialles.*)

Senyor Puigdomènech, quan es presenta una moció normalment pot pretendre aconseguir dos objectius: o fer modificar algunes polítiques del Govern, si s'aprova —que em temo que vostè és conscient que no serà el cas d'aquesta Moció, perquè no ha presentat una moció perquè fos aprovada—, o bé posar en evidència, posar en qüestió, les polítiques que està desenvolupant, que està duent a terme el Govern en qüestió. Se suposaria que, si més no, podia aspirar a aconseguir aquesta segona. Però, clar, ho fan plantejant una sèrie de coses, que ja els he dit en alguna ocasió, ja els ho hem fet notar en alguna ocasió..., vostès tenen els peus de fang.

Perquè, clar, fixi's, ens proposen, ens demanen que des del Govern aconseguim més competències en habitatge. I per què no ho van fer, durant aquests vint-i-tres anys, vostès, que van estar governant? Ens proposen que aconseguim més recursos: 100 milions d'euros en habitatge. Ara vénen a buscar 100 milions d'euros de l'Estat en habitatge. I durant tots aquests anys, per què no es van basquejar per aconseguir aquests recursos en habitatge? I el punt *d* ja és criminal, perquè ens demanen destinar..., a la subvenció d'un 20 per cent de l'habitatge protegit, assimilable al de règim especial. És clar, vostès hi destinaven un 10 per cent; el nostre Govern hi destina un 15, i vostès ens demanen un 20.

Home!, jo crec que hi han una sèrie de coses que..., haurien d'actuar amb més humilitat, i més..., jo diria, més en la línia del que plantegen en el punt *c*, que en el punt *c* sí que els hem de reconèixer que no deixen de tenir una certa raó. És cert que el conseller es va comprometre, aquest any, a tenir enllestida la Llei d'habitatge. De savis és rectificar. Vàrem..., es va considerar des del Govern que no era el moment, que no era el més adequat... No que no fos el moment, sinó que era prioritari impulsar el Pla de l'habitatge. Els governs, com vostès saben, tenen unes capacitats limitades i han de prioritzar. I, per tant, tenim pràcticament enllestit un fantàstic pla de l'habitatge, que superarà en molt tot el que s'ha fet en matèria d'habitatge en aquest país, durant molts anys, i en el proper període de sessions..., no es preocupi, que en el proper període de sessions tindrem la Llei de l'habitatge.

Per tant, ho anirem fent tot, amb el ritme, evidentment, que estableix el mateix Govern. No tenim inconvenient a reconèixer errors. Però si el que vostès volien era posar en evidència que hi han errors al Govern, segur que vostè és capaç de trobar-ne d'altres. Però no ens plantegi coses que vostès van renunciar a lluitar per aconseguir-les abans de començar, i que nosaltres, de mica en mica..., el nostre Govern les va aconseguint.

Per tant, no ens quedarà altre remei que rebutjar la proposta que ens plantegen des del Grup de Convergència i Unió en aquesta sessió.

Gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell Nadal

Gràcies, senyor president. Em sembla que jo no seré tan breu ni tan bona. (*Rialles.*)

No podem creure que es creguin que el que plantegen en la Moció pugui tenir alguna conseqüència positiva, més enllà del soroll de sempre. Així de clar li ho haig de dir. L'obsessió per burxar en l'esmena que va presentar el PNB als pressupostos generals de l'Estat, que inicialment, certament, va tenir el recolzament d'Esquerra Republicana i d'Izquierda Verde perquè feia referència a l'autonomització dels ajuts a l'habitatge per les diferents comunitats autònomes, és una obsessió que va ocupar gran part de la seva interpel·lació l'altre dia. Però, certament, entenem que no està ben que amaguin que el motiu d'aquesta rectificació era un tema estrictament tècnic.

Resulta que la partida de la qual s'estava parlant era una partida titulada «Ajuts a l'habitatge», que després es va veure que no eren ajuts a les comunitats autònomes, és que eren els diners que anaven als bancs i caixes que fan convenis amb l'Administració de l'Estat per atorgar els ajuts. Com vol autonomitzar això? Eren els diners a les entitats financeres. No dir això és generar una confusió interessada, amb la qual no poden estar d'acord. Des de la política hauríem d'intentar explicar les coses, no aprofitar-nos de les confusions per generar encara més confusions, eh?

Quant al fet d'instar el Govern a defensar la plena titularitat i exercici de la competència en matèria d'habitatge per fer possible el disseny de polítiques pròpies..., vostès volen instar el Govern a fer això? És la primera vegada que Catalunya té un pla propi per al dret a l'habitatge, que no depèn de l'Estat, que aporta uns diners del pressupost català i que no espera que el Plan de Vivienda s'aprovi. És la primera vegada. És la primera vegada que Catalunya es planteja reservar de forma efectiva sòl per fer habitatge protegit, tal com hem tingut ocasió de discutir aquest matí. És la primera vegada.

I vostès aprofiten la realitat que avui per demà no es poden fer habitatges, que d'avui per demà no es pot canviar una realitat tan dura com la de la inaccessibilitat a l'habitatge de la nostra població, per fer el que és, al nostre entendre, una mala política, que significa dir que s'ha perdut un any. Com poden dir vostès que s'ha perdut un any? Com poden insinuar que els increments de preus d'aquest últim any són responsabilitat d'aquest Govern, quan sabem tots perfectament que això és així –que això és així– per la desídia, la desídia o la voluntat que durant molts anys tots vostès..., la seva política d'habitatge ha estat deixar-ho tot en mans del mercat. Com poden venir ara i dir que aquest any ha estat un any perdut, insinuant –insinuant– que hi ha alguna responsabilitat del nou Govern en els increments de l'últim any? És francament irritant.

També ens diuen que es presenti el projecte de llei d'habitatge abans d'acabar el 2004. Som a 9 de desem-

bre. Per tant, vostès ja veuen que per aquí no anem bé. Ja saben que no s'ha presentat el projecte de llei d'habitatge, i el conseller els en va explicar els motius. I jo també els els puc explicar clarament. És cert que en un primer moment la primera prioritat –i jo els reconec que, a més, personalment, jo ho veia així, també– va semblar que era la nova llei d'habitatge, eh? Però immediatament es va veure que era molt més prioritari desenvolupar el Pla per al dret a l'habitatge i que això es podia fer per la via del decret. I, per tant, es van abocar tots els esforços en això i, per tant, el tema de la Llei d'habitatge ha quedat per a després. Així de senzill, les coses es poden explicar i es poden entendre. I, a més, també es pot entendre que introduir canvis estructurals i no només aparents en la situació no és fàcil, i que aprovar una llei és molt fàcil, però fer canvis estructurals quan es planteja una nova llei és molt més complicat. I així de senzill, així ho podem explicar.

Finalment, en la Moció ens parlen de les subvencions per fer factible la promoció d'habitatge de règim especial que vostès havien fixat en un 10 per cent i que reconeixen que són insuficients. En el Decret tenim un 15 per cent per a les zones geogràfiques on es fa menys habitatge protegit, però s'aposta també per l'increment dels ajuts a la promoció amb lloguer, per al lloguer que en diem de cohesió social, amb aquesta idea de combinar la venda i el lloguer, que és una cosa en què semblava que també estàvem tots d'acord. I, a més, no oblidin que amb la Llei que hem aprovat aquest matí, la reforma de la Llei d'urbanisme permet també que fem reserves de sòl vinculades a un règim específic de protecció pública. Per tant, és una altra via que s'ha obviat en aquesta Moció, i que també tindrà els seus efectes.

Finalment, deixi'm recordar-li la inspiració poètica que va tenir el dia que va presentar la interpel·lació, quan ens deia...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Clavell Nadal

«Fer un Bracons és agafar-se a la cadira i carregar-se de raons...» I «fer un tripartit és agafar-se a la cadira que decideixin a Madrid...» Senzillament, ens sembla subtil. (*Rialles.*) Si aquestes són les seves propostes en matèria d'habitatge, han de comprendre que rebutgem aquesta iniciativa parlamentària.

El president

Té la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes, l'il·lustre senyor Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Senyor president, senyores i senyors diputats, per posicionar-me sobre les esmenes presentades. Senyor Llobet, li agraïm que les dues esmenes que ha presentat. La primera, i per les raons que vostè mateix apunta, no l'acceptarem. En la segona sí que hem arribat a una transacció, una transacció, perquè a diferència del que passava a la passada legislatura quan hi havia un retard de dos o tres mesos en la presentació d'un pro-

jecte, vostès ja reprovaven i demanaven dimissions, doncs, no. Senyor Vendrell, nosaltres hem fet una transacció que diu, els donem una segona oportunitat. Hem fet una transacció que diu: «Presentar el Projecte de llei de l'habitatge dins del primer trimestre de l'any que ve.» Senyor president, aquí la lliuro.

En tot cas, els convido, d'acord amb el que vostès diuen, que, en tot cas, la votin favorablement: «dins del primer trimestre de l'any 2005», transacció que hem fet, presentar el Projecte de llei de l'habitatge. Hi haurà un retard de tres mesos, no passa res, el que volem no és que ens ho votin o que no ens ho votin, que ho facin, que ho facin no perquè ho diem nosaltres sinó perquè el país ho necessita.

Dit això, estarà d'acord el senyor Llobet amb mi també que des de l'autocomplaença i des del ressentiment –des de l'autocomplaença i des del ressentiment–, senyora Clavell, no es construeix res. Des de les desqualificacions i la manca d'aportacions, tampoc. Ens hauria agradat que, més enllà de les desqualificacions, hi hagués una sola aportació, una sola iniciativa, una sola idea del seu Grup en matèria d'habitatge en aquest Parlament, en el que portem d'any de legislatura. Això és així, em remeto, és el que hi ha. Repeteixo, des de l'autocomplaença i des de les desqualificacions, no es construeix res. (*Remor de veus.*)

Senyor Labandera, coincideixo en una cosa amb vostè. (*Remor de veus.*) La passada legislatura n'hi van haver moltes de mocions d'habitatge que vam consensuar i vam pactar entre tots. Ara no sé per què deu ser, el nostre esperit és exactament el mateix, potser el que ha canviat és la seva actitud, no la nostra. Seria bo que les continuéssim consensuant.

I, senyor Vendrell, el primer punt de la nostra Moció no el fem perquè no el votin ni per posar-los en evidència, el presentem també perquè estem convençuts que vostès el comparteixen i que volen polítiques pròpies des de Catalunya en matèria d'habitatge. Per tant, no veig per què no les han de votar, si no és que sigui per altres raons que prefereixo deixar de banda.

Repeteixo, i amb això acabo, senyor president, mantenim la nostra Moció incorporant la transacció que hem fet respecte al punt *c*, els altres els mantenim igual i continuem sense entendre el vot contradictori, en tot cas, senyora Clavell, no devien saber per què votaven que sí primer i després van votar que no, si l'explicació de vostè és la que és, és la que ha donat, en tot cas, no és així el que vostès van explicar tampoc inicialment.

I, en tot cas, ho repeteixo, la presentem perquè es voti i perquè s'apliqui, no per un altre motiu.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Cridem a votació. (*El Sr. Llobet Navarro demana per parlar.*) Senyor Llobet?

El Sr. Llobet Navarro

Per demanar votació separada. Serien dos blocs, el *a*, i després el *b*, *c* i *d*.

El president

O sigui, el punt *a*, separat, amb el benentès que el *c* incorpora la seva transacció.

El Sr. Llobet Navarro

Sí senyor, gràcies. (*Pausa.*)

El president

Posarem, doncs, a votació aquesta Moció i ho farem amb dues votacions. La primera seria al punt *a*.

Comença la votació. (*Pausa.*)

Aquest punt ha estat rebutjat per 38 vots a favor, 13 abstencions i 66 vots en contra.

Seguidament, posarem a votació els punts *b*, *c* i *d*, amb el benentès que el punt *c* ha incorporat la transacció a través de l'esmena del Grup Popular.

Per tant, comença la votació d'aquests tres punts. (*Pausa.*)

Aquests tres punts han estat rebutjats per 51 vots a favor i 66 en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política ferroviària (tram. 302-00085/07)

El setzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política ferroviària, que presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Josep Micaló.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, si hi ha hagut un portaveu que ha dit a l'anterior Moció que era presentada perquè ja se sabia que no seria aprovada, jo crec que aquesta sí que pot ser aprovada, perquè, a més a més, l'excusa dels vint-i-tres anys aquí no val. I és un tema també polèmic a les comarques de Girona, com se n'ha vist un abans quan parlàvem de la línia elèctrica, i que també hi han hagut moltes declaracions. Hi ha una àmplia representació social i política que s'hi ha manifestat i pràcticament tots en el mateix sentit, i puc dir que tant el Patronat de Turisme com les Cambres de Comerç com la Unió de Consumidors, de la banda social i també des de la banda política, doncs, tant el president de la Diputació com delegats del Govern, com regidors en el govern a l'Ajuntament de Girona, o com un molt conegut exmilitant socialista, fins fa poc militant actiu, que s'han pronunciat clarament per fer aquesta estació a l'aeroport.

El nostre Grup presenta aquesta Moció en aquests tres punts. El primer, entenem, doncs, que demanem convertir el PAET, el lloc d'estacionament, com es va dir en la interpellació, en estació. Per què? Bàsicament per cinc motius.

El primer, perquè és un punt molt ben comunicat, molt ben comunicat per totes les comarques, tant de Girona com algunes de les comarques barcelonines. Segon,

perquè es poden aprofitar els serveis complementaris, hi ha l'aeroport i hi ha el Centre Intermodal de Mercaderies ben bé al costat. El mateix conseller d'Indústria fa un parell d'hores, aquí, en aquesta tribuna, deia que s'ha de potenciar el transport de mercaderies. Què més, què més volem que potenciar-lo a través del tren? I ell ho deia, per estalviar energia. Què més podem fer que una estació intermodal en què es puguin intercanviar mercaderies entre avió, carretera, el tren i, a més a més, tenint a menys de mitja hora el port de Palamós. El tercer punt, perquè hi ha una reserva de sòl. Fa més de quinze anys que hi ha una reserva de sòl. Un altre punt és que no incrementa el pressupost, comparat amb el gran pressupost que té el tren d'alta velocitat, fer una..., convertir el PAET en una estació és un pressupost ridícul. I cinquè, i crec que és molt important per a les comarques de Girona, el conseller deia: «En tot cas, potser més endavant serà interessant fer-la, l'estació.» A les comarques de Girona tenim experiència, perquè fixi's vostè que les autopistes es converteixen de tres carrils en dos; les autovies passen a carretera, que les obres que no es fan en el moment difícilment s'arriben a fer. I l'experiència la tenim en la pròpia autopista, quan en els Jocs Olímpics es va dir: «De moment fem fins a Maçanet el tercer carril, després acabarem de fer-lo fins a la Jonquera.» Encara està per fer i fa ja catorze anys, em penso, que són fets els Jocs Olímpics.

En el segon punt demanem poder connectar el tren d'ample ibèric... amb el tren d'ample europeu en la futura estació de l'aeroport. I demanem això perquè tècnicament és possible, perquè hi ha un estudi fet per un tècnic, un enginyer alemany, especialista en trens d'alta velocitat, que ja fa uns anys, conjuntament amb un gabinet tècnic d'arquitectura de Girona ciutat, que es van presentar, fins i tot, en un concurs internacional, i hi havia la solució de connectar els dos trens a l'estació de l'aeroport. Per tant, tècnicament és possible, per això demanem que el Govern faci aquest estudi, i, a més a més, aprofitant ara que es vol perllongar l'Eix Transversal fins a la costa.

A més a més, també donaríem solució, i el mateix conseller ho deia fa dos dies, en aquest problema que hi ha hagut aquest cap de setmana. Aquest cap de setmana l'aeroport de Girona ha estat col·lapsat, tots ho sabem. Es va inaugurar un nou aparcament de 816 places, que juntament amb les que hi havia són 1.500, però crec que és vergonyós i penós poder veure en aquella carretera, els camps i els camins tots plens de cotxes aparcats allà on es podia. Hi havia un industrial, restaurador, molt conegut d'un grup parlamentari que dona suport al Govern, que va dir, hem d'aprofitar l'estació de Riudellots per posar un autobús des de l'estació fins a l'aeroport i que la gent no hagi de venir amb el cotxe. Què més volen? Del mateix tren no hauran ni de baixar a l'estació de Riudellots, podran arribar fins a l'aeroport mateix...

I, per últim, el tercer punt també, agafant-me en paraules del conseller en la interpellació en què posava en dubte de quines mercaderies podien passar pel túnel, tant pel del Voló com pel futur túnel a Girona. Per tant, nosaltres demanaríem en ares a la transparència de què tant es parla, que aquests documents, aquests estudis que té el Govern central es fessin públics i la gent de

Girona, els ciutadans i ciutadanes de Girona ho poguessin conèixer, perquè realment, doncs, causa una certa inquietud saber que per sota la ciutat, per sota casa seva poden passar trens amb mercaderies perilloses.

Aquests són els tres punts que posem a la seva consideració.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'il·lustre senyor Manel Ibarz.

El Sr. Ibarz i Casadevall

Molt honorable president, il·lustres col·legues, pujo a aquesta tribuna per defensar l'esmena que en nom del Grup Parlamentari Popular hem presentat a la proposta que ens acaba de presentar l'il·lustre diputat senyor Micaló.

I haig de començar per dir que conceptualment el nostre Grup no pot estar de cap manera en desacord amb la Moció presentada, però entenem que en el punt segon el termini de dos anys que proposa la Moció de presentar els estudis de viabilitat a la connexió del tren d'ample ibèric amb l'ample de via europeu a la futura estació de l'aeroport de Girona creiem que és innecessari. És a dir, sobre el tren d'alta velocitat i els diferents corredors de ferrocarrils per la província de Girona s'han realitzat estudis a muntanyes, fa molts anys que n'estem parlant, jo crec que fins i tot hem perdut el tren ja tecnològic, no només d'oportunitat econòmica i política de fer-los... Per tant, segur que aquesta informació existeix i a bastament, segurament n'hi ha biblioteques senceres. Per tant, entenem que el termini d'un any per sistematitzar la informació existent és més que suficient.

Altra cosa serà, senyor Micaló, que la realització del projecte es dugui a terme en un termini de temps prudent. En el decurs de la interpellació, el conseller Nadal ja va dir clarament que el fiava en un futur segurament que es perd en el túnel del temps. Si a sobre tenim en compte que la Generalitat de Catalunya no té competències específiques en aquesta matèria, segurament encara és més un brindis al sol. Per això molt em temo, senyor Micaló, que ni vostè ni jo no arribarem a veure aquest projecte, eh?, tot i que som joves encara, eh?, però...

En tot cas, votarem a favor de la proposta. I vista la història del projecte, jo crec que el que pertoca és fer vots perquè un proper govern del PP a Espanya, i si pot ser a Catalunya, ens permeti albirar esperança de veure fets realitats els seus propòsits, i que l'entorn de l'aeroport de Girona - Costa Brava s'acabi convertint segurament en un dels centres de comunicació vitals i més importants d'aquesta àrea de la Mediterrània.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, il·lustres col·legues.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula per defensar la posició del seu Grup, en aquest cas, el Grup Socialista -

Ciudadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Senyor Ibarz, no ho dubti, vostè és un home jove, té encara molta vida per endavant, però trobo un pèl difícil això de tornar a veure un govern del PP, tal com s'està comportant el seu partit, a Madrid, eh?, a Espanya i menys a Catalunya. Però, en tot cas, jo crec que el que sí que tindrà oportunitat, i li ho desitjo, és de veure una autèntica transformació de les polítiques de mobilitat del nostre país en favor del transport públic que farà aquest Govern catalanista i d'esquerres amb el suport del Govern progressista de Madrid, eh? Això sí que és evident.

I, per una altra banda... (*rialles*) –excusi'm, senyor diputat–, per altra banda, jo crec que hi ha un tema, senyor Micaló, que jo li voldria aclarir. Vostè ens ha portat aquí unes dades sobre diverses opinions, eh?, de diverses persones totalment respectables –vostè sap que en els nostres partits i sobretot en els partits d'esquerres això del pensament únic no va–, per tant, molts militants i moltes militants, amb el dret legítim a poder opinar allò que sigui, i les tenim en compte; totes les opinions s'han de tenir en compte, començant per la seva, en aquest sentit.

I en aquest sentit anava la resposta de l'honorable conseller quan li deia: «Encara no hem consolidat un sistema de comunicació basat en l'estació de l'AVE a Girona, i, per tant, no ens podem plantejar la creació d'un altre sistema que tampoc, evidentment, en podem planificar la seva consolidació.» Això exactament és la resposta després de tota lectura i la relectura de les seves respostes; és a dir, realment en aquest moment s'ha arribat a un consens de totes les administracions perquè l'estació de l'AVE sigui a Girona, perquè el seu traçat sigui soterrat –de gran importància per a la ciutat de Girona–, perquè això enforteix..., això a Catalunya ho creiem. Catalunya és un sistema de ciutats i quan les ciutats són fortes, el país és fort.

Jo recordo que el líder del seu partit, el senyor Jordi Pujol una vegada va dir en aquest Parlament: «Quan les ciutats són fortes, els països són febles», deia ell. Gens més erroni, al contrari, jo crec que el que sí construeix un país, el que sí que ajuda que un país funcioni i tiri endavant és la potenciació, la consolidació d'aquesta xarxa de ciutats. I és evident que el traçat de l'AVE per Girona ajuda aquest procés de consolidació, no exclusivament la ciutat, sinó en benefici de totes les comarques gironines.

I hi ha una altra cosa, també, senyor Micaló, que va quedar clara en la interpellació: hi ha el PAET, que ve a ser una estructura o una reserva de sòl, i una estructura possible per a l'estacionament dels trens, per si pertoca en un futur –per si pertoca en un futur, eh?, que encara no ho sabem–, doncs, la possibilitat d'aquesta estació. Però té perills aquesta proposta seva –té perills–, primer, perquè el sistema d'alta velocitat és un sistema que combina: millora la freqüència i un factor que és la velocitat, i això dóna el caràcter, el seu caràcter, diguéssim, el caràcter bàsic, que és una determinada velocitat comercial, que és que pot competir, en termes de mercat, en els mitjans de comunicació.

Si nosaltres comencem a fer aturar l'AVE o el tren de gran velocitat cada dos per tres, no estarem consolidant una xarxa que es beneficiosa per a l'estructuració de tot el país, sinó que el que estarem fent és segurament atendre les necessitats d'uns interessos que poden ser legítims, però que, segurament, senyor Micaló, no són del tot generals.

I després un altre factor que també caldria tenir en compte: al costat de les estacions, de les vies de comunicació d'avui i sobretot d'aquestes estacions de trens, ara que hem recuperat la idea del ferrocarril com una eina bàsica per a l'estructuració del país i el desenvolupament econòmic del país, segurament es poden produir processos de creixement urbanístics, de taca d'oli que, senyor Micaló, no són beneficiosos ni per a les comarques de Girona ni per a Catalunya.

I una última observació, vostè ens dóna les xifres del que va passar aquest cap de setmana. No podem planificar el país en base a aquelles puntes de consum de xarxa que podríem dir que constitueixen els punts festius, perquè, si no, mal servei faríem al país, segurament faríem benefici a alguns, però no a la totalitat de la població.

Per tant, rebutjarem la Moció i les esmenes conseqüents.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

El Sr. Amorós i March

Argumentar-li, anunciar-li el nostre vot contrari a la Moció, senyor Micaló. I deixi'm que li desgrani a continuació alguns dels arguments.

Als punts 2 i 3 de la Moció, referits als estudis de viabilitat de connexió, ample ibèric i estudis de seguretat, compartim la seva necessitat al cent per cent amb vostè, però entengui també que aquests són aspectes vinculats als projectes de connexió del tren d'alta velocitat Barcelona - frontera, que en aquests s'estan elaborant, que queden subjectes a l'elaboració d'aquests projectes i, per tant, no té gaire sentit demanar que es facin aquests estudis de forma desvinculada –a més a més que ja hi ha llegat escrit sobre això, com apuntava el representant del Partit Popular–, perquè creiem que no té gaire sentit demanar una realització independent d'aquests estudis, si no que el que cal és que aquest projecte sigui fet d'una vegada.

Entrem també al moll de l'os: estació a l'aeroport o a la ciutat? Ja en la seva interpellació el senyor Micaló admetia la conveniència de tenir una estació a la ciutat de Girona i el que ens proposava, sembla, era una segona estació a l'aeroport. Per sort, la majoria de defensors d'aquesta segona opció han passat ja del «en comptes de» al «a més a més». Existeix, per tant, un ampli consens sobre la necessitat de l'estació al centre de la ciutat que ja no es discuteix, o sí? Perquè, és clar,

els arguments que s'esgrimeixen per defensar l'estació de l'aeroport segueixen centrant-se en l'èmfasi respecte als problemes de fer l'estació a la ciutat. A més a més, a la Moció no se'n parla de l'estació de Girona i els projectes definitius encara no estan fets. Si tots defensem i compartim que ha d'haver-hi una estació a la ciutat, em sembla poc oportuna una moció que debilitaria aquesta opció en un moment en què encara no tenim el projecte redactat, que s'està fent. I a més a més, que és un projecte que contempla una gran millora urbana, com és el soterrament de les vies. Per tant, no ens sembla oportú debilitar l'opció Girona, compartida per tots –almenys pel que aquí s'ha dit–, ni les possibilitats de millora urbana que porta implícita.

En la defensa de l'estació de l'aeroport, per tant, sentim que es defensa argumentant sobre els problemes de la mobilitat de Girona. Evidentment, aquests problemes existeixen, com en moltes altres ciutats, i l'estació central els agreujaria si no féssim res més –en això té raó, és veritat–, però l'estació a l'aeroport també, perquè la intermodalitat més important a les estacions urbanes és la intermodalitat vianant - tren, que seria substituïda per cotxe - tren, per tal que la ciutadania de Girona pogués accedir a una estació periurbana. No oblidem els viants, que sovint no surten en alguns estudis de mobilitat, però que són molt importants, i cada vegada més, en especial en aquelles ciutats que passen de sistemes molt fonamentats en el vehicle privat a sistemes que també incorporen la dissuasió al vehicle privat, com és el cas de Girona.

Aquests problemes actuals de mobilitat, però, no són exclusius de Girona, ni impossibles d'abordar; són difícils, certament, però com en tantes altres ciutats amb nivells de població i activitats similars o superiors caldrà abordar-los i es poden abordar. Cal planificar una inversió estratègica com aquesta amb vista al model de ciutat i al model de mobilitat que es desitja.

Se'n parla de la intermodalitat avió - tren d'alta velocitat, però s'obliden altres intermodalitats tan o més importants: la intermodalitat vianants - TAV –tren d'alta velocitat - vianants–, que no s'ha de menystenir i que entre una opció i l'altra no hi ha color; la intermodalitat rodalies - tren d'alta velocitat, i estarem d'acord que el centre de rodalies, que la gran intermodalitat amb rodalies s'ha de produir a la ciutat; intermodalitat transport públic urbà i interurbà de tota mena i tren d'alta velocitat. I, és clar, em dirà: «Això ara no existeix», i té raó, això ara no existeix, però també estem d'acord –suposo que sí– que és la primera necessitat de mobilitat de la ciutat de Girona.

Per tot això, cal endegar l'Autoritat de Mobilitat Territorial, que haurà de treballar, per exemple, en el desenvolupament d'un veritable sistema de rodalies centrat a Girona, assolir el repte d'una xarxa de busos urbans i interurbans, el repte de la integració tarifària, tot això centrat en un creixement a l'entorn de la ciutat. Girona ha de decidir com vol créixer, i la decisió sobre l'estació del tren d'alta velocitat no és neutre, no és aliena, al contrari, hi pesa molt.

Hem de decidir, o Girona ha de decidir si vol una centralitat logística periurbana, malbaratadora de sòl, de creixement dispers, de degradació del paisatge i ge-

neradora de mobilitat artificial o si vol reforçar el creixement urbà, regenerador del centre, regenerador de la ciutat, relativament compacta, que a aquestes alçades és l'opció que la majoria d'urbanistes defensen. La diferència de model urbà d'una opció i altra és real, clara i tangible.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Amorós i March

Per tant, doncs, creiem que en aquest moment cal consolidar l'opció Girona. I, per tant, demanem el vot contrari a la seva Moció.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Sap què passa, senyor Micoló? Que sí que falten moltes dades i sí que falten molts estudis, però no ara, ja faltaven abans. Benvingut sigui en els dubtes que nosaltres ja expressàvem i que sembla que vostès estan descobrint ara.

La proposta del TGV és d'allò més opaca i... –la proposta del Mifo vull dir, eh? –, però tant en el traçat com també en què passarà amb les mercaderies, per on passaran. Passaran per l'ample ibèric o passaran per l'ample internacional? En base a això és quan haurem de decidir on fem la ruptura de càrrega, que se'n diu; és a dir, si les mercaderies passen per l'AVE, doncs, segurament aquesta ruptura de càrrega haurà de ser al port de Barcelona. Però el problema és que tot això no ho sabem. No ho sabem perquè les coses s'han fet amb aquesta opacitat que li esmentava abans i que nosaltres estem intentant, doncs, que això no continuï així.

Passa el mateix amb el tema de seguretat que vostè treu, hi passa exactament igual. Ni Portbou no té un pla d'emergència adequat al risc o a la perillositat de les mercaderies que hi passen, i fa vint-i-tres anys que nosaltres ho estem reclamant i que no ens n'hem sortit. I per tant, en aquest cas, teníem un govern central o potser un govern de la Generalitat que no s'hi feia prou, però un govern central, si més no, que no escoltava i que nosaltres intentarem precisament, sortosament ara que ha canviat el Govern central i que també ha canviat el nostre Govern, insistirem a millorar la transparència, a millorar aquesta concreció de la informació. I hi insistirem perquè som un grup que donem suport al Govern i ho farem a través del Govern, però també des del nostre Grup Parlamentari a Madrid.

I per acabar, dues qüestions molt puntuals. Nosaltres, pel que fa a la situació de l'estació, el que creiem és que ha d'estar a prop de Girona, a prop de la ciutat –a Salt, per exemple, per què no? Que a l'aeroport ja s'hi pot anar amb transport públic, no vol dir que no s'hagi de fer una millora del transport públic. El que no entenem

és quina relació té l'AVE amb el col·lapse que s'ha donat, per exemple, aquests dies a l'aeroport. Què resol·liria tenir l'AVE a l'aeroport? Que no haguessin d'aparcar els cotxes al costat de la carretera? No hi veiem què té a veure el col·lapse amb el tren.

I, a part d'això, un element a tenir en compte: probablement, aquest fet –aquest fet del col·lapse, de la quantitat de vehicles que hi havia a l'aeroport– és un fet conjuntural, perquè, qui diu que d'aquí a dos dies no marxin les companyies aquestes de baix preu, o que no se'n vagin a un altre lloc, o que es doni precisament aquest baix preu, que és el que atreu la gent a anar a l'aeroport de Girona?

Per tant, nosaltres entenem que el que cal és aquesta concreció que hem reclamat moltes vegades, de per on aniran les mercaderies. És important que ho fem i és important que definim per on es mouran en el nostre territori aquests trens que vostè està reclamant, que hagin de tenir una estació a l'aeroport de Girona.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula el senyor Micaló per pronunciar-se sobre les esmenes.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Senyor Ibarz, és evident que li accepto la seva esmena, però ja veu que els diputats gironins no tenim sort amb aquesta Moció.

Senyora Bet, vostè em diu..., senyora Bet Font, em diu vostè que hi ha un govern que no escolta. Però, escolti, aquesta tarda, aquí, un conseller del Govern a què vostè dona suport ha dit que al tren d'alta velocitat hi passaran mercaderies i que el necessitem per passar-hi mercaderies. El conseller, l'altre dia, en la interpellació, va dir que tant en una via d'ample ibèric com d'ample europeu hi han de passar mercaderies. Està escrit en el *Diari de Sessions*! Per tant, no em diguin que encara no saben per on passaran les mercaderies! Dos consellers del Govern s'hi han pronunciat, eh?

Senyor Amorós: malversació de sòl. Si vol, el convido un dia a venir a visitar tot allò d'allà, coneixerà la reser-

va de sòl, i veurà quin sòl es pot fer malbé allà. És conèixer-ho.

I quan diuen «Aquest col·lapse d'aquests dies..., què solucionarà l'AVE?» No estic parlant de l'AVE!, estic parlant del tren ibèric, que dic que connecti l'estació de Riudellots amb l'aeroport, perquè la gent que ve amb el tren convencional d'ara pugui arribar a l'aeroport i estalviar-se autobusos. Això és el que estic dient jo!, no parlo de l'AVE en aquest moment. Estic dient d'ajuntar en la mateixa estació els dos trens que arribin a l'aeroport. Això ho vaig dir l'altre dia també en la interpellació, i em penso que va quedar molt clar.

I, per últim, al senyor Labandera, bé, no ho sé..., diu: «Vostè parla d'un altre sistema, parla vostè de paraules de líder, del líder, sempre parla dels seus líders, tal...» Miri, no vull pas entrar-hi ja, però si en l'altra Moció –ja per acabar– es parlava d'inspiració poètica –se n'ha parlat–, jo no en tinc, d'inspiració poètica, però sí que recordo ara un poeta, que em penso que era en Vicenç Foix, que deia que «és quan dormo que hi veig clar». Vostès, que deia que estaven al govern alternatiu o al govern a l'ombra..., hi ha un document que en el punt primer, d'infraestructures ferroviàries, diu: «concebren el TAV com a tren amb connexió a l'aeroport, específic de les comarques gironines». Per tant, jo diria quan vostè està a l'ombra hi veu millor. (*Remor de veus.*)

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Posem, doncs, a votació la Moció.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 51 vots a favor i 62 en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de deu del vespre i dotze minuts.